

ЛЮБОВЪ КЪМЪ БОГА

БЕСЪДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

**ДЪРЖАНИ ПРИ СЕДЕМЪТЪ РИЛСКИ ЕЗЕРА
ПРЪЗЪ ЛЪТОТО НА 1931 ГОДИНА**

СОФИЯ 1931 г.

ЛЮБОВЪ КЪМЪ БОГА.

Най-голъмата война, въ която Христосъ взимаше участие и пострада, бѣше обвинението срѣщу Него, че се наричалъ Синъ Божи. Христосъ пострада, и хората страдатъ. Слѣдователно, страданията сж неизбѣжни, каквито и да сж причинитѣ за тѣхъ. Защо и за какво страда човѣкъ? Ако страда за грѣховетѣ си, той заслужава тия страдания. Обаче, ако върши волята Божия и пакъ страда, коя е причината за тѣзи страдания? Какъ трѣбва да се гледа на този родъ страдания? Значи, двѣ нѣща трѣбва да има човѣкъ прѣдъ видъ въ живота си: за Истината ли да страда, или за своитѣ лични грѣхове? Нѣма по-велико страдание отъ това, да страда човѣкъ за Истината!

Питамъ: въ какво се заключава свободата? Птицата е свободна, когато хвърчи; щомъ не може да хвърчи, тя грѣши. Рибата е свободна, когато плува; щомъ не може да плува, тя грѣши. Огънятъ е живъ, когато гори; щомъ не може да гори, той е мъртавъ. Вѣтрътъ върши работа, когато духа; щомъ прѣстане да духа, той не може да извърши никаква работа, той е мъртавъ. Водата е жива и върши работа, когато тече; щомъ прѣстане да тече, тя не е способна за работа, тя е мъртва. И най-послѣ, човѣкъ е свободенъ, само когато мисли. Прѣстане ли да мисли, той изгуби

ва свободата си. Слѣдователно, птицата хвърчи, рибата плува, огънятъ гори, вѣтърътъ вѣе, водата тече, а човѣкъ мисли.

Кое е първото качество на мисълта? Какъ се проявява животътъ, въ който ние се намираме? — Чрѣзъ движение. Значи, всѣко движение се придружава и съ чувствуване. Прѣдставете си, че човѣкъ има само едно чувство, напримѣръ, осѣзанието, и съ него изпитва нѣщата, твърди ли сж или меки, студени или топли и т. н. При това положение, какво понятие ще има човѣкъ за живота? Той ще има съвсѣмъ елементарно понятие за живота. Прѣдставете си, че у човѣка се яви и второ чувство, вкусътъ, чрѣзъ което да опитва нѣщата, сладки ли сж или горчиви, солени или кисели и т. н. Това чувство събужда у човѣка желание да яде. Слѣдователно, човѣкъ яде по единствената причина да опитва вкуса на нѣщата. Слѣдъ осѣзанието, слѣдъ вкуса иде обонянieto у човѣка. Той иска вече отдалечъ или отблизо да познае прѣдмета, да го опита, какъ мирише, приятно или неприятно. Слѣдъ това у човѣка се събужда желание да чуе, какъ говорятъ живитѣ същества около него и да ги различава едно отъ друго. Слухътъ му помага за това. И най-послѣ у човѣка се явява интересъ да види външния образъ на нѣщата. Той иска да види, какво е написано върху всѣки прѣдметъ. За това му помага зрѣнието. Съ тѣзи петъ чувства или сътива човѣкъ обогатява своитѣ понятия за живота. И тѣй, съ осѣзанието човѣкъ провѣржава качеството на прѣдметитѣ; съ вкуса той прониква

въ тѣхното съдържание; съ обонянието той опрѣдѣля миризмата имъ и ги дѣли на приятни и неприятни, на добри и лоши; съ слуха той изучава звуковетѣ на животѣ съществува и влиза въ общение съ тѣхъ; съ зрѣнието пъкъ човѣкъ изучава цѣлия външенъ образъ на прѣдметитѣ.

И тъй, съ петѣтъ сѣтива човѣкъ се запознава съ външния свѣтъ, койго го обикаля. Обаче, какъ познава той Божията Любовь? Какъ познава Бога? Докато човѣкъ не чувствува, той не може да познае Бога, не може да възприеме Божията Любовь. Оттукъ слѣдва: не може ли човѣкъ да почувствува Божията Любовь, той не може и да мисли. Щомъ не мисли, той не може да бжде свободенъ, той е мъртавъ човѣкъ. Значи, който нѣма Божията Любовь въ себе си, той не мисли, той не е свободенъ, той е мъртавъ човѣкъ. И обратно: мисли ли човѣкъ правилно, той е свободенъ, той носи въ себе си Божията Любовь.

Мнозина искатъ да знаятъ причинитѣ за страданията. Казвамъ: много сж причинитѣ за страданията. Запримѣръ, ако главата, гърдитѣ и стомахътъ на човѣка сж здрави, а единиятъ му кракъ е боленъ, той непрѣменно ще изпитва нѣкаква болка, нѣкакво страдание. Или, ако ржцѣтъ и краката му сж здрави, а само едното ухо е болно, той пакъ ще усѣща болка, ще чувствува нѣкакво страдание. Болезненитѣ състояния създаватъ вътрѣшна дисхармония въ организма. Слѣдователно, вътрѣшната дисхармония е резултатъ

на онова грѣшно състояние, което човѣкъ самъ си е създалъ.

Казвате: защо страда човѣкъ? Човѣкъ страда, понеже се е отдалечилъ отъ Бога и не знае, какъ да се върне. Веднѣжъ отдалеченъ отъ Бога, той се намира въ положението на човѣкъ, който не стѣпва здраво на земята: той върви, но постоянно се подхлъзва и пада. Такова е положението на всѣки, който не обича Бога. Първиятъ човѣкъ още, поставенъ въ пѣтя на Любовта, показва, че не обича Бога. При първата стѣпка въ този пѣтъ, той се подхлъзна, отъ което видѣ своята слабостъ. Той нѣмаше любовъ къмъ Бога, понеже ъде отъ забраненото дърво. Сраданията на съврѣменнитѣ хора показватъ, че и тѣ не обичатъ Бога. Богъ каза на Адама: „Отъ дървото за познаване доброто и злото да не ядешъ!“ Обаче, дойде черниятъ адептъ при Ева и каза: „Ако ядете отъ плодовѣтъ на това дърво, вие ще придобиете много знания, и ще станете богове“. Тя се убѣди въ неговитѣ думи, яде отъ плодовѣтъ на забраненото дърво, а послѣ даде и на Адама да ги опита. Слѣдъ това и двамата се видѣха оголѣли.

Сега, вие искате да знаете, какъ е станала тази работа съ първитѣ човѣци. — Тя е станала точно така, както става и съ васъ. Всѣки день вие повтаряте постѣпката на вашия старъ баща. Каквото направиха Адамъ и Ева въ миналото, това правятъ съврѣменнитѣ хора всѣки день. И тогава хората си създаватъ една крива философия и казватъ:

наистина, днесъ и ние ядемъ отъ забранения плодъ, но утрѣ ще изправимъ живота си. Не, такава философия не съществува. Философия на утрѣшния день не е известна. Истинската философия е философията на сегашния моментъ. Момента, въ който сгрѣшимъ, деньтъ се свършва, и наставка нощъ. И тукъ се явява трагедията на живота, че хората искатъ да оправятъ работитѣ си въ нощта. Ти пжтувашъ прѣзъ нѣкоя тъмна, черна нощъ; нито звѣзда, нито луна на небето; сбъркашъ пжтя, заблудишъ се нѣкждѣ и казвашъ: нищо, все ще намѣря пжтя. Какъвъ пжтъ ще намѣришъ сега? Не виждашъ ли, че отникждѣ свѣтълъ лжчъ не прониква? Ти си въ пълень мракъ, повече можешъ да се заблудишъ, но не и да се справишъ.

Свърѣменнитѣ хора често се връщатъ къмъ историята на първитѣ хора и казватъ: какво ли сж мислили Адамъ и Ева? — Точно това, каквото и вие днесъ мислите. Запримѣръ, седи единъ човѣкъ, вѣрващъ въ Бога, и си размишлява: искамъ да имамъ хубава кжща, да съмъ богато облѣченъ, да се разхождамъ съ автомобилъ изъ града, да ме посѣщаватъ богати хора, но нѣмамъ петъ пари въ джоба си. Не се минава много врѣме, и този човѣкъ се натѣква на една чужда каса, пълна съ златни пари. Сега пакъ си размишлява: ако брѣкна въ касата и си взема нѣколко отъ тия звонкови, азъ ще постигна желанията си. Колебае се, бори се въ себе си и най-послѣ казва: кой ще ме види? Ще брѣкна само единъ пжтъ, и всичко ще се свърши,

всичкитѣ ми работи ще се оправятъ. Казвамъ: чуждата каса прѣдставя „дървото за познаване на доброто и злото“. Питамъ: кой човѣкъ, слѣдъ като е бъркалъ въ чужда каса, е оправилъ работитѣ си? — Никой. Който е бъркалъ въ чужди каси, той повече е заплиталъ работитѣ си, отколкото да ги е оправилъ. Минава нѣкой покрай една чужда, богато сложена трапеза съ ядене, и си казва: ако хапна отъ яденето на тази трапеза, работитѣ ми ще се оправятъ, и животътъ ми ще се подобри. Хапне си той отъ чуждото ядене, но вижда, че и съ това работитѣ му оставятъ пакъ неоправени.

Казвамъ: изисква се правилно съпоставяне между явленията въ природата и въ живота. Съврѣмениятъ свѣтъ, както е създаденъ, прѣдставя богата трапеза съ ядене, на която има много мѣста за изкушения. Всѣки бърза, иска да седне, да се нахрани отъ тази трапеза, но въ бързината си, въ лакомията си ще попадне, именно, на едно отъ тия мѣста за изкушение, и отъ този моментъ ще изгуби здравето си. Сжщото може да се каже и за книгитѣ. Има книги, които не трѣбва да се пипатъ. Вие минавате нѣкждѣ, виждате една книга, казвате: ще я отворя, ще назърна само, да видя, какво е написано въ нея. Така постѣпватъ войниците въ врѣме на война. Върви нѣкой войникъ, изпратенъ по работа отъ една войскова часть въ друга, но по пѣтя, още отдалечъ, вижда, че нѣщо свѣти. Той си мисли, че нѣкой е изгубилъ или ножче хубаво, или кесия и бързо

се навежда да го вземе. Обаче, то се указва бомба. Едва се докосва до нея, и тя експлодирва въ ржцѣтъ му. Казвамъ: каквото чуждо вземе човѣкъ, то е бомба, която непременно ще избухне въ ржцѣтъ му. Не ви трѣбва нито ножчето, нито кесията на вашия ближень. Чуждото не ви е потрѣбно. Който разбира закона на Истината, той ще се съгласи съ това положение. Богъ е поставилъ всѣко нѣщо на своето мѣсто, тъй щото, никой нищо не може да вземе отъ това, което Той е наредилъ.

Мнозина мислятъ, че като влѣзатъ въ нѣкоя библиотека, иматъ право да бъркатъ, да ровятъ книгитъ безъ позволение. Никой не може да бута книги, или други нѣща безъ позволение! Чудни сж съврѣменнитѣ хора, които всѣки день грѣшатъ, бъркатъ въ чуждитѣ каси и библиотеки, а при това, дѣ кого срещнатъ, казватъ: ела да те научимъ, какъ да обичашъ Бога, какъ да обичашъ ближния си и какво да правишъ за себе си. Тѣ сами не знаятъ, какво да правятъ, а другитѣ ще учатъ. Тѣ не сж видѣли нито ангелитѣ, нито Бога, а проповѣдватъ и за Бога, и за ангелитѣ, но като останатъ сами, тѣ се запитватъ: вѣрно ли е това, което проповѣдваме? Азъ изнасямъ единъ фактъ, който се случва и съ васъ, и съ владици, и съ проповѣдници, и съ свещеници, както и съ управляващи. Запримѣръ, нѣкой дойде на власт и казва: азъ ще оправя България! Какъ ще оправи България? Ако бѣше въ сила да оправи България, прѣди всичко той не

би станалъ министъръ. Нѣкой се опопва и казва: азъ ще оправя свѣта! Който е въ състояние да оправи свѣта, той попъ нѣма да става. Нѣкой пъкъ казва: азъ ще стана човѣкъ! — Ако ти досега не си станалъ човѣкъ, за въ бждеще по-мжчно ще станешъ човѣкъ. Да станешъ човѣкъ, това не зависи отъ тебе. Който те е създалъ, само той има право и сила да те направи човѣкъ. Ако подъ думитѣ „ще стана човѣкъ“ се разбира, че ще се проявишъ такъвъ, какъвто Богъ те е създалъ, това е другъ въпросъ. Ако човѣкъ забогатѣе и не може да използвава своето богатство, както трѣбва, той ще се намѣри въ положението на магаре, което само прѣнася товара на господаря си. Ако човѣкъ стане силенъ и не използвава силата си на мѣсто, той ще изпадне въ положението на бикъ, който знае само да муши съ рогитѣ си. Въ истинския смисълъ на думата, човѣкъ е само онзи, който мисли право.

Слѣдователно, първото качество на истинския човѣкъ е любовта. Безъ любовъ човѣкъ е животно; безъ любовъ той е изложенъ само на грѣхове и прѣстѣпления. И каквото мисли, каквото чувствува този човѣкъ, отъ единия до другия край на живота му, това сж само грѣхове и прѣстѣпления. Щомъ любовта напусне човѣка, той вече е изложенъ на страдания. Хора, които нѣматъ любовъ въ себе си, не могатъ да търпятъ човѣка на любовта. Дойде ли при тѣхъ такъвъ човѣкъ, тѣ казватъ: да се махне този човѣкъ оттукъ! Не постѣпиха ли еврейтѣ

така съ Христа? Тѣ казваха: „Махнете, разпнете този човѣкъ, защото се нарича Синъ Божи“. Евреитѣ искаха да подчинятъ Христа на своята воля: едни искаха отъ Него пари, богатства; други искаха да ги направи щастливи, да имъ помогне да се оженятъ за добри жени, да иматъ добри дѣца и т. н. Обаче, Христосъ казваше: „Азъ не дойдохъ да изпълня нито своята воля, нито вашата, но дойдохъ да изпълня волята на Отца, който ме е проводилъ. Азъ съмъ Синъ Божи, изпратенъ на земята да науча хората, какъ да живѣятъ“. Тѣ не останаха доволни отъ Неговия отговоръ и казаха: „Такъвъ човѣкъ, който не иска да изпълни нашата воля, ние го поставяме на кръста“. Не се ли повтаря сжщата история и днесъ въ свѣта? Кой не е разпналъ Божественото въ себе си? Нѣкой казва: мжчи ме нѣщо вжтрѣ.— Какво те мжчи? — Мжчи те нѣщо, защото си изгубилъ мира си. Който не говори истината, трий изгубва своя вжтрѣшенъ миръ. Повечето хора днесъ се лъжатъ едни-други на общо основание. Освѣнъ това, много хора не признаватъ, че нѣматъ любовъ и казватъ: ние имаме любовъ, но външнитѣ условия, хората около насъ ни създаватъ прѣпятствия и мжчнотии. Не, външнитѣ условия не създаватъ трудноститѣ въ живота, но вжтрѣшнитѣ условия въ самия човѣкъ сж причина за всички страдания, мжчнотии и противорѣчия. Защо се мжчи гладниятъ човѣкъ? — Защото храната, Словото не е въ него. Защо страда човѣкъ? — Защото нѣма любовъ. Христовитѣ ученици

страдаха ли? Тѣ бѣха подложени на голѣми гонения, прѣслѣдвания и мѣчения, но не страдаха. Тѣ бѣха голѣми мѣченици, но всичко понесоха заради Христа. Тѣ имаха Христовата Любовь въ себе си. Който нѣма любовь, той не може да понесе и най-малкото страдание.

Казвате: ако Христосъ дойде втори пѣтъ на земята, ние ще Го посрещнемъ, както трѣбва. Ако Христосъ дойде днесъ на земята, и нѣмате любовь въ сърцата си, вие пакъ ще Го окачите на кръста. Вие ще искате отъ Христа богати трапези, разкошни облѣкла и кѣщи, ще искате да имате на разположение автомобили и файтони, и ако Той не задоволи вашитѣ желанія, вие ще Го разпнете на кръста, както направихте прѣди 2,000 години. Питамъ: ако всичкитѣ ви желанія се задоволяватъ, какво печелите? Какво печелятъ царетѣ, които иматъ всички удобства въ живота си? Какво стана съ руския императоръ, който имаше толкова много богатства? Въ това отношение историята ни дава добъръ примѣръ съ живота на единъ отъ древнитѣ и най-мѣдри царе, Соломонъ, който живѣ въ най-голѣмъ разкошъ и слава, обиколень съ 300 жени и 900 наложници. Богъ го постави на изпитъ, да изучава Божията Мѣдрость и знания, но той не издържа изпита си. Той искаше посрѣдствомъ тѣзи жени, като негови секретарки и съвѣтнички, да оправи свѣта, да създаде разумни закони, но не успѣ, прѣдаде се на ядене и пиене, на разкошенъ животъ, и по този начинъ, освѣнъ, че не оправи свѣта, но още по-вече го забърка. Вслѣдствие на това

евреитѣ и до днесъ още не могатъ да се оправятъ. Казвамъ: ако човѣкъ иска да се жени, той трѣбва да има само една жена. Коя е тая жена? — Любовта. Който нѣма любовъ, отъ него човѣкъ не може да стане. Жена, която иска да се омжи, и тя трѣбва да има само единъ мжжъ. Кой е този мжжъ? — Мждростта.

И тъй, който не възприеме Божията Любовъ въ себе си, той може да има, като Соломона, 300 жени и 900 наложници, но пакъ нищо не може да направи. Числото 300 е крайниятъ прѣдѣлъ въ живота на човѣка. Никой не може да има повече отъ 300 жени. Като има по една разправия съ всѣка жена, това е достатъчно. Слѣдъ всѣка разправия, човѣкъ заприличва на празна каца. Какво правятъ съ празнитѣ каци? Вие знаете, каква е сждбата на празнитѣ каци. Всѣка празна каца се изнася навънъ и се търкаля. Нѣкой казва: азъ ще се ожена. Това значи, че той иска да се отдалечи отъ Бога. При много отъ съврѣменнитѣ женитби взима участие и злото. Ако подъ женитба се разбира съчетание на двѣ разумни души, то е другъ въпросъ. Съврѣменнитѣ хора искатъ да се женятъ, да станатъ щастливи. Не, ако човѣкъ се ожени, той трѣбва да има желание да намѣри Бога. Въ всѣко желание човѣкъ трѣбва да търси Бога. Нѣкой казва: имамъ желание да ямъ. — Значи, чрѣзъ храната имашъ желание да намѣришъ Бога, да познаешъ Божията Любовъ. Щомъ човѣкъ намѣри Бога и познае Любовта Му, той всичко е придобилъ.

Казвате: ние познаваме Бога, видѣли сме Христа. Вие може да сте видѣли Христа, но такава виждане не допринася още нищо на човѣка. Много нѣща вижда човѣкъ, но важно е, какъ ги вижда. То е все едно, да каже човѣкъ, че го боли крака. Не е достатъчно да каже, че го боли кракътъ, но той трѣбва да знае причината, защо го боли. Когато човѣкъ знае причината на извѣстна болка, той ще може и да я лѣкува.

Единъ важенъ въпросъ, който може да се зададе на съврѣменнитѣ хора, е слѣдниятъ: въ първитѣ врѣмена на създаването си плодовѣтъ падаха ли отъ дърветата? Въ първоначалния си животъ плодовѣтъ не сж падали отъ дърветата. Тѣ сж седѣли на клонетѣ, докато дойде нѣкой да ги откъсне. Слѣдъ грѣхопадането, обаче, и плодовѣтъ започнали да падатъ отъ дърветата, било отъ вѣтръръ бруляни, било по друга нѣкаква причина. Тѣй щото, докато човѣкъ е плодъ на Божественото дърво, докато живѣе чистъ и светъ животъ, той ще има Божията Любовь въ себе си и никога нѣма да пада отъ това дърво — винаги на него ще прѣбжда. Нѣма ли любовта въ себе си, той ще пада отъ Божественото дърво, като изгнилъ плодъ, и ще изсъхва. Какво ще стане послѣ съ този човѣкъ? Ще дойде при него нѣкой, по-голъмъ простакъ и невѣжа отъ самия него, и ще почне да го учи, какъ да вѣрва въ Бога, какъ да се разкае, какъ да се обърне къмъ Бога и т. н. Какво значи обръщане? Ако човѣкъ се обърне съ лицето си къмъ свѣта и очитѣ му сж отворени за него,

а нѣма любовъ въ себе си, той ще изпадне въ изкушение.

Какъ и отъ какво се изкушаватъ хората въ свѣта? Мома види нѣкой младъ момъкъ и веднага го хареса, пожелае го за себе си. Или обратно: момъкъ види нѣкоя красива мома, хареса я, пожелава я за себе си. Съ пожеланието иде вече изкушението. Не е лошото въ това, че момата харесала момъка, или че момъкътъ харесалъ момата. Обаче, лошото седи въ това, че момата веднага пожелава този момъкъ за свой мжжъ, или момъкътъ пожелава момата за своя жена. Тръгватъ единъ слѣдъ другъ, ревнуватъ се и т. н. Кой дава право на момата, или на момъка да се слѣдятъ единъ-другъ, да тичатъ единъ подиръ другъ, както сѣнката подиръ човѣка? Прѣди всичко, тѣ трѣбва да знаятъ, че това, подиръ което тича момата, или момъкътъ, е сѣнката на човѣка, но не и самиятъ човѣкъ. Ако азъ държа въ ржката си запалена свѣщъ, и вие тръгнете подиръ свѣщъта ми, какво ще стане съ васъ? Прѣдставете си, че свѣщъта ми изгори; какво ще правите тогава? Вие ще ме изгубите и отново ще се намѣрите въ тъмнина. Разумното въ човѣка, което вие търсите, е нѣкъждѣ задъ свѣщъта, дѣто вашиятъ погледъ не може да проникне. Слънцето изгрѣва, виждате неговата свѣтлина, но както и при свѣщъта, вие още не сте намѣрили разумното въ човѣка; вие не сте намѣрили Истината, която слънцето носи. Вие имате нѣкакво желание, но това желание не е нищо друго, освѣнъ запалена свѣщъ-

която нѣкое разумно сжщество носи. Тичате подиръ вашето желание, т. е. подиръ тази запалена свѣщъ, но щомъ тя изгори, и вие изгубвате желанието си. Слѣдъ това се срамувате, че не сте постигнали желанието си. Така е и съ всѣки човѣкъ, който се е влюбилъ въ нѣщо по този глупавъ, прѣходенъ начинъ. Момата, като отива при своя възлюбенъ, при своята любовь, срамува се да каже, че е ходила при него и казва: ходихъ нѣкждѣ. Тя не смѣе да каже, че е ходила при своята любовь. Защо? Защото е ходила при него съ цѣлъ да прослѣди, какво прави той, съ кого се срѣща и т. н. Тя се безпокои, че свѣщъта, която той носи, скоро ще изгасне, и отново ще се намѣри въ тъмнина. Сжщото се отнася и домомъка. И той по сжщитѣ причини се трамува да каже, че е ходилъ при своята възлюбена, при своята любовь.

Сега азъ правя вжтрѣшенъ изводъ на нѣщата, да видите, отдѣ произлизатъ нещастията въ живота. Запримѣръ, въ ума на нѣкого се вмѣкне идеята да си направи кжща, и той започва да мисли, че ако си направи една кжща, всичкитѣ му работи ще се уредятъ. Дѣто ходи, каквото прави, все за кжща си мисли. Казвамъ: Богъ е далъ на всѣки човѣкъ по една хубава, здрава кжща. Какво повече искате? Каква по-хубава кжща може да има отъ тѣлото на човѣка? Ако съ тази кжща, която Богъ ви е далъ, вие не можете да станете човѣци, още по-малко ще станете човѣци съ кжщи, направени отъ камѣкъ и тухли. Казвате: поне дари да спечеля, богатъ да

стана, че тъй да си уредя работитѣ. Ако е въпросъ за богатство, питамъ: какво по-голъмо богатство търсите отъ това, което Богъ ви е далъ? Той е далъ всѣкому вжтрѣшно богатство. Ако не можешъ да станешъ човѣкъ съ вжтрѣшното богатство, което Богъ ти е далъ, още повече не можешъ да станешъ човѣкъ съ външното богатство. Да се мисли, че въ кжщитѣ, въ външното богатство седи щастieto на човѣка, това сж заблуждения, отъ които той трѣбва да се освободи. Заблужденията сж примамки въ свѣта, отъ които човѣкъ трѣбва да се пази. Като наблюдавамъ хората, отъ единия до другия край на свѣта, виждамъ, че тѣ сж роби на своето честолюбие. Тѣ приличатъ на барутъ: докоснешъ ли се до тѣхъ, веднага избухватъ. Всѣки човѣкъ има високо мнѣние за себе си. Добрѣ е да има високо мнѣние за себе си, но той трѣбва да го оправдае. Минавамъ покрай единъ човѣкъ и му казвамъ: дрехата ти е оцапана, нищо не струва. — Какъ така? Едно врѣме тя струваше много. — Едно врѣме може да е струвала нѣщо, но днесъ е остарѣла, изцапана. — Какъ смѣешъ да ме обиждашъ! — Че се обиждашъ, то е другъ въпросъ, но това, което ти казвамъ, е истина. На другъ казвамъ: ти никакъ не мислишъ. — Какъ да не мисля? Умъ имамъ азъ! — Да, ти имашъ умъ; едно врѣме мислише хубаво, но сега умътъ ти е оцапанъ и не мислишъ правилно. На трети казвамъ: т нѣмашъ любовъ въ сърцето си. — Какъ тика? Сърцето ми гори отъ любовъ, а ти казвашъ, че нѣ-

мамъ любовъ. — Нѣкога сърцето ти горѣше отъ любовъ, но сега само дими.

В: Казвате: като дойде Христосъ, всичко ще се оправи. Какво ще намѣри Христосъ, като дойде на земята? — Той ще намѣри умове, които мжжделятъ, и сърца, които димятъ. Не е достатъчно да очаквате Христосъ да тури вѣнецъ на главата ви, да ви вземе съ колесница, да ви заведе въ рая и да каже: ето единъ човѣкъ отъ величията на земята, който бѣше реформаторъ, управляваше свѣта. Думитѣ на Христа трѣбва да бждатъ истини. Ако Христосъ каже така за нѣкой човѣкъ, той дѣйствително трѣбва да бжде такъвъ. Нѣма защо да си въобразява човѣкъ, че е билъ нѣкакъвъ голѣмъ проповѣдникъ, или реформаторъ, или друго нѣкакво величие. За човѣка е важно, въ каквото обществено положение и да се намира днесъ, да изпълни волята Божия, като Синъ Божи. Каквото заповѣда Богъ, той да го изпълни. И каквото изпълни, ще го носи съ себе си прѣзъ всички врѣмена и епохи. Трѣбва ли ябълката, която дава плодове, да се прѣпоржчва отъ хората? Нейнитѣ плодове сами я прѣпоржчватъ. Ябълката, съ своитѣ тежки, увиснали плодове, казва: каквото Богъ ми заповѣда, азъ всичко изпълнихъ!

И сега, ще дойде нѣкой да ме пита, дали е вѣрващъ, или не; дали е тръгналъ вече въ пѣтя, или не. — Ти самъ трѣбва да знаешъ това. Ако страдашъ, ти си вече въ пѣтя. Ако се дига прахъ около тебе, ти си въ пѣтя. Пра-

хътъ прѣдставя изкушенията въ пжтя. Вие трѣбва да схващате правилно нѣщата. Всѣки човѣкъ върви въ пжтя, но ту пада, ту става. Като падне, изпжждатъ го отъ рая. Тогава той се моли, разкайва се, и на другия день пакъ го приематъ въ рая. Върви така день-два и пакъ сгрѣши нѣщо — изпжждатъ го отъ рая. Слѣдъ това почва да плаче, да се моли, пакъ го приематъ. По сжщия начинъ и Адамъ сгрѣши, за което го изпждиха отъ рая. Той слѣзе въ ада, дѣто плака, разкая се, докато пакъ го приеха въ рая. Откакъ Адамъ сгрѣши, много пжти досега той е влизалъ и излизалъ отъ рая. Сутринъ е въ рая, вечеръ е въ ада. И съврѣменнитѣ хора сутринъ сж въ рая весели, радостни; сгрѣшатъ ли нѣщо, изпждятъ ги оттамъ, и тѣ слизатъ въ ада. Тукъ плачатъ, молятъ се, пакъ ги приематъ въ рая. Така съ години се повтаря една и сжща история, докато дойде день, когато човѣкъ вече нѣма да грѣши и ще запази своето мѣсто въ рая. Сега, току-що упжтятъ човѣка, какъ да живѣе, поставятъ го въ рая, но не се минава много, той пакъ сгрѣши, и вечеръта е въ ада. Нѣкой, като вижда, че не може да запази положението си въ рая, казва: сега не мога да се изправа, ще остане за другъ животъ. Ужъ влѣзохъ въ пжтя, но не можахъ да устоя, затова поне ще се ожения, да си уредя работитѣ. — Богъ не те е пратилъ на земята да се женишъ. — Поне да разбогатѣя. — Богъ не те е пратилъ на земята да събирашъ богатства. Богатството, женитбата дойдоха отпослѣ. Богъ

те е пратилъ на земята да учишъ, да придобиешъ любовта.

Казвамъ: ако погледнете на живота прѣзъ очитѣ на любовта, вие ще разберете смисъла, който Богъ е вложилъ въ него. Безъ любовъ животътъ нѣма смисълъ. Запримѣръ, камънитѣ, съ които тукъ сте заобиколени, иматъ смисълъ само при любовта. Безъ нея тѣ прѣдставятъ развалини. Качите ли се на нѣкой отъ тѣзи каменисти върхове около васъ, вие можете да паднете оттамъ, да се ударите нѣкъдѣ. Тогава ще кажете: много лоши сж тѣзи камъни! Като ги гледате отдалечъ, казвате, че сж красиви; щомъ се ударите въ нѣкой камъкъ, казвате, че сж лоши. Тѣ сж лоши, защото Богъ не ги е създалъ. Развалинитѣ, които ви обикалятъ, не сж Божие създание. Подъ думата „камъкъ“ се разбира разуменъ човѣкъ, който има качествата на любовта. Паднете ли върху таквъ камъкъ, той ще ви хване меко съ ржцѣтъ си, ще ви тури да седнете до него и ще каже: много хубаво падате. Научили сте изкуството на падането. Вие ще кажете на камъка: ти пкъ умѣешъ да хващашъ и прѣдпазвашъ човѣка отъ ударъ. Паднете ли, обаче, върху единъ отъ тия камъни, ще натъртите добръ крака си, а отгорѣ на това той ще ви каже: кой ти даде право да скачашъ върху мене? Щомъ скачашъ безъ позволение, и азъ зная да прѣвивамъ крака.

И тъй, искамъ да остане у васъ мисълта, че страданията, които имате въ живота ви, се дължатъ на безлюбието. Това не значи, че нѣ-

мате любовъ, но изобщо, къмъ желанията си вие имате по-голяма любовъ, отколкото къмъ Бога. За изяснение на мисълта си ще взема за примѣръ момата и момъка. Нѣкоя мома иска да служи на Бога, но щомъ срещне единъ момъкъ, който ѝ харесва, тя веднага тръгва подиръ него и напуска Бога. И обратно: момъкъ иска да служи на Бога, но срѣща една мома, която му харесва, той веднага тръгва подиръ нея и напуска идеала си. И най-послѣ събиратъ се мома и момъкъ, оженватъ се, да оправятъ свѣта. Какъ ще оправятъ свѣта? И тя нещастна, и той нещастенъ, работитѣ имъ повече се забъркватъ. Това положение може да се уподоби на слѣдния случай: въ една болница лежатъ въ една стая двама инвалиди, съ ампутирани крака. Единиятъ казва на другия. ожаднѣхъ! Стани моля ти се, да ми дадешъ чаша вода! — Какъ да стана, краката ми сж отрѣзани! Ги стани да се напиешъ, пъкъ и на мене донеси! — Че и азъ съмъ въ сжщото положение. Питамъ: кой на кого ще помага? Това показва, че доброто въ свѣта не е приложено въ своята пълнота. Отивашъ при нѣкого, искашъ да ти даде 10,000 лева на заемъ. — Нѣмамъ. Значи, кракътъ на този човѣкъ е ампутиранъ. — Азъ пъкъ мислѣхъ отъ тебе да поискамъ 5,000 лева! — Нали виждашъ, че нѣмамъ никакви пари, затова искахъ отъ тебе 10,000 лева. — На този човѣкъ пъкъ и двата крака сж ампутирани. Тѣй щото, момъкътъ върви подиръ красивата мома, но тя е празна кесия, отвѣнъ хубава, красива, но погледнешъ

ли вжтрѣ — нито една златна монета. И момъкътъ прѣдставя такава празна кесия. Защо сж празни кесии въ живота ви? Животътъ се нуждае отъ съдържанието на кесиитѣ, а не отъ тѣхнитѣ външни форми. Златнитѣ монети въ кесиитѣ отговарятъ на вжтрѣшното богатство въ човѣка.

Казвамъ: ако желанията на хората иматъ съдържание, тѣ сж на мѣстото си. Въ такъвъ случай животътъ има смисълъ само тогава, когато Божественото, което Богъ е вложилъ въ насъ, прѣдставя негово съдържание. Сега, нѣкои отъ васъ, като седатъ тукъ, на бивуака, казватъ: да се качимъ нагорѣ по планината! Подъ думата планина, високъ връхъ, разбирамъ разумното начало въ живота. И тогава, ако се качваме на планината, за да разберемъ, какво иска Богъ отъ насъ, това качване има смисълъ. И ако слизае въ долината, за да занесемъ отъ онова, което сме взели отъ планината, това слизание има смисълъ. Слѣдователно, ако се качваме при Бога и не взимаме нищо отъ Него, и ако слизае при хората и не имъ занасяме нищо, ние сме хора, осждени на страдания.

Единъ важенъ въпросъ, който много отъ съврѣменнитѣ хора задаватъ, е слѣдниятъ: Христосъ, като знаеше, че ще Го разпнатъ, защо дойде на земята? И всѣки обикновенъ човѣкъ не иска да го разпнатъ. Въпрѣки това, когато човѣкъ влиза въ свѣта, между хората, и проповѣдва нѣкаква нова идея, той, въ края на краищата, все ще бжде разпнатъ. Какво трѣбва да правите тогава съ-

идеитѣ, които проповѣдвате на хората? Вие трѣбва да се обърнете къмъ Бога, и Той ще ви постави въ срѣда, между по-напреднали хора, които ще ви разбератъ и ще кажатъ: дошълъ е между насъ единъ пророкъ.

Нѣкой каква: азъ залюбихъ Бога. Казвате ли така, веднага ще почнатъ да идватъ въ ума ви редъ мисли, които ще ви изкушаватъ: ще мислите, че сте праведенъ, че всичко знаете, че можете да лѣкувате разни болести, че каквото пожелаете, можете да направите и т. н. Да мислите така, това е заблуждение. Човѣкъ, който има любовъ въ себе си, трѣбва да знае, че любовта не лѣкува хората, нито богатства имъ дава — тя свързва само хората съ Бога. Щомъ човѣкъ се свърже съ Бога, той моментално може да разрѣши всички въпроси. Обаче, любовта сама нищо не дава. Дойде нѣкой при мене и ми казва: ти не ме обичашъ. — Вѣрно е, когато спя не те обичамъ. — Ама ти трѣбва да ме обичашъ! — Ако искашъ да знаешъ, дали те обичамъ, най-напрѣдъ трѣбва да разберешъ, обичамъ ли Бога. Ако обичамъ Бога, и тебе ще обичамъ; ако не обичамъ Бога, и тебе нѣма да обичамъ. Животътъ започва отъ любовта къмъ Бога. Любовъ къмъ Бога — тази е вжтрѣшна, мистична връзка. Животътъ има смисълъ само съ Бога. Вънъ отъ Него животътъ нѣма никакъвъ смисълъ и прѣдставя съвокупность отъ противорѣчия. И тогава, когото и да обичашъ, той ще ти каже: азъ не се нуждая отъ твоята любовъ. Ти казвашъ, запримѣръ: азъ обичамъ царя.

— Каква нужда има царътъ отъ твоята любовъ? Той даже не подозира, че ти го обичашъ. Или, ти обичашъ нѣкой светия, по цѣльъ день държишъ портрета му прѣдъ себе си и го гледашъ. Обаче, има светии, които въ сжщность не сж никакви светии. Тѣ сами даже се чудятъ, какъ хората сж ги произвели за светии и сж ги поставили въ църквитѣ, да имъ се кланятъ. Светия може да бжде само онзи човѣкъ, у когото Богъ постоянно прѣбжда. Светия може да бжде само онзи, у когото любовта живѣе и Господъ се проявява. Нѣкой човѣкъ мисли за себе си, че е праведенъ, че знае всичко, че е светия, но казвамъ: да мислишъ, че си светия, е едно нѣщо, а въ сжщность да си такъвъ, е друго нѣщо.

Сега, като ви говоря така, има нѣщо скрито у васъ, което ви нашепва: не слушайте, не е точно така, както ви се говори. Това нашепване се дължи на сжщества, които ви изкушаватъ, обаче, тѣ сами още не разбиратъ живота. Тѣ ви казватъ: възможно ли е човѣкъ да живѣе безъ пари? Прѣди всичко, ние създадохме паритѣ, и човѣкъ трѣбва да живѣе за тѣхъ, защото тѣ ще го спасятъ. Питамъ: отдѣ сж взели тѣзи сжщества златото? Ще излѣзе, че тѣ сж ограбили Бога и сж турили името си надъ това злато. Не, това не е истина. Златото е само на Бога. Когато запитаха Христа, трѣбва ли да се плаща данъкъ на Кесаря, Христосъ отговори: „Отдайте кесеровото Кесарю, а Божието — Богу“. Значи, това, което е Божие, нѣкой го

е използвалъ, турилъ му е надписа си отгорѣ и го прѣдставя на хората като свое. Стихътъ, „дайте кесаревото Кесарю, а Божието — Богу“, азъ прѣвеждамъ въ слѣдната форма: дайте заблужденията си на хората! Истината говорете само на Бога и се дръжте за Любовта! Какво правятъ хората? Тѣ казватъ Истината само на себе си.

Днесъ искамъ да си припомните нѣщо, което сте знаели и което много пѣти сте слушали да ви се говори. Запримѣръ, вие често се запитвате: кога ще се спасимъ? Кога ще постигнемъ своитѣ желания? И като не успѣвате скоро да постигнете всичко, каквото желаете, казвате: трудна работа е тази! Не, това е най-лесното нѣщо. Докато любовта ви къмъ врѣменнитѣ, къмъ прѣходнитѣ нѣща е по-силна, отколкото къмъ Бога, вие всѣкога ще се намирате въ прѣходния, въ врѣменния животъ и нѣма да постигнете това, което желаете. Вие ще остарявате преждеврѣменно, ще се подпирате на тояги и ще си казвате: остарѣхме вече! Казвамъ: когато човѣкъ остарява, той сжщеврѣменно и осиромашава. Обаче, подъ „старостъ“ въ правъ смисълъ на думата се разбира придобиване на опитностъ, за което положение, именно, Писанието казва: „Които уповаватъ на Господа, тѣ ще се подмладятъ, а тѣлата имъ ще се обновятъ.“ Който живѣе въ Бога, той никога не остарява, той придобива вѣченъ животъ. Христосъ казва: „Това е животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго

Бога“. Който познава Бога, той никога не остарява, никога не умира.

Сега хората се намиратъ прѣдъ прѣходни нѣща и казватъ: защо Господъ е създалъ свѣта такъвъ? Ще ви приведа единъ примѣръ, съ който ще си обясните, кой въ сжщностъ е създалъ този свѣтъ. Нѣкой човѣкъ направилъ една хубава кочина за свинетѣ си, които хранилъ по нѣколко пѣти на день. Ти отивашъ при него, наблюдавашъ, какъ той храни свинетѣ си. Питамъ: трѣбва ли да се сърдишъ, че този човѣкъ не е направилъ такава кочина и за тебе? Трѣбва ли да се сърдишъ, че този човѣкъ не е далъ и на тебе една копаня ядене отъ това, което дава на свинетѣ си? Сега хората седатъ, наблюдаватъ свѣта, гледатъ, какъ свинетѣ ядатъ отъ своитѣ копани и казватъ: чудно нѣщо! Защо Господъ е създалъ така свѣта, че едни хора ядатъ изобилно, а други гладуватъ? Питамъ: каква философия има въ вашето недоволство? Този свѣтъ, въ който, споредъ васъ, едни ядатъ изобилно, а други гладуватъ, не е създаденъ отъ Бога. Нѣкой човѣкъ се качва на автомобилъ, разхожда се съ него изъ града, а ти се сърдишъ, че нѣмашъ такъвъ автомобилъ. Не ти трѣбва този автомобилъ; той е копаня, подобна на тази, въ която свинетѣ ядатъ. По-добръ ходи пѣшъ, отколкото да се качвашъ на такъвъ автомобилъ. Качишъ ли се на него, отъ тебе вече човѣкъ не може да стане. Въ реда на нѣщата е свинетѣ да ядатъ отъ копанята си, но човѣкъ да имъ завижда

за това положение, то е извънъ обикновения редъ на нѣщата.

Подъ думата „копаня“ азъ разбирамъ всички неестествени мисли, чувства и желания въ човѣка, които уронватъ неговото достоинство. Въ това отношение човѣкъ трѣбва да бжде строгъ къмъ себе си, да си каже: като гледамъ, съ какво се храни свинята, радвамъ се, че тя е доволна, но азъ нѣмамъ право да се сърдя, че и за мене нѣма такава храна. Моята храна е съвсѣмъ друга. Свинята би ли завидѣла на човѣка? Като види, каква храна употребява човѣкъ, тя нѣма да му завиди, но ще каже: тази храна не е за мене. Слѣдователно, човѣкъ не трѣбва да участвува въ работи, които понижаватъ неговото достоинство.

Казвате: да отидемъ въ свѣта, да го подигнемъ! Какво ще стане съ васъ тогава? — Ще умрете, ще ви погребатъ и надъ гроба ви, на хубава каменна плоча, ще напишатъ: тукъ почива еди-кой си великъ човѣкъ, който искаше да подобри свѣта. Може ли Господъ да се интересува отъ човѣкъ, който по нѣколко пжти на день яде и пие и нищо полезно не върши въ живота? Какво ще направи той съ своето постоянно ровене? Ако човѣкъ отклонява само сърцата на хората отъ пжтя имъ и послѣ ги заравя въ земята, какво добро е сторилъ той? Ще кажете, че нѣкой-си е допринесълъ голѣма услуга на хората, като ги е научилъ да се молятъ, да четатъ „Отче нашъ“. Питамъ: ти, който учишъ хората да четатъ „Отче нашъ“ и да разбиратъ смисъла ѝ, ти самъ вървашъ ли въ този нашъ Отецъ?

Отива единъ бѣденъ човѣкъ при единъ проповѣдникъ, и послѣдниятъ му казва: ти трѣбва да се молишъ, да четешъ „Отче нашъ“! — Какъ да се моля, когато отъ три дѣня насамъ не съмъ ялъ нищо? — Ти първо се научи да се молишъ че послѣ Господъ ще те нахрани. — Не си ти първиятъ, който ме съвѣтвашъ да се моля. Досега десетъ проповѣдници сж ме учили да се моля, но азъ все гладенъ съмъ оставалъ. Този човѣкъ се молилъ и очаквалъ Господъ да дойде и да го нахрани. Не, ти, който го учишъ да се моли, покани човѣка дома си и му кажи: първо ще се нахранимъ, а послѣ и двамата заедно ще четемъ „Отче нашъ“. Ти четешъ „прости ни грѣховетъ, както и ние прощаваме на нашитѣ длъжности“, но самъ не вървашъ въ тѣзи думи. Защо? — Защото ти скаранъ съ близкитѣ си и не можешъ да имъ простишъ. Освѣнъ това, сърдишъ се, недоволенъ си, че този билъ богатъ, че онзи билъ ученъ и т. н.

И тъй, когато Христосъ дойде на земята, Той пострада за грѣховетъ на хората, да ги спаси. Значи, праведниятъ трѣбва да страда, за да спаси грѣшния. Тази е една отъ великитѣ тайни въ живота. Какво ще каже вашиятъ вжтрѣшенъ професоръ на тѣзи думи? Той ще каже: трудна е тази работа! Кой праведенъ ще дойде да ни спаси? Както се вижда, отъ насъ нищо нѣма да излѣзе. Толкова години вече, какъ работимъ, но нищо не сме постигнали. По-добрѣ е за насъ да се върнемъ въ свѣта. Остарѣхме, не сме способни да ходимъ вече по планинитѣ, да се обновяваме, да се

развиваме. Богъ е милостивъ, и да грѣшимъ, единъ день Той все ще ни спási. Наистина, никой нѣма да остане неспасень, защото, Богъ има желание всички да Го познаятъ, но, спасението ще дойде чрѣзъ закона на Любовьта. Деня, въ който залюбишъ Господа, товарътъ отъ гърба ти ще се снее. Не залюбишъ ли Господа, и да придобиешъ спасението си, пакъ ще го изгубишъ. Докато човѣкъ дойде до положение да бжде спасень, той ще прѣкара продължителна вътрѣшна борба, и най-послѣ ще даде ходъ на Божественото въ себе си. Тогава той ще стане силенъ, нѣма да лъже, нѣма да бжде самотень, ще има много братя и сестри.

Казвамъ: съврѣмениятъ човѣкъ иска да има на разположение слуги и слугини. Защо? Да носятъ товара му. Той надигналъ на гърба си голѣмъ товаръ, но като не може да го носи, казва: да дойде нѣкой да ми помогне! Дойде единъ слуга, втори, трети, четвърти, дигатъ товара, мжчатъ се, пѣшкатъ, но товарътъ остава на мѣстото си, не могатъ да го поклатятъ. Защо? — Товарътъ може да се дигне само при взаимна помощ отъ страна на нѣколко души едновременно. На сжщото основание мнозина си мислятъ: какъ ли ще се оправятъ работитѣ ми тази година? Работитѣ ви ще се оправятъ, когато обичате Бога.

И тъй, на млади и на стари, казвамъ: прѣди всичко вие трѣбва да бждете такава реалность за себе, че нищо въ свѣта да не е въ състояние да ви разклати или измѣсти. Ако има нѣкаква сила, която е въ състояние

да измѣсти Божественото у васъ, това показва, че нѣмате любовъ. Хиляди дървета да има около васъ, не ги пипайте, не ги сѣчете, но кажете си: и безъ тѣхъ може; животътъ е отвѣтрѣ, а не отвънъ. Въ това отношение вие имате много опитности. Покажете ми, коя мома, запримѣръ, слѣдъ като е пожертвувала своята свещена, Божествена идея за нѣкой момъкъ, е станала щастлива! Или, покажете ми единъ момъкъ, който да е пожертвувалъ своята свещена идея за нѣкой мома, и да е станалъ щастливъ! Когато момата каже на момъка, че се е влюбила въ него, той трѣбва да я заведе при баща си и да ѝ каже: ако ти обикнешъ баща ми, и той те хареса, тогава и азъ ще се съглася да се ожения за тебе. Така трѣбва да постъпи и момата. Ако момъкътъ ѝ каже, че чергата му отъ четиритѣ краища се запалила за нея, тя трѣбва да му каже: най-първо азъ трѣбва да те заведе при баща си, и ако ти го обикнешъ, тогава и азъ ще се съглася да се ожения за тебе. Иначе, не давамъ сърцето си. Много момци сж ме лъгали, никому вече не хващамъ вѣра. По сжщия начинъ и всѣка ваша мисълъ, или всѣко ваше желание, които ви харесватъ, най-първо трѣбва да ги прѣдставите прѣдъ око̀то на Бога, да ги одобри, и ако Той се произнесе за тѣхъ, че сж добри, тогава и вие можете да ги задържите въ себе си. Вие можете и да не правите това, но ще се самоизлѣгвате и послѣ ще страдате. Тогава вие нѣма да знаете, кой ви говори, кой ви нашепва и внушава извѣстни мисли и желания.

Единъ английски проповѣдникъ отишълъ въ кантората на единъ свой познатъ, богатъ търговецъ, и започналъ да му проповѣдва : трѣбва да се служи на Бога! Изведнѣжъ чулъ задъ себе си нѣкакъвъ гласъ : нѣма съмнѣние ! Обърналъ се и видѣлъ единъ папагалъ. Значи, папагалътъ повторилъ : нѣма съмнѣние, че трѣбва да се служи на Бога! Проповѣдникътъ харесалъ папагала и помолилъ търговеца да му го продаде. Послѣдниятъ се съгласилъ на това прѣдложение и продалъ папагала за 250 английски лири. Той взелъ папагала и го занесълъ на жена си, като ѝ казалъ : знаешъ ли, тоя папагалъ потвърждава, че, наистина, трѣбва да се служи на Бога, и че смъсълътъ на живота седи, именно, въ това служене. Единъ день проповѣдникътъ направилъ една голѣма грѣшка и казалъ на жена си : знаешъ ли, азъ направихъ една голѣма глупостъ. Папагалътъ пакъ се обадилъ : нѣма съмнѣние ! Питамъ : какво прѣдставя папагалътъ ? Папагалътъ не е нищо друго, освѣнъ съвѣстътъ на човѣка, която се произнася и за доброто, и за злото, което човѣкъ мисли, чувствува или върши. Съвѣстътъ у човѣка му показва, дѣ и кога той има право да се съмнява, или да подозира. Напримѣръ, да се съмнявашъ въ Любовта, това е едно нѣщо ; да се съмнявашъ въ безлюбието, това е друго нѣщо.

Казвамъ : всѣки човѣкъ има единъ професоръ въ себе си, който всѣки день го учи, какво да прави, и какво да не прави. Запримѣръ, този професоръ казва : който иска да

стане човѣкъ, да внуши респектъ и уважение на хората, той трѣбва да бѣде строгъ, намръщенъ, недоволенъ и т. н. И слѣдъ като слушатъ този вашъ професоръ, вие сте скръбни, тѣжни и се измѣчвате. Питамъ: защо сте скръбни? Защо се измѣчвате? Прѣди всичко, нѣма причини да скърбите. — Ама мѣчно ми е. — Защо ти е мѣчно? — Мѣчно ти е, защото вчера изяде една кокошка, която още не може да се смѣли въ стомаха ти. Тази кокошка плаче въ стомаха ти, понеже я изяде безъ любовъ. Нѣкой се оплаквалъ, че се оженилъ едва прѣди една година, и вече не може да живѣе съ жена си. Наистина, този човѣкъ е направилъ голѣма грѣшка, той се оженилъ безъ любовъ. Когато взелъ тази мома за своя жена, той не я обичалъ, и днесъ се оплаква, че тя не влиза въ положението му, иска отъ него да ѝ задоволи всичкитѣ нужди, а той нѣма сръдства и се принуждава да краде. Питамъ: кое заставя човѣка да краде? — Ненаситнитѣ човѣшки желанія го заставятъ да краде и да върши редъ прѣстѣпления. Ненаситнитѣ желанія заставиха човѣка да напусне рая. Има желанія, които всѣки день хлопатъ прѣдъ вратата на човѣка и го поставятъ въ положение да изгуби своя миръ, своитѣ свѣтли мисли и възвишени чувства. Нѣкой казва: желаніята не прѣдставятъ нищо, особено. Не, желаніята на човѣка сѣ на мѣстото си. Лощото не е въ желаніята, но грѣшката седи въ това, че човѣкъ има по-голѣма любовъ къмъ желаніята си, отколкото къмъ

Бога. Вслѣдствие на това той изгубва смисъла на живота.

Сега, азъ изяснявамъ лъжливата страна на живота. Разберете ли нея, вие ще схванете правата страна. И тогава вече всички ще знаете, че спасението на човѣка зависи изключително отъ Любовта. Моментъ, въ който любовта ви къмъ Бога е по-силна, отколкото къмъ вашитѣ желанія, вие сте вече въ областта на безсмъртието. Ако пъкъ изпаднете въ ада, достатъчно е да се хванете за една отъ машинитѣ, която произвежда свѣтлина, за да излѣзете навънъ. Тогава вашитѣ неприятели отъ ада ще се накачатъ за васъ. Вие трѣбва да си мълчите и да продължавате да се качвате нагорѣ. Колкото по-голяма става свѣтлината, толкова повече вие се усѣщате свободни: единъ слѣдъ другъ вашитѣ неприятели ви изоставятъ, докато останете свършено самъ. При изкачването нагорѣ, и любовта ви постепенно се усилюва. Щомъ се освободите напълно, ще кажете: слава Богу, вече съмъ напълно свободенъ, никой не ме измъчва и прѣслѣдва. Слѣдователно, ако нѣмате любовъ въ себе си, всѣки може да се качи на гърба ви и да ви смуче, като дървеница.

Казвате: ние искаме да знаемъ, дали Христосъ ни обича, или не. Христосъ е доказалъ, дали ви обича, или не; важно е сега вие да докажете, вие сами да се убѣдите, дали обичате Христа. Важно е сега вие сами да проверите, дали любовта къмъ желанія-

та ви е по-силна, или по-слаба отъ любовта ви къмъ Бога. Че еди-кой си ви обичалъ, това не трѣбва да ви ласкае. Вие трѣбва да си кажете: за мене е важно, че любовта ми къмъ Бога е по-силна, отколкото любовта ми къмъ този човѣкъ. Че паритѣ ви пропаднали, че къщата ви изгорѣла, и това не трѣбва да ви смуцава. За васъ е важно, любовта ви къмъ Бога да е по-силна и отъ паритѣ, и отъ къщата, и отъ всички материални блага и желания. Истинската печалба въ живота седи въ любовта на хората къмъ Бога. Обичатъ ли Бога, тѣ само ще печелятъ. Въ тази любовъ нѣма загуби.

И тъй, любовъ къмъ Бога — това е великата Истина въ живота. Който е съгласенъ съ тази философия, нека приложи любовта въ живота си, и работитѣ му ще се оправятъ. Дойде ли любовта въ човѣшката душа, тогава ще започне истинскиятъ животъ. Започнатъ ли хората да прилагатъ този животъ, и свѣтътъ ще се оправи. Съврѣменнитѣ хора се намиратъ въ единъ затворенъ свѣтъ, какъвто е животътъ на яйцето въ черупката. Тѣ не знаятъ, какво ще стане съ тѣхъ, нито пъкъ знаятъ, какъ ще уредятъ работитѣ си.

Мнозина се запитватъ: какъ ще се оправи този свѣтъ? Какъ и кога ще се уредятъ нашитѣ работи? — Отъ васъ зависи. Ако обичате Бога, Той ще ви тури подъ квачката, и слѣдъ 21 деня вие ще пробиее яйцето, ще излѣзете навънъ, ще погледнете на Божия свѣтъ и ще бъдете свободни. Придобиее ли тази свобода, ще се освободите и отъ страха.

Който е излѣзълъ вѣнъ отъ черупката, той се е мжчилъ, той се е освободилъ вече и отъ нищо не се плаши. Това подразбира „роденъ отъ Бога“. Такова раждане е на мѣстото си. То носи Божието благословение.

Нѣкой пита: когато Адамъ и Ева сгрѣшиха въ рая, Богъ бѣше ли между тѣхъ? Какъ мислите, ако Богъ бѣше застаналъ до дървото на познаване доброто и злото, щѣха ли да сгрѣшатъ първитѣ хора? Фактътъ, че тѣ сгрѣшиха, показва, че Богъ не е билъ тамъ. Тѣ лесно се подадоха на изкушението, защото любовта имъ къмъ Бога бѣше по-слаба отъ желанието имъ да придобиятъ знания, да станатъ богове. Тамъ е спѣнката и на всички съврѣменни хора. Любовта къмъ Бога трѣбва да се разглежда вътрѣшно; тя не трѣбва да се изразява само съ думи, но трѣбва да се изразява въ чисти, свѣтли мисли и чувства и възвишени дѣла. Само така човѣкъ може да бжде силенъ и мощенъ. Щастието на силния се крие въ Божественото. Цѣлиятъ свѣтъ е построенъ върху този законъ. Това се отнася и за ангелитѣ, и за хората, и за животнитѣ. Животнитѣ се намиратъ далечъ отъ този законъ, но и у тѣхъ е вложено Божествено, макаръ още да не е проявено. Човѣкъ се намира въ областъ, дѣто се изучава закона на любовта. Слѣдователно, каквото вършите, то трѣбва да бжде проникнато отъ любовъ. Образътъ на Бога трѣбва да седи и въ ума, и въ сърцето, и въ волята, и въ душата, и въ духа ви. Имате ли прѣдъ видъ любовта къмъ Бога, всичкитѣ ви работи ще бждатъ опѣ-

равени. Безъ тази любовъ страданията ще ви слѣдватъ на всѣка стѣпка. Страданията на хората показватъ, че тѣ сж въ ада. Дѣто Богъ отсѣжствува, тамъ е адътъ.

Като наблюдавамъ съврѣменнитѣ хора, виждамъ, какъ тѣ се смѣятъ едни на други. Една вечеръ американскитѣ милионери, които напоследъкъ фалирали, се събрали на угощение, на което рѣшили всѣки да присѣжествува съ най-скжсанитѣ дрехи, каквито може да намѣри у дома си. Като се видѣли въ това жалко и смѣшно положение, тѣ започнали единъ другъ да се закачатъ: колко сж хубави твоитѣ дрехи! Надали могатъ да се намѣрятъ подобни въ цѣлия свѣтъ. — Ами твоитѣ обуца! Погледни, тѣ прѣдставятъ модель отъ най-последна мода! — Ами погледнете шапката на онзи — тамъ! Той е цѣлъ принцъ. Така тѣ се присмивали цѣлата нощъ на своитѣ скжсани дрехи, обуца, шапки и се чудили, до какво положение ги довела сждбата. Така и съврѣменнитѣ хора седатъ, констатирайтъ редъ факти изъ живота на този или онзи и казватъ: голѣмъ грѣшникъ е еди-кой си човѣкъ! — Ами ти по-малкъ грѣшникъ ли си отъ него?

Сега, съ единъ примѣръ ще илюстрирамъ още едно положение изъ живота на хората. Въ царството на единъ отъ древнитѣ царе се образувало едно голѣмо съдружие отъ просеци, отъ бѣдни хора, които си поставили извѣстни задачи въ живота. Царътъ, като се научилъ за сжществуването на това съдружие, отпусналъ за тѣхъ една голѣма частъ отъ своитѣ богатства. Като съобщили на просецитѣ за

царската заповѣдь, да имъ се раздаде частъ отъ богатствата му, тѣ рѣшили да се събератъ заедно на угощение, за да си раздѣлятъ царскитѣ пари. Всички просеци дошли на угощението хубаво облѣчени, но всѣки съ просешката си тояга въ ржка. Като се видѣли съ тояжки въ ржка, тѣ се погледнали единъ-другъ, усмихнали се и казали: докато дойдемъ до това положение, ние знаемъ, какво сж патили главитѣ ни! Благодарение на тояжкитѣ си ние заслужихме тѣзи нови, хубави дрехи. Кое отъ двѣтѣ положения е по-хубаво: да се облѣчете, като американскитѣ милионери, съ най-скжсанитѣ си дрехи, или да се облѣчете, като тия просеци, съ най-хубави дрехи? Второто положение е за прѣдпочитане. Просекътъ трѣбва да се облѣче съ хубави дрехи, да остави настрана просешкитѣ.

Питамъ: какво прѣдставятъ скжсанитѣ дрехи на просека? Тѣ прѣдставятъ грѣшнитѣ състояния у човѣка. Ето защо, турете си като задача днесъ да не направите нито едно прѣгрѣшение, да не ви изпждятъ отъ рая. Сега вие сте прѣдъ дървото за познаване доброто и злото и питате, можете ли да влѣзете въ рая. Вие сте въ рая; отъ васъ зависи да не вкусите отъ плодетѣ на това дърво, да не ви изпждятъ отъ рая. Казвате: Богъ ще ни помогне, Той знае всичко. — Да, Той знае всичко, но важно е, какво вие знаете. — Богъ е всеблагъ. — Така е, но вие, какви сте. — Богъ е Любовь. — Богъ е Любовь, Той обича всички, но каква е вашата любовь къмъ Бога? — Богъ ще ни даде отъ своята Любовь. — Това

е просия, а съ просия работа не става. Вие не трѣбва да бждете просеци. Просията е лѣнностъ. Това подразбира човѣкъ да очаква на другитѣ хора, тѣ да работятъ за него, а той само да седи, да дрънка на звънци, да му донесатъ това-онова. Ако хората искатъ свѣтътъ да се оправи, всички проповѣдници, владици, управляващи трѣбва да хвърлятъ одеждитѣ си и да турятъ прѣстилки, да се запретнатъ да слугуватъ на другитѣ. Докато съврѣменнитѣ хора обличатъ своитѣ парадни одѣжди, докато поставятъ корони на главитѣ си и държатъ патерици въ ржка и очакватъ на другитѣ да работятъ за тѣхъ, свѣтътъ нѣма да се оправи. Пъкъ и майкитѣ, и бацитѣ трѣбва да постѣпватъ правилно. Срѣщате днесъ една майка, взела дѣтето си на ржцѣ, носи го и казва: мое е това дѣтенце, азъ го родихъ. На другия день я срѣщате съ четири реза сълзи, плаче, дѣтето ѝ заминало за онзи свѣтъ. Какъ стана това нѣщо? Нали това дѣте бѣше нейно? Срѣщате нѣкой, хвали се съ богатството си. На другия день богатството му изчезва, ограбили го. Какъ стана това? Богатството му е отишло тамъ, отдѣто е дошло. — Дяволътъ ме обра. Казвамъ: може да те обере само този, съ когото си билъ съдружникъ.

Сега, азъ искамъ да схващате мисълта ми правилно, за което ви цитирамъ факти, опитности отъ самия животъ. Като ви говоря за дявола, имамъ прѣдъ видъ изкушенията, на които всѣки день можете да се натъкнете. Трѣбва да бждете внимателни, да се пазите

отъ тѣхъ. Питате: виждали ли сте дявола? — Азъ не искамъ да го виждамъ. Съ него не искамъ да имамъ никакво съдружие, нито срѣщи, нито казано-речено. Като го срещна на пжтя си, питамъ го: ти научи ли се да любишъ Бога? — Ама има ли Господъ въ свѣта? — Върви си по работата, повече не се занимавамъ съ теб! Той иска да лъже, затова пита: има ли Богъ, или не. Той ме пита: има ли любовъ въ свѣта? — Върви си по работата! — Животътъ има ли смисълъ? — Върви си по работата! Ще дойде той да ми дава умъ, има ли Богъ, или не; има ли животътъ смисълъ, или не и т. н. Не ми трѣбва неговата философия. Той да си върви по пжтя! Дойде ли човѣкъ до положението да разглежда въпроса за сжществуването на Бога отъ причини къмъ послѣдствия, неговата работа е свършена. Той нѣма да дойде до никакъвъ резултатъ, и ще го изпждятъ отъ рая. Ти си изгубилъ Бога, Когото нѣкога си познавалъ. Сега не ти остава нищо друго, освѣнъ да си вървишъ по работата. Единъ безвѣрникъ отива при единъ американски проповѣдникъ и му казва: докажи ми, че Богъ сжществува! Проповѣдникътъ го взима близо до себе си и му налага хубавъ бой. — Моля ти се, братко; олеле, Господи, остави ме! Има Богъ въ свѣта! Не ме бий, пощади ме!

Сега, азъ не искамъ да ви се присмивамъ, но казвамъ, че много пжти и вие се намирате въ положението на този безвѣрникъ. Докато страданията още не сж дошли върху васъ, вие отивате при нѣкой възвишенъ духъ

и го питате : има ли Богъ, или не? Щомъ страданията дойдатъ върху васъ и почнатъ да ви налагатъ, вие казвате : олееле, Боже, помилвай ме! Има Господъ! Щомъ отричате Бога и не вѣрвате въ Него, страданията идватъ. Щомъ Го признаете и повѣрвате въ Него, страданията изчезватъ. Щомъ питате, има ли любовъ, страданията пакъ ще дойдатъ. — Обича ли ме Богъ? — Това е съмнѣнието въ тебе. Нѣма какво да се съмнявате въ Бога, но вижте, любовта ви къмъ Бога по-силна ли е отъ любовта ви къмъ нѣкои ваши желания. Ако любовта ви къмъ Бога е по-слаба, отколкото къмъ желанията ви, работитѣ ви ще останатъ неуредени. Ако любовта ви къмъ Бога е по-силна, отколкото къмъ желанията ви, всичкитѣ ви работи ще се оправятъ. Всѣки день правете сравнение между любовта ви къмъ Бога и вашитѣ желания, за да разберете, на какво се дължатъ успѣхитѣ или неуспѣхитѣ въ живота ви. Друго разрѣшение на въпроситѣ нѣма. Каквото друго разрѣшение търсите, вие ще се натъкнете на редъ неразрѣшими въпроси. Нѣма какво да се спирате прѣдъ изкушенията и да ги обяснявате. Дойде ли изкушението, кажете: върви си по работата!

Казвамъ: ако се спрете прѣдъ тази нескончаема философия на разискване, която не води къмъ положителни резултати, ще се намѣрите въ положението на онзи българинъ отъ турско врѣме, който постоянно се хвалилъ прѣдъ своитѣ съселяни, че всичко знаелъ, че знаелъ турски езикъ толкова добръ, че и

съ султана могълъ да се разговаря. По едно време въ селото имъ дошълъ единъ турски бей и трѣбвало да се намѣри нѣкой между селянитѣ, който знае турски, да прѣвежда, какво иска беятъ отъ тѣхъ. Тогава извикали този селянинъ, който се хвалилъ, че знае турски и го накарали да прѣвежда думитѣ на бея. Обаче, той не разбиралъ, какво му говорилъ беятъ, и прѣдавалъ думитѣ му криво. Като влизалъ въ стаята при бея, послѣдниятъ го набивалъ добръ, като му казвалъ: ти трѣбва да научишъ хубаво турски езикъ! Така не се говори турски. Като излизалъ вѣнъ, селянитѣ го питали: защо те би беятъ? — Защото го наддумахъ. Не, човѣкъ се бие само тогава, когато не знае, какво да приказва и какъ да приказва. И слѣдъ това ще казва, че страда за Бога. Човѣкъ страда за това, че не знае да говори, както трѣбва. Тази е истината.

Нѣкой казва: какво ще се разправамъ съ хората, когато не ме разбиратъ? — Покажете ми единъ човѣкъ въ свѣта, когото хората сж разбрали! Нѣма такъвъ човѣкъ. Христосъ не каза, че хората не го разбиратъ, но каза: „Такава е волята Божия“. Пилатъ Му каза: „Знаешъ ли, че имамъ властъ да те разпна, имамъ властъ и да те освободя?“ Христосъ отговори: „Всѣка властъ е дадена отъ Бога. Дадено ти е да ме опиташъ, но азъ не съмъ отъ тѣзи, които се отказватъ. Готовъ съмъ да понеса всички послѣдствия. Любовта ми къмъ Бога е толкова силна, че мога да понеса този кръстъ.“ Както знаете, Христосъ понесе толкова страдания и поругания, а съврѣменнитѣ

хора искатъ да прѣкаратъ живота си безъ никакви страдания. Може и безъ страдания. Кога? — Когато човѣкъ възлюби Господа съ всичката си душа, съ всичкото си сърце, съ всичкия си умъ, съ всичката си сила и работи съзнателно, да прѣвърне страданията въ радостъ, т. е. да носи страданията и скърбитѣ съ радостъ. Ако човѣкъ не възлюби Бога, тогава и страданията му ще бждатъ непоносимъ товаръ за него.

Сега, да дойдемъ до основната мисль — любовь къмъ Бога. Мнозина постоянно запитватъ: Богъ обича ли ни? Отъ първия до послѣдния день на живота си вие ще провѣрявате това, но и себе си ще провѣрявате. Ако любовта ви къмъ Бога е по-силна, отколкото къмъ желанията ви, на правъ пътъ сте. Обаче, ако любовта ви къмъ Бога е по-слаба, отколкото къмъ желанията ви, тогава страданията и противорѣчията въ живота ви ще останатъ неразрѣшени. Любовь къмъ Бога — това е мистическа, вжтрѣшна опитность, която едни ще разбератъ по единъ начинъ, а други — по другъ начинъ. Магическата сила на тази опитность се крие въ момента, когато човѣкъ отправя ума, сърцето и душата си къмъ Бога, безъ колебание, безъ съмнѣние. Дойде ли до този моментъ, човѣкъ всичко може да постигне. Само тогава той може да разбере смисъла на живота. Само Богъ може да разкрие смисъла на живота. Ако вие държите въ ржката си една сѣмка, лишена отъ почва, отъ влага, отъ свѣтлина, отъ топлина и отъ въздухъ, какъ ще може тя да се развива? Какъ

ще можете да разберете, отъ какъвъ плодъ е тази сѣмка, ако не ѝ дадете условия да порасне, да се развие, да цъвне и да даде плодъ? Вънъ отъ тѣзи условия сѣмката ще остане неразбрана за васъ. По сжщия законъ всѣка мисълъ, всѣко чувство и желание могатъ да се развиятъ само при Божията Любовь и топлина. Само при тѣзи условия ще видите тѣхната сила. Слѣдователно, всѣка мисълъ, всѣко чувство и желание прѣдставятъ такава сѣмка, въ която сж скрити Божията Любовь и Мждростъ. И тази сѣмка чака благоприятни условия за своето развитие.

И тѣй, каквото и да ви се говори, вие никога нѣма да разберете Словото Божие, докато не възлюбите Бога. Това се изисква отъ васъ. Пъкъ и отъ моя страна, ако и азъ не обичамъ Бога, никога не бихъ могълъ да прѣдамъ Неговото Слово. Значи, законътъ е еднакъвъ и за менъ, и за васъ. Ако обичате Бога, ще разберете, дали това, което ви говоря, е истина. И ако азъ обичамъ Бога, ще говоря истината. Азъ самъ зная, говоря ли истината, или не. Тѣй щото, когато не разбирате Словото, това не значи, че не слушате, или не чувате; това показва, че не обичате Бога. Щомъ не обичате Бога, любовта ви къмъ вашитѣ желанія е много силна. Тогава, каквото и да ви се говори, всичко е безполезно. Слѣдователно, и като ви говоря, и като ви слушамъ, Божияга Любовь трѣбва да е въ менъ. Ако говоря съ Божията Любовь, всичко мога да прѣдамъ; ако слушамъ съ Божията Любовь, всичко мога да възприема. Сж-

щото се отнася и до васъ: ако слушате съ Божията Любовь, всичко можете да възприемете; ако говорите съ Божията Любовь, всичко можете да прѣдадете.

Всички хора искатъ да слушатъ и да говорятъ съ Божията Любовь, но какво правятъ? Взиматъ празна стомна и я турятъ подъ чучура на нѣкоя чешма и слушатъ, какъ се пълни: кълъ-кълъ-кълъ! Като се напълни стомната, запущватъ я добръ, залѣпватъ отгорѣ единъ печатъ и издаватъ дипломъ: въ тази стомна се съдържа еди-какво си количество вода, черпано отъ еди-кой си изворъ, на това и това число. Като дойде професорътъ, отваря стомната и започва да прѣдава на ученицитѣ си: кълъ-кълъ-кълъ! Щомъ водата въ стомната се свърши, и професорътъ свършва лекцията си. Той отново става ученикъ: отива при чешмата, поставя празната стомна подъ чучура на чешмата и слуша, какво говори водата: кълъ-кълъ-кълъ! Професорътъ взима стомната, занася я въ университета, дѣто на другия день ще държи втората си лекция. Това е прѣдметно обучение.

Сега, да оставимъ настрана въпроса за смисъла на живота, който свърѣменнитѣ хора често задаватъ. За васъ е важно, като отивате въ свѣта, да говорите и да слушате съ Божията Любовь. Какво става, обаче? Нѣкой отива въ свѣта, иска да го подобри, да го оправи, но опълчва хората противъ себе си. Отивате ли въ свѣта, първо ще се справите съ себе си, ще провѣрите, любовта ви къмъ Бога по-силна ли е, отколкото къмъ

всѣко ваше желание, или къмъ всѣка ваша мисль. Щомъ се справите съ себе си, щомъ се опитате, само тогава ще можете да говорите и на хората. Ще имъ кажете, че ако искатъ да бждатъ щастливи, радостни и весели, да иматъ на страната си всички възвишени, добри и разумни хора, тѣ трѣбва да обичатъ Бога повече отъ всички свои желания.

Една отъ нашитѣ сестри ми каза: азъ дойдохъ на езерата, на тѣзи високи мѣста и на този чистъ въздухъ, да се освѣжа, да разрѣша единъ въпросъ. Питамъ я: какъ ще го разрѣшишъ?— Ще се моля на Бога, постоянно ще бжда въ молитва. Казвамъ: ти можешъ цѣль день да се молишъ, но това е само външна молитва. Истинската молитва се изразява чрѣзъ любовта. Ти трѣбва да си зададешъ въпроса: мога ли да обичамъ Бога повече отъ своитѣ желания? Смисльтъ на живота седи въ любовь къмъ Бога. Човѣкъ се е родилъ, за да обича Бога и да запечата живота си съ тази любовь, а не да бжде слуга на хората. Постигне ли това, всички въпроси сж разрѣшени. Този е смисльтъ на стиха, който Христосъ е изказалъ: „Това е Животъ Вѣченъ, да позная Тебе Единнаго Истиннаго Бога.“ Възлюби ли човѣкъ Бога, дѣто и да отиде, пжтьтъ му всѣкога ще бжде отворенъ. И въ ада да е, между грѣшницитѣ, той всѣкога ще бжде радостенъ и веселъ. Сега, нѣма да ви желая да постигнете това нѣщо, но ще ви питамъ: обичате ли Бога?

Казвате: какъ се познава човѣкъ, който обича Бога? Ако обичате Бога, вие ще мя-

зате на онова момче, което ездѣло магаре и по пѣтя го настигналъ единъ старецъ, който започналъ да се разговаря съ него. Старецътъ казалъ: момче, хайде да се поразговоримъ за възможни нѣща, които могатъ да станатъ. Момчето отговорило: добръ, дѣдо, можемъ да поговоримъ. — Тогава, дѣдовото, я слѣзъ отъ магарето, азъ да се кача малко на него, че се изморихъ, дълго врѣме вече пѣшъ вървя. — Добръ, дѣдо, може. Момчето веднага скочило; дѣдото се качилъ на магарето. Като изминали така доста пѣтъ, момчето се уморило и казало на дѣдото: дѣдо, хайде пакъ да поговоримъ за нѣща, които сж възможни. Сега пѣкъ ти слѣзъ отъ магарето, да се кача азъ на него, да си почина малко. — А, дѣдовото, това е невъзможно! Значи, да се качи дѣдото на магарето, това е възможно, а да слѣзе отъ магарето, това е невъзможно.

Сега азъ желая вие да бждете млади, като момчето, и готови да слѣзете отъ магарето, щомъ нѣкой желае да поговори съ васъ за възможни работи. Азъ не желая да бждете стари, като дѣдото, и да не искате да слѣзете отъ магарето, щомъ нѣкой желае да поговори съ васъ за възможни работи. Който се е научилъ само да се качва на магарето, а да не слиза отъ него, той нищо не може да постигне. Знаешъ ли да се качвашъ, ще знаешъ и да слизашъ. Това значи смирение. Ще слѣзешъ, ще се изправишъ на краката си, т. е. на закона на Любовта, и ще кажешъ: за Бога съмъ готовъ всичко да направя. Като кажешъ, че за Бога си готовъ

всичко да направишъ, това не подразбира, че се ангажирвашъ за хиляди и милиони години. Ти трѣбва да си готовъ да направишъ всичко за Бога само за даденъ моментъ, за една хилядна частъ отъ секундата. Ако нѣкой намисли да направи зло нѣкому, той се бори, мисли, рѣшава и най-послѣ казва: любовта ми къмъ Бога е по-силна отъ всѣкакво мое желание, или отъ всѣкаква моя мисль. Това значи да обича човѣкъ Бога. Какво му коштува да избере правия, добрия пжтъ? Какво похубаво отъ това да бждете млади? Ще ви срещне дѣдото и ще каже: синко, искамъ да поговоримъ за възможни нѣща. — Може, дѣдо, да поговоримъ. — Можемъ ли да обичаме Бога? — Можемъ. — Можемъ ли да побѣдимъ свѣта? — Можемъ. — Можемъ ли да прѣодолѣемъ всички мжнотии? — Можемъ. Всичко можемъ да направимъ, като имаме Божията Любовь въ себе си. Богъ е Любовь, Разумно начало, което е вложило всичко въ живота. Държимъ ли тази мисль постоянно въ ума си, ние ще имаме съзнанието, че умътъ, сърцето, душата, духътъ ни сж дадени отъ Бога. Съзнаваме ли това, ние ще бждемъ така изправни къмъ Бога, както и Той е изправенъ къмъ насъ. Слѣдъ всичко това, какво ни прѣчи да Го обичаме? Защо да не обичаме Онзи, който ни е далъ всичко? Щомъ имаме умъ, сърце, душа и духъ, какво повече може да се желае? Умътъ, който Богъ ни е далъ, може да се подържа само съ Божествени мисли. Сърцето, което Богъ ни е далъ, може да се подържа само съ Божествени чувства. Душата,

която Богъ ни е далъ, може да се развива само съ красивото и хубавото, което излиза отъ Бога. Само по този начинъ нашитѣ умо-ве, сърца и души ще дадатъ плодове.

Казвамъ: първото отношение на човѣка е къмъ Бога. Второто отношение е къмъ своя ближень. Ако първото отношение не съществува, и второто нѣма да съществува. Момъкъ срѣща една грозна мома. Минава-заминава покрай нея, не я поглежда. Тя му казва: ти не ме поглеждашъ, не ме обичашъ, понеже съмъ грозна. — Азъ не те обичамъ, не защото си грозна, но защото не си добродѣтелна. И дѣйствително, има една грозота въ свѣта, която не може да се обича. Послѣ, сжщиятъ момъкъ срѣща една красива мома, която поглежда, замисля се и заминава. Тя му казва: ти ме погледна, защото ме обичашъ. Обичашъ ме пъкъ, защото съмъ красива. Момъкътъ отговаря: не че те обичамъ, но те погледнахъ и се замислихъ, защото видѣхъ, че си красива, но не и добродѣтелна. Значи, има една красота въ свѣта, която не може да се обича. Слѣдъ това срѣща една грозна мома, на която казва: тебе мога да обичамъ, защото си добродѣтелна. Срѣща една красива мома, на която сжщо така казва: тебе мога да обичамъ, защото си добродѣтелна.

Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да бжде добродѣтеленъ! Подъ думата „добродѣтель“ се разбира Божественото въ човѣка. Отвѣнъ човѣкъ може да е грозень, но отвжтрѣ трѣбва да е добродѣтеленъ. Грозотата е само

изпитъ за човѣка. Задъ грозотата се крие нѣщо красиво. Навсѣкждѣ има нѣщо, което измамва, излъгва хората, за да привикнатъ да гледатъ на нѣщата не така, както сж прѣдставени. Истинската красота, както и силата на живота се заключава въ любовта.

Нѣкой казва: колко евтино прѣкарваме на Рила! Досега сме изхарчили много малко пари. — Не е въпросътъ въ паритѣ, дали малко или много сте изхарчили, но важно е да използвате врѣмето, както трѣбва. Ако седите тукъ и не изпълнявате волята Божия, дохождането ви е безсмислено. Вие дойдохте за чистия въздухъ, но трѣбва да изразите любовта си къмъ Бога. Много ли струва това? Прѣди всичко вие се намирате на кръстопътъ. Какво ви коштува да вземете онази посока, която ще ви изведе въ правия пътъ? Казвате: дълъгъ е този пътъ! Ходи ли човѣкъ безъ любовъ, тогава пътътъ е дълъгъ, труденъ, а желанията сж непостижими. Имате ли Божията Любовъ въ себе си, каквото и да ви се случи въ живота, всичко ще се прѣвърне на добро.

Сега, азъ изнасямъ, какъ живѣятъ ангелитѣ, светиитѣ, добритѣ и разумнитѣ хора. Сжщеврѣменно въ най-слаби чѣрти описвамъ Божествения свѣтъ. На земята рѣдко се срѣщатъ хора, които водятъ Божественъ животъ. Веднѣжъ има такива хора, макаръ и малко на брой, и вие можете да живѣете като тѣхъ. Какъ живѣятъ съврѣменнитѣ хора, това не ме интересува. Азъ наричамъ истински човѣкъ този, който е възлюбилъ Господа. Моментътъ,

въ който той се е опрѣдѣлилъ и възлюбилъ Господа, го опрѣдѣля като човѣкъ. Такъвъ човѣкъ привлича вниманието на всички добри и разумни хора, и тѣ казватъ: днесъ става нѣщо Божествено! Който не е възлюбилъ Бога, той още не е истински човѣкъ. Този човѣкъ може да яде и пие, но това никого не интересува. Да възлюбишъ Бога — този е най-славниятъ моментъ въ твоя животъ. Това значи да цвѣтишъ, да разнасяшъ благоуханието си надалечъ. Това значи да бликашъ постоянно, като изворъ, който знае само да дава. Въ този моментъ всички разумни желання сж постижими.

Казвате: тази работа е много трудна. Защо? — Защото сте заспали, т. е. турили сте много прѣстъ надъ вашето сѣме. Казвамъ: турете само единъ-два сантиметра прѣстъ надъ вашето сѣме, не го чоплете и ще видите, че слѣдъ малко врѣме то ще изникне. Не заравяйте дълбоко вашитѣ желання! Казвате: ние искаме да бждемъ учени. — Вие страдате отъ много учение. — Искате силни да бждемъ. — Вие и безъ това сте силни. Едно нѣщо ви е необходимо — да залюбите Бога!

Прѣди нѣколко деня около езерото бѣха дошли двама рибари да ловятъ риба. Ние работихме наблизко и гледахме, какъ рибитѣ се бѣха разиграли. Нѣкои отъ тѣхъ станаха жертва на рибаритѣ, попаднаха въ мрѣжитѣ имъ. Казвамъ: има смисълъ да се жертвува рибата, но ако отъ лошитѣ условия отива при по-добри; обаче, тя отива въ стомаха на човѣка. На другия день рибаритѣ пакъ дойдоха,

цѣлъ день хвърляха мръжитѣ си, но нищо не уловиха. Рибитѣ не се излъгаха да излъзатъ. Рибаритѣ бѣха евангелисти, но хора материалисти. Тѣ казаха: сега гладни ще останемъ. Ние ги нахранихме, и тѣ малко се успокоиха. Казвамъ: който е съ Бога, и риби ще има, и хлѣбъ ще има; безъ Бога нищо нѣма да има.

Нѣкой казва: обърнахъ единъ човѣкъ къмъ Бога. Какъ го обърна? Ти обърна този човѣкъ, както рибарѣтъ лови рибитѣ. Хвана човѣка въ мръжата си, опече го и го изяде. Ако съ обръщането ти си подобрилъ живота, условията на този човѣкъ, това обръщане има смисълъ. Тогава, постъпвайте по сщия начинъ и съ вашитѣ желания: хванете ги едно слѣдъ друго въ мръжитѣ си, турете ги на огъня и ги изяжте. Нека тѣ се прѣработятъ вътрѣ у васъ, и слѣдъ това да се реализиратъ.

Рибаритѣ прѣдставятъ хората на стария животъ, затова Христосъ нѣкога имъ е казалъ: „Отсега нататъкъ ще ви направя ловци на хора“. Сега и на васъ се проповѣдва ново учение, но вие, по старъ начинъ, седите съ мръжитѣ си на брѣга на езерото и казвате: чакайте да уловимъ поне една риба! Вие мислите, че ако уловите три-четири килограма пѣстърва, ще се осигурите. Не, освѣнъ че нѣма да се осигурите, но за винаги ще останете рибари и ще гладувате. Въ новия животъ човѣкъ трѣбва да живѣе по закона на любовта. Който върви въ този пѣтъ, достатъчно му е да хване само единъ сомъ.

Тази бесѣда, която сега ви държахъ, е една отъ сериознитѣ. Ако сте я разбрали, вие

ще можете да я приложите за себе си, ще можете да я прѣдадете и на другитѣ. Ако приложите тази бесѣда, тя ще осмисли живота ви. Животътъ се осмисля само отъ Божията Любовь. Тя е като малка искра огънь, хвърлена на мѣсто и на врѣме. Хвърли ли се на мѣсто и на врѣме, тя произвежда щастие въ живота. Попадне ли не на мѣсто и безъ врѣме, тя произвежда нещастие.

*

1. Бесѣда отъ Учителя, държана на 12 юли, Петровъ день, 5 ч. с. 1931 година.

ИДЕАЛЪТЪ НА ЧОВЪКА.

Въ живота на земята има три важни нѣща. Ние живѣемъ на земята, и затова, на първо мѣсто трѣбва да разберемъ човѣка, ако искаме да разберемъ живота, който той прѣкарва. Безъ човѣка, и природата нѣма смисълъ.

Второто важно нѣщо, което трѣбва да разберемъ, това сж ангелитѣ, които, прѣведени на обикновенъ езикъ, прѣдставятъ човѣшкия умъ, човѣшкитѣ мисли. Като се каже „ангелъ“, разбираме свѣтло сжщество, а ние ще прѣведемъ ангела съ думитѣ „свѣтла мисълъ.“

Третото най-важно и неразбрано нѣщо за човѣка, това е Богъ. Тази дума, прѣведена на разбранъ езикъ, прѣдставя любовта, която носи животъ и безсмъртие за човѣшката душа. Затова и въ Писанието е казано: „Богъ е Любовь.“ Слѣдователно, идеалътъ на човѣка е да разбере себе си, да разбере ангелитѣ, т. е. свѣтлитѣ и чисти мисли и най-послѣ да разбере Бога, т. е. Любовта. Разбере ли тѣзи три нѣща, той ще може да си изработи една положителна философия за живота.

Съврѣменнитѣ хора страдатъ отъ неразбиране, отъ незнаене, какъ да съпоставятъ нѣщата. Щомъ човѣкъ не може да съпоставя нѣщата, както сж ги създали природата и Богъ, той се намира въ голѣмо противорѣчие съ

себе си. То е все едно да накладете огънь въ къщата си, но не въ огнището, дѣто е опрѣдѣлено мѣстото му, но нѣкждѣ на пода. Какво става тогава? Цѣлата къща се запалва и изгаря, а заедно съ нея и вие изгаряте. Въ това отношение чувствата на човѣка играятъ роля на огънь. Ако човѣкъ знае, какъ и дѣ да отправя своитѣ чувства, той ще си създаде най-голѣми блага въ живота; не знае ли това, самъ ще си причини най-голѣми страдания и нещастия. За да се направляватъ правилно човѣшкитѣ чувства, необходимо е права мисль. Ето защо, най-важно, най-велико нѣщо за човѣка сж неговитѣ мисли и чувства. За ангелитѣ пъкъ нѣма по-велико нѣщо отъ чистотата — чисти чувства, чисти мисли. Въ Божествения свѣтъ нѣма по-велико нѣщо отъ Любовта. Слѣдователно, най-важното нѣщо за човѣшкия свѣтъ сж мислитѣ и чувствата; за ангелския свѣтъ — чистотата, а за Божествения свѣтъ — Любовта.

Казвамъ : колкото и да сж важни тия нѣща, обаче, тѣ оставатъ неразбрани за съврѣменнитѣ хора, защото трѣбва да имъ се доказва, сжществува ли Богъ, или не. Остане ли този въпросъ да се доказва, той вече изгубва значението си. Всѣко доказателства за сжществуването на Бога е механически процесъ. Какъвъ смисль има да ми доказва нѣкой, дали живѣя, или не. Азъ самъ зная това нѣщо. Какъвъ смисль има да ми доказва нѣкой, дали мисля, или не. И това азъ самъ зная. Безполезно е да ми се доказва, че имамъ животь, че имамъ мисль. Азъ живѣя, азъ

мисля, азъ чувствувамъ, слѣдователно, всѣ-какво външно доказателство е излишно. Мисълъта трѣбва да се изучава като органическо условие. Ако химикътъ иска да извърши една реакция, да образува нѣкакво съединение, той трѣбва да знае свойствата на елементитѣ, както и законитѣ, на които тѣ се подчиняватъ. Има ли прѣдъ видъ тѣзи нѣща, и реакцията, т. е. съчетанието между елементитѣ ще стане правилно. Ако химикътъ не вземе прѣдъ видъ тия нѣща, той ще прѣдизвика голѣма експлозия, ще си създаде голѣмо нещастие.

Въ това отношение и животътъ прѣдставя химическо съединение, образувано отъ много елементи. И ако човѣкъ знае да съчетава елементитѣ въ своя животъ, своитѣ мисли и чувства, той ще може правилно да образува химическото съединение, т. е. ще си създаде правиленъ, хармониченъ животъ. Запримѣръ, ако той съчетае въ себе си едно неестествено желание съ една неестествена мисль, т. е. ако съчетае едно човѣшко съ едно животинско желание, ще се образува едно взривно вещество и ще се произведе експлозия. Въ това отношение човѣкъ още не е дошълъ до положението на истинския човѣкъ. Истинскиятъ човѣкъ отсега нататкъ ще се прояви. Сегашниятъ човѣкъ още не може да се обуздава, той има много животински прояви въ себе си. Всички прѣстѣпления, отъ най-малкитѣ до най-голѣмитѣ, които съврѣмениятъ човѣкъ върши, се дължатъ на животинското въ него.

Сега, подъ думата „човѣкъ“ азъ разбирамъ сборъ отъ всички добродѣтели. Който нѣма този сборъ отъ добродѣтели, той има по-голъмо или по-малко надмощие на животното въ себе си. Като говоря за животното въ човѣка, азъ имамъ прѣдъ видъ всички животни: тигъръ, мечка, вълкъ, лисица, разнитѣ трѣвопасни, насѣкоми и т. н. Какъвъ е животътъ между всички тия животни? — Животъ на самоизтрѣбление. Тѣ едни-други се гълтатъ. Отъ птицитѣ, обаче, единственъ гължбътъ прави изключение. Той е чистъ вегетарианецъ, храни се изключително съ зърнена храна. Славейтъ пъкъ, който минава за отличенъ пѣвецъ, е месоядецъ, на день гълта десетки и стотици мушици. — Той е доволенъ отъ положението си, още повече, когато ловътъ му е добъръ, но мушицитѣ, които той гълта, не мислятъ като него.

Свърѣменнитѣ хора се хвалятъ съ религия, съ наука, съ изкуства. Питамъ: каква е тази религия, която не може да ги научи да се обичатъ? Каква е тази наука, която не може да имъ покаже начинъ, какъ да живѣятъ правилно? Каква е тази наука, която не може да открие законитѣ на човѣшката мисль, нито да обясни причинитѣ за съществуването на злото и на доброто? Какви сж тия социални науки и какъвъ е този социаленъ строй, които не могатъ да покажатъ на хората, какъ да реализиратъ своя животъ? Понеже нито религията, нито науката сж въ състояние да дадатъ на човѣка необходимото за правилното му развитие, тогава и живо-

тътъ му се обезсмисля. И наистина, ние виждаме, че земята е покрита съ паметници, и то все на умрѣли хора. На земята сж дохождали и велики хора, като Христа, напрімѣръ, който отъ двѣ хиляди години насамъ е все между хората; тѣ разправятъ за страданията Му, плачатъ за Него, но и досега още продължаватъ да Го разпѣватъ.

Казвате: какъвъ е смисълътъ на страданието? Великъ е смисълътъ на страданието. Който страда, той е герой, отъ него човѣкъ ще стане; който не страда, той е обикновенъ човѣкъ, отъ него нищо не се очаква. Великитѣ хора сж хора на страданията. Христосъ понесе голѣми страдания, но съ това Той остави на свѣта една велика, свещена идея, която никога нѣма да умре. Неговата идея не умрѣ, но и Христосъ не умрѣ. Христосъ бѣше поставенъ на голѣмъ изпитъ: разпнаха Го, положиха Го въ гроба, и на третия день Той възкрѣсна. Ако християнството се крѣпи до днесъ, това се дължи на факта, че Христосъ и досега още живѣе между хората и ще продължава вѣчно да живѣе. Ако пъкъ въ живота на християнитѣ се явява извѣстна дисхармония, причината на това е, че много отъ тѣхъ, които минаватъ за християни, не вѣрватъ, че Христосъ е възкрѣсналъ. Тѣ минаватъ за вѣрващи, безъ да сж такива. Тѣ сж въ положението на хора, които минаватъ за човѣци, безъ да сж още истински човѣци. И дѣйствително, често между хората срѣщате такива, които едни-други се наричатъ съ имената на нѣкои животни. Напрімѣръ, единъ

казва на другъ: ти си вълкъ, лисица, мечка, тигъръ и т. н. Когато искатъ да покажатъ, че нѣкой човѣкъ е глупавъ, казватъ: той е цѣла овца! Мнозина считатъ овцата за глупаво животно, но въ сжщностъ не е така. Когато изучавахъ строежа на главата ѝ, намѣрихъ, че тя, по данни и мѣрки, е едно отъ интеллигентнитѣ млѣкопитаещи животни. Който се занимава съ изучаване физиономиитѣ на животнитѣ, ще види, че слѣдъ човѣка по интеллигентностъ иде слонътъ, а послѣ — овцата. Обаче, задава се въпроса: дѣ е човѣкътъ?

Днесъ всички хора искатъ да бждатъ здрави, щастливи, да реализиратъ всички свои желания и т. н. Всичко това може да се придобие. Какъ? — Като придобиятъ здраво тѣло, добро сърце, свѣтълъ умъ и да станатъ напълно добродѣтелни. Безъ тия нѣща тѣ сж осждени на страдания. Въ този смисълъ страданията сж изключения въ живота. Защо? — Защото тѣ трѣбва да се разбератъ и добръ използватъ. Ето защо, за разумнитѣ хора страданията усилватъ вѣрата, а за глупавитѣ — тѣ сж най-голѣмото нещастие, което може да ги срещне въ живота. Споредъ разбиранията на съврѣменнитѣ хора се казва, че човѣкъ се ражда, за да умре. Какъвъ смисълъ има смъртта? Ако човѣкъ слѣдъ смъртта си отива въ по-добъръ животъ отъ земния, тогава тя има смисълъ. Праведниятъ да умира, има смисълъ; обаче, грѣшниятъ да умира, нѣма никакъвъ смисълъ. Да цвѣне едно цвѣте, или нѣкое плодно дръвче, това цвѣтене има смисълъ, но да цвѣне една бомба, т. е. да се

пукне и да избухне, какъвъ смисълъ има въ това? Има смисълъ да се запали огънь на огнището и да се тури ядене на този огънь, но да се запали той всрѣдъ кжщата и да стане пожаръ, такъвъ огънь нѣма смисълъ. Има смисълъ да се правятъ църкви за богомолци; има смисълъ да се правятъ училища. Обаче, какъвъ смисълъ има да се правятъ бомби, гранати, съ които хората да се самоизтрѣбватъ? И слѣдъ всичко това казвате: Господъ да оправи свѣта! Веднѣжъ Богъ създахъ хората и написалъ законитѣ въ сърцата имъ, да живѣятъ споредъ тѣхъ, Той вече е оправилъ свѣта. Хиляди години още да живѣятъ хората, тѣ все ще се дѣлятъ помежду си на учени и прости, на богати и бѣдни, на религиозни и безбожници, а въ сжщностъ, ако се разгледатъ внимателно, тѣ ще видятъ, че всички си приличатъ. И религиозниятъ служи съ пари, и безбожникътъ служи съ пари. Лoшото не е въ това, че хората служатъ съ пари, но като се стремятъ къмъ паритѣ, тѣ искатъ да се облѣкатъ хубаво, да живѣятъ богато, и по този начинъ забравятъ своята задача на земята. Като иматъ желание да се облечатъ хубаво, тѣ трѣбва да се стремятъ и вжтрѣшно да се обличатъ хубаво. Всѣки може да се облѣче съ хубава, съ свѣтла вжтрѣшна дреха. Свѣтли мисли и благородни чувства сж въ състояние да облѣкатъ човѣка вжтрѣшно, и дѣто мине този човѣкъ, всички ще кажатъ: ето единъ истински човѣкъ! Въ който домъ влѣзе, той ще донесе Божието благословение:

болни ще лѣкува, скръбни ще утѣшава, гладни ще нахрани.

Сега, кое е най-важното при изгрѣва на слънцето? — Самото слънце, т. е. свѣтлината му. Кое е най-важното задъ слънцето? — Слънчевата свѣтлина и топлина, които създаватъ свѣтли мисли и благородни чувства у човѣка. Обаче, сжщата тази топлина и свѣтлина събуждатъ низки чувства, мисли и желанія у вълка. Задъ слънчевата свѣтлина и топлина седи една велика, мощна ржка, която хората не виждатъ. Казвате: дѣ е тази ржка? Тя се вижда толкова, колкото виждате и човѣка. Това, което виждате отвънъ и наричате човѣкъ, е изразъ само на извѣстни мисли, чувства и дѣйствия. Това, което умира, не е човѣкътъ. Въ човѣка умиратъ лошитѣ мисли, чувства и дѣйствия. Понѣкога тѣ умиратъ, а понѣкога се изкореняватъ като дърво.

Казвамъ: понеже вие сега съграждате своя животъ, затова трѣбва да живѣете съ свѣтли мисли и чувства, съ благородни и прави постѣпки. Не спазвате ли тия нѣща, вие сами създавате своето нещастие. Съграждането на човѣшкия животъ може да се уподоби на постройването на единъ параходъ. Какъ се построява параходътъ? За да се построи единъ параходъ, както трѣбва, необходимо е да се взематъ прѣдъ видъ всички технически правила и закони изъ областта на съврѣменната наука. Само по този начинъ параходътъ ще издържи на всички бури и вълнения, които ставатъ въ морето. Не се ли взематъ въ съображение всички правила и закони на техни-

ката, този параходъ ще бжде изложенъ на голѣми опасности, а заедно съ него и пѣтниците.

Слѣдователно, и съврѣменнитѣ хора се намиратъ въ такова развълнувано море — въ свѣта; и ако параходътъ имъ не е добръ построенъ, тѣ ще бждатъ изложени на голѣми опасности. Ако тѣхниятъ корабъ — тѣлото имъ, и тѣхнитѣ мисли и чувства не сж солидни, устойчиви, върху тѣхъ могатъ да се струпатъ голѣми нещастия Тѣй щото, когато нѣкой параходъ потъне, причината не трѣбва да се търси само въ него, но и въ всички ония, които сж го построявали. За въ бждеще, когато хората стигнатъ по-високо развитие, тѣ ще постѣпватъ по всички правила и методи на новото учение, за да си създадатъ добръ устройени тѣла, които да възприематъ свѣтлитѣ Божии мисли и чувства. Както трѣбва да се спазватъ извѣстни правила и закони при създаването на човѣшкия организъмъ, така трѣбва да се постѣпва и при избора на министри и депутати за една държава. Тѣ трѣбва да бждатъ най-интелигентнитѣ, благороднитѣ и безкористнитѣ хора. Само така може да се говори за благоденствието на една държава. Само тогава може да се говори и за велика България. Обаче, това, което сега става въ държавитѣ, говори за неразбиране на живота.

Мнозина мислятъ, че сж дошли на земята, за да прѣкаратъ живота си, както и да е, и да си заминатъ. Така и вълкътъ мисли. Той гледа да се добере до нѣкоя кошара, да открадне една овца, да я изяде и нищо повече. Ако и човѣкътъ мисли по сѣщия начинъ,

каква е разликата тогава между него и вълка? При това, ако вълкът изяде една овца, теглят му куршумъ, и всичко съ него се свършва. Ако единъ християнинъ убие на бойното поле 10-20 души, веднага го възнаграждаватъ, даватъ му кръстъ за храбростъ и го признаватъ за герой. И слѣдъ това този човѣкъ се хвали, че може да убива, безъ да му трепне окото. Да убивашъ, да разрушавашъ, това е прѣстѣпление, а не наука. Да създавашъ, да градишъ, това е наука.

Казвамъ: съврѣменнитѣ хора трѣбва да мислятъ правилно, да живѣятъ правилно, както Богъ изисква. Правилниятъ животъ подразбира братски животъ. При това, не е нужно всички хора да иматъ еднакъвъ външенъ образъ и еднакви убѣждения. Вземете, запримѣръ, малкото дѣте и възрастния човѣкъ. Тѣ се различаватъ външно, но като хора, все иматъ нѣщо общо. Нѣкога младиятъ ще остарѣе, а стариятъ може да се подмлади. Въ това отношение алхимицитѣ сж правила редъ опити. Старъ човѣкъ може да се постави въ една реторта и слѣдъ като мине прѣзъ извѣстни процеси, ще излѣзе оттамъ съвршено подмладенъ. Човѣкъ може да се подмлади не само по алхимически начинъ, но и чрѣзъ мисълта си. Много европейски учени подържатъ теорията, че човѣкъ може да се подмлади, да обнови живота си чрѣзъ мисълта. Свѣтлата мисълъ на човѣка създава около него приятна атмосфера, която го прави способенъ да възприема, хубавото и красивото отъ живата природа.

Нѣма ли свѣтла мисълъ, човѣкъ не знае, какъ да постѣпва спрѣмо разумната природа, и по този начинъ се натѣква на редъ противорѣчия и нещастия. Благодарение на това, хората се изявяватъ лоши; туй показва, че тѣ само по воля сж лоши, но не и по естество. Често срѣщате хора, които по вжтрѣшно разположение, по тѣй наречената зла воля, не изпълняватъ и това, което даже за тѣхъ самитѣ е добро.

Съврѣменната култура има за задача да проучи проявата на човѣшката мисълъ, да опрѣдѣли понятието човѣкъ. Човѣкъ е съчетание на добродѣтели, но не и на прѣстѣпления. Когато усѣща въ себе си бушуване на нѣщо лошо, това показва, че той се е натѣкналъ на нѣкои лоши чѣрти, наслѣдени отъ редъ поколѣния. И днесъ човѣкъ трѣбва да прави много усилия, да се освободи отъ лошитѣ наслѣдствени чѣрти, както и отъ нѣкои животински прояви, докато дойде до положението на истински човѣкъ.

И тѣй, дойде ли човѣкъ да прояви разумното начало, той ще бжде силенъ и свободенъ отъ всички лоши и низки прояви въ себе си. Ако праведниятъ човѣкъ живѣе въ нѣкоя планина, напримѣръ, врѣмето ще бжде такова, каквото той желае: ако иска снѣгъ, снѣгъ ще вали; ако иска дъждъ или слънце, и врѣмето ще бжде такова. Обаче, ако нѣкой грѣшникъ живѣе на планината, врѣмето ще бжде такова, каквото то желае. И тогава, той ще се приспособява къмъ врѣмето, а не врѣмето къмъ него.

Много екскурзиянти, като пжтватъ по планинитѣ, страхуватъ се отъ дъждъ, да не се простудятъ. Трѣбва да знаете, че дъждътъ въ планината прѣзъ мѣсецъ юли е голѣмо благословение. Такава дъждовна баня се равнява на сто обикновени бани. Всѣка капка дъждъ прѣзъ мѣсецъ юли е пълна съ електричество и магнетизъмъ.

Сега, задръжете въ ума си мисълта: човѣкъ е най-великото създаение на земята. Радвайте се, че носите името човѣкъ! Стремете се да отговаряте на това име! Човѣкъ трѣбва да бжде добъръ, да мисли, да чувствува и да дѣйствува правилно! И тогава, всѣки да си каже: моятъ животъ не трѣбва да бжде въ ущърбъ на другитѣ. Щомъ искамъ щастие за себе си, трѣбва да желая щастieto и на другитѣ. Моята мисль трѣбва да бжде като Божията!

Сега, на всички желая да бждете умни, добри, щастливи и каквото желаете, да постигнете. Отсега нататкъ да станете нови хора!

*

2. Бесѣда отъ Учителя, държана на 12 юли,
10 ч. с. 1931 г.

СИМОНЪ ПЕТЪРЪ.

И отговори Симонъ
Петъръ и рече: „Ти си
Христосъ, Синъ на Бога
живаго.“*)

„Ти си Христосъ, Синъ на Бога живаго.“
Животътъ има освѣнъ външенъ, още и въ-
трѣшенъ смисълъ, поради което човѣкъ трѣб-
ва да знае, отдѣ да започне. Когато нѣкой
ученикъ иска да учи въ нѣкое училище, било
гимназия, или въ университетъ, какво трѣбва да
направи за тази цѣль? Най-напрѣдъ този уче-
никъ трѣбва да подаде заявление до съотвѣт-
ното училище, да бжде приетъ за ученикъ.
Заявлението му трѣбва да бжде придружено
съ документи, отъ които се вижда, какво
училище е свършилъ ученикътъ и съ
какъвъ успѣхъ. Второто положение, което
прѣдстои на ученика е да дочака деня, ко-
гато професоритъ ще се събератъ на засѣда-
ние, да разгледатъ заявлението му. Третото
и най-тревно положение за ученика е да
получи отговоръ, приетъ ли е за ученикъ,
или не.

Сега, третъ бесѣди, които държахъ днесъ,
прѣдставятъ положенията, на които ученикътъ
е изложенъ до приемането му въ училището.
Сутринната бесѣда прѣдставя подаването на

заявлението и документитѣ отъ ученика. Втората бесѣда отговаря на събранието на професоритѣ, за да разгледатъ заявлението и документитѣ на ученика. Третата бесѣда, т. е. тази, която сега държа, прѣдставя отговора на професоритѣ, че ученикътъ е приетъ за студентъ въ университета. Слѣдъ това положение, какво трѣбва да прави студентътъ? — Той трѣбва да се заеме да учи.

Казвамъ: вашето положение е подобно на това, въ което се намира студентътъ, който е приетъ вече въ университета. Той е подалъ заявлението и документитѣ си, приели сж го и сега не му остава нищо друго, освѣнъ да учи. Та и на васъ сега прѣдстои само да учите, безъ да разправяте на хората, че сте ученици. Дипломътъ, който имате отъ по-долното училище, бѣше необходимъ само до приемането ви въ по-горно. Ако не бѣхте постъпили въ по-горното училище, дипломътъ ви, самъ по себе си, нѣмаше да има голѣмо значение. И сега, ако ученикътъ не учи, той не може да се подига; ако учи, той се подига. Ако ученикътъ не учи, професоритѣ му го изпжждатъ отъ училището, и той преждевременно свършва курса на учението си. И въ този случай той получава дипломъ, но като на круша, която преждевременно е узрѣла и паднала на земята. Обаче, падането е неестественъ процесъ.

Въ сегашния животъ има една опасностъ, отъ която хората трѣбва да се пазятъ. Запримѣрь, тѣ искатъ да придобиватъ нови чувствувания, нови мисли, нови знания, съ които

да се забавляватъ само, но въ края на краищата, изпадатъ въ положение на натоварени камиди. Тѣ трѣбва да асимилиратъ всичко придобито, да го разработятъ, да не останатъ у тѣхъ извѣстни наслоявания. Явятъ ли се такива наслоявания, тѣ трѣбва да се освободятъ отъ тѣхъ. Природата, като вижда опасното положение, въ което хората изпадатъ, безъ да могатъ да си помогнатъ, тя казва: стига толкова! — и поставя граница. Когато човѣкъ е гладенъ, незадоволенъ, това показва, че той е подалъ заявлението и документитѣ си до професорското тѣло и очаква неговия отговоръ. Когато човѣкъ започне да яде, това показва, че той е получилъ вече благоприятния отговоръ на професорското тѣло за приемането си въ университета. Като се нахрани човѣкъ, настѣпва процесътъ на мисълта, т. е. разпрѣдѣлението на храната по цѣлия организмъ.

Нѣкой казва: азъ се нахранихъ добръ, нѣма да помисля вече за ядене. Не, слѣдъ четири-петъ часа ти пакъ ще огладнѣешъ и отново ще помислишъ за ядене. Ти пакъ ще трѣбва да подадешъ заявлението и документитѣ си и да чакашъ отговора на професорското тѣло. Съ едно подаване на заявление и на документи работата не се свършва. Всѣка сутринъ ще подавате заявлението и диплома си и ще чакате отговоръ. Така ще постѣпвате всѣки день, докато свършите курса на училището. Не постѣпвате ли всѣки день по този начинъ, животътъ ви ще се обезсми-

сли, нѣма да има връзка между състоянията, които всѣки день прѣживявате.

Питамъ: каква разлика има между живота на младия и на стария човѣкъ? Животътъ на младия може да се улудоби на фаръ, поставенъ въ морето, да свѣти, да направлява движението на корабитѣ къмъ пристанището. Животътъ на стария е подобенъ на живота и длъжността на фенерджията около този фаръ. Длъжността му е всѣки день да чисти фара, да му набавя горителенъ материалъ, за да може, когато пожелае, да го запали. Тѣй щото, младиятъ и стариятъ се различаватъ по службитѣ, които изпълняватъ: прѣд-назначението на младия е едно, а това на стария — друго. Като младъ, ще имашъ грижата да свѣтишъ, да посочвашъ пътя на корабитѣ. Като старъ, ще имашъ грижата всѣки день да чистишъ фара, да го нареждашъ и като дойде часа, когато трѣбва да светне, да бутнешъ бутончето и да го запалишъ. Който разбира живота по този начинъ, той го осмисля. Тогава стариятъ ще каже: азъ остарѣхъ вече, т. е. азъ прѣстанахъ да свѣтя, но затова пъкъ грижата ми е да чистя фара и да го запалвамъ. Младиятъ ще каже: азъ имамъ само една задача — да свѣтя! Нѣкой човѣкъ, билъ той старъ, или младъ, казва: азъ живѣя добръ. Какво подразбира добриятъ животъ? Това значи: азъ, като младъ човѣкъ, свѣтя, т. е. моятъ фаръ постоянно свѣти. Или, азъ, като старъ човѣкъ, чистя добръ своя фаръ.

Нѣкой казва: азъ не живѣя добръ. Това значи: като младъ човѣкъ, азъ не свѣтя; или,

като старъ човѣкъ, азъ не чистя добръ своя фаръ. Значи, и младиятъ, и стариятъ сж закжсали въ живота си. Младостъ и старостъ сж двѣ състояния, които човѣкъ едноврѣменно прѣживява. Това подразбира, че човѣкъ ще свѣти, но сжщеврѣменно ще има грижата да чисти своя фаръ. Съ други думи казано: който свѣти, той едноврѣменно слугува на хората.

Питамъ: какво се разбира подъ думитѣ „Ти си Синъ на Бога живаго“? Това показва степенъ на съзнание. Оттамъ, всѣки човѣкъ трѣбва да съзнава, че отъ положението, въ което се намира въ даденъ моментъ, той може да расте, да се развива, докато дойде день да се нарече Синъ Божи. Какво се разбира подъ думата день? — Това сж възможноститѣ, които денътъ крие въ себе си. Като се каже нощъ, разбираме възможноститѣ, които нощта крие въ себе си. Думитѣ здраве, богатство, разумность, доброта, красота, мъдрость, любовь, истина, това сж редъ възможности, които се съдържатъ въ тѣзи понятия. Всѣка една отъ тѣзи думи изразява сили, свѣтове, въ които човѣкъ може да расте и да се развива. Запримѣръ, кажешъ ли думата любовь, ти имашъ вече на разположение възможноститѣ на единъ голѣмъ свѣтъ. Тѣзи възможности даватъ условия да растешъ и да се развивашъ. И тогава, ако си ученикъ, дѣто влѣзешъ, всички ще ти услужватъ. Отивашъ въ университета — всички студенти, професори сж на твое разположение. Ако на земята е така, колко повече въ Божествения свѣтъ

дѣто владѣе абсолютно съвършенство, дѣто всичко е въ пъленъ редъ и порядъкъ.

Мнозина се страхуватъ отъ работата, която имъ прѣдстои, и казватъ: азъ не мога да бжда Синъ Божи. Да казвате, че не можете да бждете Синове Божии, то е все едно да казвате, че не можете да учите. Ако сте ученикъ въ едно училище, какъ да не можете да учите? Да казвате, че не можете да учите, то е равносилно на това, да се отказвате отъ живота си. Който учи, само той живѣе. И обратно: който живѣе, само той учи. Нѣкой казва: толкова години вече, какъ живѣя на земята, и нищо още не съмъ постигналъ. Тази мисль не е права. Какво искашъ да постигнешъ? Като седнешъ на обѣдъ да ядешъ, какво искашъ да постигнешъ? Какъ се изразява постижението: въ количеството на храната, или въ начина, по който тя се възприема, прѣработва и използва? Човѣкъ може да изяде десетъ килограма хлѣбъ, а може да изяде само сто грама, но и въ двата случая да има единъ и същъ резултатъ. Слѣдователно, истинското постижение седи въ това, приетата храна отъ организма да се прѣработи, да се прѣвърне въ динамическа сила, да стане „плътъ и кръвъ“ въ човѣка. Подъ думитѣ „плътъ и кръвъ“ разбираме организиране на силитѣ. Щомъ силитѣ въ човѣка се организиратъ, той става мощенъ, силенъ. Докато силитѣ въ човѣка не сж организирани, той е слабъ, има нужда отъ чужда помощъ.

Сега, ако азъ гледахъ на нѣщата по човѣшки, тази вечеръ не трѣбваше да говоря.

Обаче, въ Божествения свѣтъ този въпросъ е поставенъ другояче. Тамъ всѣко нѣщо се из-
ползува разумно. Запримѣрь, ако нѣкой чо-
вѣкъ е дошълъ до положението на Синъ
Божии, той може да говори нѣкъждѣ въ стаята
си, а сжщеврѣменно да го слушатъ и трѣвитѣ,
и цвѣтята, и животнитѣ, както и милионъ хора
още. Тѣй щото, който казва, че самъ нищо
не може да направи, той не разбира закона.
Ако човѣкъ има една свещена идея въ себе
си, не е възможно тази идея да не се въз-
приеме отъ хиляди хора още. Какво правятъ
нѣкои хора днесъ? Тѣ казватъ: ние имаме
велики идеи въ себе си, но никому не искаме
да ги повѣримъ, защото нѣма да ги разбе-
ратъ. Не, ти изкажи своята идея и не мисли
по-нататъкъ, кой ще я разбере, и кой нѣма
да я разбере. Хиляди хора ще чуятъ и въз-
приематъ твоята идея.

Ще ви приведа единъ примѣръ, да ви-
дите, какъ се прѣдаватъ идеитѣ. Въ древность-
та имало единъ царъ, който извършилъ
редъ прѣстѣпления, и за наказание Богъ по-
ставилъ на главата му два рога, да го дър-
жатъ всѣкога буденъ, да помни прѣстѣпле-
нията си. Той грижливо криелъ рогитѣ си отъ
хората, за което въ повечето случаи носилъ
шапка на главата си. Когато викали бръснарь
да му услужва, слѣдъ свършване на работата
си, царътъ заповѣдвалъ да обезглавятъ бръс-
наря, да не издаде нѣкому тайната, че ца-
рътъ ималъ роги. Единъ день въ двореца
билъ повиканъ единъ младъ бръснарь, но той
знаелъ, какво го чака, и затова, като свър-

шилъ работата си, казалъ на царя: царю честити, смили се надъ мене! Не взимай главата ми! Обѣщавамъ, че никому нѣма да издамъ тайната и ще ти услужвамъ, както искашъ. Царьтъ се смилилъ надъ него и го пусналъ да си отиде, като ималъ прѣдъ видъ обѣщанието му. Бръснарьтъ излѣзълъ отъ двореца свободенъ, радостенъ, че животътъ му е подаренъ. Той дълго врѣме пазилъ тайната на царя, но по едно врѣме почувствувалъ, че отвжтрѣ нѣщо силно го мжчи, не могълъ повече да държи тайната въ себе си. Какво да прави, какъ да се освободи отъ тази мжка? Да каже нѣкому, главата му ще отиде. Единъ день отишълъ въ гората, и тамъ му дошла една свѣтла идея, да направи подъ нѣкое дърво една дупка и въ нея да изговори тихичко: нашиятъ царъ има роги. Както намислилъ, така и направилъ. Слѣдъ врѣме единъ овчаръ отрѣзалъ едно клонче отъ дървото, подъ което бръснарьтъ направилъ дупката, и отъ това клонче си изрѣзалъ свирка. Какво било очудването на овчаря, когато неговата свирка пѣла: нашиятъ царъ има роги.

И тъй, имате ли нѣкаква мисълъ въ себе си, не се страхувайте, дали тя ще се реализира, или не. Вие я изкажете, сподѣлете я, и тя ще се разнесе изъ пространството. Каквито мисли хората сж изказали прѣди хиляди години, едва днесъ сж започнали да се реализиратъ. Това, което пророцитѣ сж казали нѣкога, или това, което Христосъ е казалъ нѣкога, едва сега започва да се реализира. Такавъ е Божествениятъ законъ. Въ таквъ слу-

чай, всѣки човѣкъ е важенъ дотолкова, до колкото е носителъ на Божествени идеи. Той е удѣ на Божествения организъмъ, както и ржката на човѣка е удѣ на неговото тѣло. Ржката, напримѣръ, не ражда идеитѣ; тя сама не ражда и доброто, но е посрѣдникъ при извършване на всѣко добро. Слѣдъ всѣко посрѣдничество на ржката въ доброто, тя заслужава да ѝ се благодари. Обаче, ако ржката се отдѣли отъ тѣлото, тя вече губи условия да бжде посрѣдница за прѣдаване на доброто, което човѣкъ замисля.

Казвамъ: вие трѣбва да схващате вътрѣшната сила на нѣщата. Тази сила не се крие въ старитѣ, но въ новитѣ разбирания. Когато Богъ създалъ свѣта, начѣрталъ колелото и го пусналъ въ движение. Колелото започнало да се хвали, да разправя на всички, че Богъ го направилъ. Слѣдъ това Богъ запиталъ колелото: сега какво искашъ да ти дамъ? — Искамъ да ми дадешъ една ось, да стана точило, на което да точа хората. Освѣнъ хората, искамъ да наточа всички ножове въ свѣта, да познаятъ, че и азъ мога да върша работа. Обаче, и ножоветѣ, които се точатъ на мене, сжщо така могатъ да вършатъ работа. Всички ножове, които се острили на точилото, дошли да му благодарятъ, че могатъ да вършатъ работа. Не се минало много врѣме, ножоветѣ станали много недоволни отъ точилото, защото съ тѣхъ започнали да рѣжатъ главитѣ на хората. Днесъ зачатъ единъ, утрѣ — другъ, докато най-послѣ хо-

рата се оплакали на Бога, че главитѣ имъ падатъ отъ раменѣтъ.

И тъй, съврѣменнитѣ хора искатъ да острятъ ножоветѣ си на точилото. Кои сж тѣзи ножове? Ножоветѣ прѣдставятъ човѣшкитѣ езици. Слѣдователно, точилото, което остри ножоветѣ на хората, сжщеврѣмено остри и езицитѣ на хората. Тѣй изостренъ човѣшкиятъ езикъ, той пѣкъ остри умоветѣ на хората. И като погледнете, този остъръ ножъ започва да коли този-онзи, докато всички взематъ да се оплакватъ отъ него. Тогава Богъ извикалъ колелото и го запиталъ: ти какво направи, че прѣдизвика толкова оплаквания противъ себе си? Колелото отговорило: Господи, азъ прѣподадохъ урока си много добрѣ, но тѣ не ме разбраха. Наистина, Богъ направи точилото за добро на хората, но като не го разбраха, тѣ го използуваха за зло. Като видѣ, че урокътъ, който прѣподаде на колелото се използува за зло, Богъ впрегна колелото на работа въ колата, а ножътъ прѣвърна въ ось на колелото. Значи, всички ножове ще се прѣвърнатъ въ оси, а всички колела ще се прѣвърнатъ въ коли, да каратъ хората. Само по този начинъ свѣтътъ ще се оправи.

Слѣдъ това Господъ казалъ на колелото: сега ще ти прѣдамъ още единъ урокъ, какъ да се движишъ отъ едно мѣсто на друго. Въ миналото човѣкъ е седѣлъ отдолу, но работата му не е вървѣла, напрѣдъ; сега той ще седне отгорѣ на колата. Щомъ разумниятъ човѣкъ се качи на колата и впрегне конетѣ си, всичкитѣ му работи ще се уредятъ. Въ

миналото човѣкъ е точилъ ножове, но сега, като господарь, той е прѣвѣрналъ ножа въ ось на колело, да се върти, да върши работа. Колелото е турилъ въ колата, конетѣ впрегналъ да теглятъ колата, а той се качилъ отгорѣ ѣ да управлява. Досега сте се задоволявали само съ едно колело, но сега вече сж нужни десетки колела да се въртятъ. Колелата прѣдставятъ способноститѣ въ човѣка.

И сега, ако човѣкъ върви по този пжтъ на разсждение, той ще дойде до правилно разрѣшение на въпроситѣ. Щомъ човѣкъ мисли правилно, той ще може и правилно да си въздѣйствува. Щомъ мисли човѣкъ, той ще може да обуздава езика си. Какъвъ смисълъ има, ако кажешъ нѣкому нѣколко горчиви, или обидни думи? Този човѣкъ ще се наостри като бръсначъ срѣщу тебе. Їѣй щото, прѣди да кажете нѣкому обидни думи, помислете си, кое е по-добрѣ: да оставите човѣка свободенъ, самъ да се изправи, или съ вашитѣ обидни думи, не на врѣме казани, да го наострите като бръсначъ? Казвате: какво трѣбва да се прави, когато нѣкой ме прѣдизвика съ нѣщо? Ще ви приведа единъ примѣръ, отъ който можете да извлѣчете поука, какъ да постѣпвате въ такива случаи.

Вървятъ по улицата двама души: единиятъ бѣденъ, старъ човѣкъ, прѣгърбенъ и съ тояга въ ржка. Другиятъ, сжщо така старъ, прѣгърбенъ човѣкъ, но богатъ. Той върви съ достоинство, съ тежестъ, като аристократъ. Едно дѣте минава покрай бѣдния старецъ, навежда се, взима камъкъ отъ улицата и го

хвърля слѣдъ стареца. Послѣдниятъ се обръща къмъ дѣтето и кротко, незлобиво му казва: ела, синко, при мене. Досега азъ не знаехъ, защо дѣцата хвърлятъ камъни слѣдъ мене, но сега разбрахъ. Ти ми даде отличенъ урокъ. Ето, азъ имамъ 40 лева въ джоба си, вземи ги да си купишъ нѣщо съ тѣхъ. Сжщото дѣте минава покрай богатия старецъ, взима камъкъ и го хвърля слѣдъ него. Той се обръща сърдито къмъ дѣтето и му казва: ела при мене, да ти кажа нѣщо. Дѣтето се приближава до стареца, но той му удря нѣколко плѣсници. Бѣдниятъ старецъ разбралъ, защо дѣтето го замѣрило съ камъкъ и му благодарилъ; богатиятъ не разбралъ и наказалъ дѣтето. И дѣтето, отъ своя страна, се намѣрило въ противорѣчие: то не разбрало, защо бѣдниятъ старецъ благодарилъ и му далъ пари; сжщо така то не разбрало, защо богатиятъ го наказалъ за постѣпката му. И стариятъ човѣкъ се учи, и дѣтето се учи. Казвате: глупава работа е тази! Защо бѣдниятъ старецъ трѣбвало да благодари на дѣтето, което го замѣрвало съ камъкъ?

Казвамъ: съврѣменнитѣ хора правятъ сжщитѣ погрѣшки, каквито и дѣтето прави. Ти си въ положението на дѣте и отивашъ да споришъ съ единъ философъ, който знае много нѣща. Обаче, този философъ е благороденъ човѣкъ, нищо не казва, но ти благодари за урока, който му давашъ. Въ втория случай четешъ книгата на нѣкой философъ, опълчвашъ се противъ него и пишешъ мнѣнието си въ нѣкой вѣстникъ, или

въ нѣкое критическо списание. Този философъ те срѣща, удря ти нѣколко тояги и си заминава. Не, прочетешъ ли книгата на този философъ, пиши: книгата на еди-кой си философъ е отлична! Той трѣбва да напише още една, по-сериозна, по-строга отъ първата. Така постѣпва и природата. Тя дава възможность на злото да се прояви до своя краенъ прѣдѣлъ, за да се излѣкува. Злото не може да се лѣкува въ началото си. Докато е въ началото си, то може само да се използва, като работна сила. Слѣдователно, злото може да се използва въ началото, а доброто — въ своя край. Значи, на края на злото седи началото на доброто, а на края на доброто седи началото на злото. Такива сж отношенията между доброто и злото на физическия свѣтъ. Казвате: какво ще стане съ насъ? — Щомъ прѣстанете да живѣете злѣ, доброто ще дойде. Щомъ прѣстанете да живѣете добрѣ, злото ще дойде. Започнете ли съ доброто, ще придобиете щастие, богатство, здраве, приятели; въ душата ви ще настане миръ, а въ ума ви — свѣтлина. Изгубите ли това състояние, обратниятъ процесъ ще дойде. Тогава вие ще кажете, че Господъ и хората сж ви забравили. Не, въпросътъ седи другояче. Вие сте направили нѣкакво отклонение, или нѣкакво опущение въ живота си, вслѣдствие на което идатъ тѣзи нещастия. Малкитѣ отклонения произвеждатъ голѣми послѣдствия.

Въ Стария Завѣтъ се говори за единъ пророкъ, когото Богъ изпратилъ при царъ Иеровоамъ, да му прѣдаде Словото Господне.

И рече царьтъ на Божия човѣкъ: Влѣзь съ мене у дома и обѣдвай, и ще ти дамъ даръ. Человѣкътъ Божи рече на царя: Не искамъ, защото ми е заповѣдано чрѣзь Словото Господне да не ямъ хлѣбъ, да не пия вода и да не се връщамъ прѣзь пѣтя, по който съмъ дошълъ. И настигна го по пѣтя единъ старъ пророкъ и рече му: Дойди съ мене въ кжщата ми, та яжъ хлѣбъ! — Не мога, защото ми е заповѣдано нито хлѣбъ да ямъ, нито вода да пия, нито да се върна прѣзь пѣтя, по който съмъ дошълъ. — И азъ съмъ пророкъ, както и ти. И ангелъ ми говори чрѣзь Слово Господне и рече: Върни го съ тебе въ кжщата си, за да яде хлѣбъ и да пие вода. Той го излъга. И върна се съ него, та яде хлѣбъ въ кжщата му и пи вода. И рече му Господъ: Понеже не послуша гласа ми и не упазилъ заповѣдта ми, тѣлото ти нѣма да влѣзе въ гроба на отците ти. И отиде си человѣкътъ Божи, но намѣри го лъвъ на пѣтя и го умъртви.

Казвамъ: каквото и да ви говори стариятъ пророкъ, не се отбивайте отъ пѣтя си. Ако ви кани дома си, кажете му, че другъ пѣтъ ще дойдете. Изпълнете волята Божия, както ви е заповѣдано, и втори пѣтъ, като минете покрай това мѣсто, отбийте се въ дома на стария пророкъ да си поговорите. Свършете първо работата си съ царя, както ви е заповѣдано. Не изпълните ли волята Божия, както трѣбва, съ това вие прѣкжсвате връзката си съ Бога. Законъ е: започвате ли нѣкое добро дѣло, изпълнете го,

както ви е казано. Дойде ли ви на умъ нѣ-
какъвъ новъ планъ, не се отклонявайте отъ
първия. Като свършите работата си, тогава
разгледайте новия планъ. Не изпълните ли
волята Божия, както ви е заповѣдано, лъвъ
ще ви настигне по пѣтя и ще ви умъртви.
Тази е правата философия на живота. Нѣкой
тръгналъ вече въ пѣтя, Богъ го води, обаче,
срѣщатъ го и му казватъ: ти не си въ пра-
вия пѣтъ. — Това сж думи на стария про-
рокъ. Не вѣрвай въ тия думи. Ти си вече въ
пѣтя. Слушашъ ли стария пророкъ, лъвъ ще
те дави по пѣтя. Върви напредъ и уповавай
на Онзи, който досега те е ръководилъ.

Казвате: ние искаме да влѣземъ въ свѣ-
та, да се учимъ. Нѣма защо да отивате въ
свѣта да се учите. Свѣтътъ е създаденъ като
поле за работа, като театъръ. За васъ е до-
статочно да отидете за малко врѣме тамъ, да
видите, какъ живѣятъ хората, да се поучите
отъ тѣхъ и да се върнете. На сцената виж-
дате особени картини — води, гори, планини,
морета, но всичко това реално ли е? Послѣ
виждате актьоритѣ се хранятъ, но това нѣщо
реално ли е? Това сж само картини, врѣмен-
ни положения, които не отговарятъ на дѣй-
ствителността. Какво ще придобиете отъ тѣзи
нереални нѣща? Реално е само това, което
днесъ можете да направите за Бога. То дава
сила, мощъ да се движите, да живѣете, да се
радвате на Божия свѣтъ.

Сега, за петъ минути всички ще се кон-
центрираме, да изпратимъ по една възвишена
мисль изъ цѣлия свѣтъ. Ако тази мисль

попадне на мѣсто, тя е въ състояние да произведе по-голямъ ефектъ отъ работата, която бихме свършили прѣзъ цѣль животъ. Законъ е: ако нѣкой работи единъ часъ интензивно, работата му се равнява на тази, която нѣкой ще свърши, ако работи цѣль день съ малки усилия. И въ двата случая заплатата ще бѣде една и сѣща. Който мисли, че ако работи цѣль день ще получи повече, той се лъже. Невидимиятъ свѣтъ има друга мѣрка за прѣцѣняване. Единъ часъ работа може да се сравни съ цѣль день работа. Защо? — Защото добрата работа се опрѣдѣля отъ усърдието, отъ интензивността, а не отъ количеството на врѣмето. Нѣкой човѣкъ може да работи цѣль день, но да се сърди, че слънцето го изгорило, че се уморилъ и т. н. Количеството врѣме, колкото и да е много, не опрѣдѣля цѣната на работата. Цѣль животъ можешъ да точишъ ножове, но въ края на краищата нищо не си придобилъ. Съ тази работа ти си навлѣкълъ на главата си редица неприятности. Запримѣръ, казвашъ нѣкому: слушай, ти не трѣбва така свободно да си изказвашъ мнѣнието. Бѣди по-прѣдпазливъ. Гледай да уредишъ работитѣ си на земята: направи си кѣща, купи си лозе, нива! Питамъ: каква основа поставяшъ въ живота на този човѣкъ? Ти го точишъ, правишъ го остъръ, като ножъ. Доброто дѣло, добритѣ съвѣти, добритѣ мисли се познаватъ по своитѣ плодове.

За потвърждение на послѣдната мисль, ще ви приведа слѣдния примѣръ. Единъ све-

тия често минавалъ край единъ каменаръ, който чукалъ камъни. Светията се спиралъ при него, разговарялъ се, запитвалъ го за положението му. Каменарътъ се оплаквалъ, че положението му било много тежко, едва могълъ да си набави насжщния хлѣбъ, а жена му, дѣцата му, па и той самъ били принудени да ходятъ боси и окжсани. Светията му съчувствувалъ и затова винаги се молилъ на Бога, да помогне нѣкакъ на този каменаръ, да се подобри положението му. Най-послѣ молитвата на светията била приета, и каменарътъ, по нѣкакъвъ начинъ, забогатѣлъ. Какво било очудването на светията, когато каменарътъ прѣстаналъ вече да чука камънитѣ, забравилъ Бога, забравилъ дома си, забравилъ приятелитѣ си и се впусналъ въ охолень животъ. Едва сега светията разбралъ, че направилъ едно добро не на мѣсто и не на врѣме.

Казвамъ: Любовта е единствената и най-голѣма възможность, при която истинскиятъ животъ започва. Въ този животъ човѣкъ може всичко да направи. Въ закона на любовта нѣма изключения. Започнешъ ли нѣкаква работа съ любовъ, тя непрѣменно ще има успѣхъ. Свѣтътъ може да се обърне съ главата надолу, но тази работа ще се свърши благополучно. И бури могатъ да се явятъ, и потопъ може да стане, но въ края на краищата, любовта ще надвие. Не изпитваха ли и Христа по сжщия начинъ? Той бѣше поставень на кръста, дѣто сатаната му казваше: Ти искаше да оправишъ свѣта, но не можа. И други прѣди тебе се опитаха. Азъ искахъ да ти дамъ

да управлявашъ, всички свѣтове, само да ти се поклонишъ, но ти не се съгласи. Сега ще седишъ прикованъ на кръста, и ще ти покажа, кой съмъ азъ. Въ твоє име ще се вършатъ прѣстѣпления, и всичко това ти ще гледашъ. Христосъ въздъхна, дигна очитѣ си къмъ Бога и каза : Господи, защо си ме оставилъ ? Обаче, веднага слѣдъ това погледна къмъ сатаната и каза : сега азъ виждамъ, кой си и какво можешъ да направишъ, но послѣ ти ще видишъ, кой съмъ и какво азъ мога да направя. И наистина, Христосъ възкръсна и съ това показа на хората, какво може да направи. Той понесе всички страдания и слѣдъ това каза : „Даде ми се всѣка властъ на небето и на земята. Идете и проповѣдвайте, азъ ще бжда съ васъ до скончанието на вѣка!“ Казвамъ : отъ страданията на Христа трѣбва да се извади поука. Всѣки ще бжде поставенъ на позорния стълбъ, и той трѣбва да устоява. Тогава сатаната и васъ ще пита : ти знаешъ ли, кой съмъ азъ и какво мога да направя ? Вие ще му отговорите : какво можешъ да направишъ, зная, но и ти ще видишъ, какво азъ мога да направя.

Казвате : ще има ли страдания за насъ ? — За онзи, който не е страдалъ, ще има страдания. За онзи пъкъ, който е изтърпѣлъ страданията до край, нѣма да има вече страдания. Чудни сж хората, като питатъ, ще страдатъ ли, или не ! Възможно ли е ученикътъ да прѣмине единъ класъ, или цѣлъ курсъ отъ училището, безъ да е училъ ? Ще учите чети-

ри години въ основно училище, три години въ прогимназия, петъ години въ гимназия и четири години въ университетъ, докато свършите курса на учението. Може ли четиригодишното дѣте да свърши работата на 25 годишния момъкъ? Растенето и развитието на хората е продължителенъ процесъ. Човѣкъ учи отъ най-ранната до най-зрѣлата си възраст. Макаръ съзнанието на малкото дѣте да е въ спяще състояние, обаче, духътъ му е буденъ, и оттамъ то възприема и учи. Човѣкъ се учи едноврѣменно въ три училища: на земята се учи тѣлото. Всички живи клѣтки въ организма вършатъ извѣстна служба, но заедно съ това тѣ учатъ. Въ духовния свѣтъ се учи душата. Въ Божествения свѣтъ се учи духътъ. Значи, човѣкъ едноврѣменно слѣдва три университета. Ако не разбирате дълбокия смисълъ на живота, вие ще кажете: ние се раждаме, живѣемъ и умираме. Какво означава думата смъртъ? Защо хората се плашатъ отъ смъртъта? Смъртъта прѣдставя най-големитѣ ограничения въ живота. Защо хората се радватъ на живота? Животътъ съдържа въ себе си най-благоприятнитѣ условия за растеж и развитие. Той носи най-големитѣ богатства, най-големата свобода, каквато човѣкъ не може да си прѣдстави. Който знае това, той не трѣбва да употребява живота си за точило.

И тъй, младитѣ трѣбва да свѣтятъ, да бждатъ запалени фарове. Тѣ не трѣбва да искатъ стари да станатъ, защото ще изгаснатъ. Много стари хора сж напуснали фароветѣ си, станали сж преждеврѣменно мждре-

ци. Всѣки старъ човѣкъ трѣбва да има по единъ фаръ, за който да се грижи. Колкото светещи фарове има, толкова и млади хора има; колкото фенерджии има, толкова и стари хора. Ако има единъ младъ човѣкъ повече отъ броя на фароветъ, които свѣтятъ, и ако има единъ старъ човѣкъ повече отъ броя на фенеритъ, за които тѣ се грижатъ, работитъ въ свѣта нѣма да вървятъ правилно. При всѣки младъ трѣбва да има по единъ старъ човѣкъ; и при всѣки старъ трѣбва да има по единъ младъ човѣкъ. Въ това отношение азъ съпоставямъ тѣзи нѣща въ слѣдната аналогия: душата е фарътъ, който свѣти; духътъ е фенерджията, който се грижи за душата; той я направлява, грижи се за нея да свѣти. Кажe ли нѣкой, че душата не сжествува, това подразбира, че неговиятъ фаръ е загасналъ. Кажe ли нѣкой, че духътъ сжествува, а душата не сжествува, това подразбира, че фенерджията е на мѣстото си, но фарътъ не дѣйствува. Въ този смисълъ тѣзи понятия сж строго опрѣдѣлени. Нѣкой казва: духътъ ми е отпадналъ. Значи, фенерджията, който чисти и пали фара отсжтствува. Човѣкъ трѣбва да има фаръ, но и фенерджия трѣбва да има на разположение.

Днесъ се откри деветиятъ младежки съборъ. Защо се събиратъ хората? Най-красивото нѣщо въ живота е процесътъ на събирането. Обратниятъ процесъ на събирането е изваждането, което въ живота се нарича още распиляване. Когато въ изваждането нѣма разумностъ, тогава имаме распиляване. Съби-

рането пъкъ има смисълъ, когато човѣкъ събира доброто въ себе си. Числото деветъ, въ деветия съборъ, означава даване отчетъ, какво е направено прѣзъ изминалитѣ досега години. Прѣцишнитѣ събори ставаха въ София, вслѣдствие на което мнозина мислѣха, че тази година нѣма да има съборъ. Други години за събора, отъ братя и сестри, се приготвяха музикални номера, декламации; обаче и тукъ, безъ приготовления отъ ваша страна, се изгълниха нѣколко музикални номера. Днесъ сутринтъ, по случай откриването на събора, пристигна отъ провинцията оркестъръ отъ мандолини и китари, отъ външни хора, които свиреха съ любовъ, безъ никакво възнаграждение. Тѣ дойдоха като делегати, изпратени отъ невидимия свѣтъ, да замѣстятъ нашитѣ братя и сестри отъ провинцията, които идваха за събора. Това показва, че между всички явления въ живота има тѣсна връзка. Богъ ръководи всички работи. Той отваря и затваря съборитѣ — всичко става по Негова воля. Вие не можете да си прѣдставите, че съборътъ може да стане на Рила безъ музика, безъ нѣкакви особени приготовления. Когато ви казахъ, че тази година нѣма да има съборъ, искахъ да ви обърна вниманието на това, че съборътъ нѣма да стане по обикновения начинъ, който вие познавате, но ще стане по съвсѣмъ особенъ начинъ. Тазгодишниятъ съборъ се откри днесъ, на Петровъ день, а миналитѣ години на този день се привършваше.

Въ притчата за съятеля Христосъ каза : „Друго падна на добрата земя и даваше плодъ : едно — 100, друго — 60, а друго — 30“. Значи, първото сѣме паднало на пжтя, и птицитѣ го озобали. Пжтьтъ прѣдставя физическия животъ, който е прѣходенъ, врѣмененъ. Отъ него нищо не може да се очаква. Други сѣмена паднали между трѣнетѣ и на каменисти мѣста, дѣто скоро израснали, но не могли да дадатъ плодъ. Тѣзи условия прѣдставятъ духовния свѣтъ. И най-послѣ едно сѣме паднало на добра земя и дало плодове : 30, 60 и 100. Тѣй щото, истинскитѣ плодове трѣбва да се очакватъ отъ Божествения свѣтъ.

„Ти си Синъ на Бога живаго“. Когато Петъръ е казалъ на Христа, че е Синъ на Бога живаго, той ималъ прѣдъ видъ силата, която се криела въ Христа. Слѣдователно, Петъръ прави паралелъ между Бога и Христа и намира, че Христосъ е Синъ Божи. И ако хората вѣрватъ въ Бога, ще видятъ, че земята, на която живѣятъ, е една възможность за тѣхъ. Когато слънцето, звѣздитѣ и луната изгрѣватъ, тѣ прѣдставятъ делетати, изпратени отъ Бога. Когато срѣщате добри хора, и тѣ сж делегати, пратеници Божии. Всѣка работа, която човѣкъ върши съ любовъ, не е нищо друго, освѣнъ изпълнение на волята Божия. Запримѣръ, тия доброволци музиканти, всички образовани и интелигентни хора, изпълниха волята Божия. Тѣ дадоха и на васъ добъръ примѣръ. Като свиреха безплатно, тѣ искаха да ви кажатъ : работете и вие, като насъ, дагомъ, отъ любовъ и за Бога. Невидимиятъ свѣтъ

пъкъ искаше да ви покаже, че когато Богъ нарежда работитѣ, тѣ ставатъ безъ програма. И въ Божествения свѣтъ има програма, но не такава, каквато на физическия свѣтъ.

И тъй, дойде ли ви нѣкакво изпитание, благодарете на Бога. Изпитанията сж привилегия за хората. Слѣдъ всѣко изпитание човѣкъ придобива нѣщо хубаво. Едно отъ изпитанията въ планината е дѣждѣтъ. Когато дойдохме тукъ, още на другия день завалѣ силенъ дѣждѣтъ, като че се изливаше съ ведра отъ небето, а сжщеврѣменно като че извираше и отъ земята. Братята се бѣха сгушили, умълчали, гледатъ, какво ще стане. При това, дѣждѣтъ бѣше толкова силенъ, че се чуваше нѣкакво особено бучене отъ земята. По едно врѣме се чуха силни топовни гърмежи, а небето се разкъсваше отъ свѣткавици. Казвамъ: нѣма нищо страшно, планинскитѣ жители ни поздравяватъ съ топовни гърмежи за добрѣ дошли. Освѣнъ това, тѣ ни дадоха концертъ съ силни музикални тонове, които бѣха много едри. Всички прѣкараха цѣлата нощъ въ молитва. На сутринъта всичко утихна, и тѣ започнаха да се смѣятъ, да разказватъ, какъ се страхували, да не се скжсатъ палаткитѣ имъ. Слѣдъ това изпитание всички се почувствуваха бодри, свѣжи, подмладени, като дѣца.

Казвамъ: човѣкъ трѣбва да носи въ себе си качества на дѣтето, да има Божествена чистота. Докато живѣе на земята, той трѣбва да е постоянно младъ, да работи, да свѣти, като запалена свѣщъ. Той трѣбва да е фаръ въ морето, който отдалечъ освѣтява

пжтя на параходитѣ. Що се отнася до страданията на човѣка, тѣ сж врѣмenni нѣща. Страданията могат да изчезнатъ моментално. Докато човѣкъ страда, той мисли, че никога нѣма да излѣзе отъ това положение. Освободи ли се отъ страданието, той всичко забравя и запазва само опитността, която е придобилъ.

Сега, сжществената идея, която трѣбва да запазите отъ този съборъ, е идеята за Сина Божи. Думата „младъ“ подразбира възможността на човѣка да свѣти, да има Божието разположение, да бжде Синъ Божи. Само онзи човѣкъ може да се нарече Синъ Божи, който върши Неговата воля. И наистина, чрѣзъ насъ Богъ всичко може да направи. И ние трѣбва да се радваме за това. Вършимъ ли волята Божия, ще имаме благословението на Бога, а почитъта и уважението на хората. Изпълнение волята на Бога — тази е истинската философия на живота. Обаче, натъкне ли се човѣкъ до отношенията си къмъ Бога и къмъ хората, той се разколебава. Защо? — Защото се срѣща съ въпроса за своето възпитание. Да се самовъзпита човѣкъ, да се влада, да обуздава себе си, това е най-трудната работа. Въ човѣка има сили, които прѣди всичко той трѣбва да познава. Сжщеврѣменно той трѣбва да знае и законитѣ, на които тѣзи сили се подчиняватъ. Това не е механически процесъ. У човѣка има мисли, желанія и постжпки, съ които той не може да бора̀ви, както иска. Запримѣрь, чувството умраза трѣбва да се трансформира у човѣка

по най-правилень начинъ. Когато човѣкъ мрази нѣкого, той мрази и себе си; той пакости на другия, но едноврѣменно съ това пакости и на себе си. Когато човѣкъ обича нѣкого, той обича и себе си; той прави добро на другия, но едноврѣменно съ това прави добро и на себе си. Умразата руши, любовта съгражда. Защо трѣбва да мразите? Защо трѣбва да си отмъщавате? Не забравяйте, че Божието око слѣди всичко. Когато нѣкой ви напада, не бързайте вие да се разправяте съ него; оставете тази работа на Бога, Той ще се разправи съ него по начинъ, какъвто вие не подозирате.

И тъй, деветиятъ младежки съборъ е вече откритъ! Ние, които сме дошли тукъ, ще ставаме рано сутринъ и ще изпращаме добри мисли изъ цѣлия свѣтъ. Добритѣ мисли сж Божии мисли. Тѣ трѣбва да проникнатъ навсѣкждѣ, дѣто има Божии работници. Каква ще бжде първата телеграма, която ще изпратите сега въ София? Всички, които сте дошли тукъ, изпратете по едно кратко писмо до нѣкои отъ вашитѣ приятели въ София, или въ провинцията, да ги зарадвате. Пишете имъ нѣщо за човѣка, за връзката му съ Бога. Слѣдъ бесѣдата ще се нахраните добрѣ, а послѣ ще можете да служите и на другитѣ. Първо човѣкъ слугува на себе си, а послѣ на ближнитѣ си. Отъ сутринъ до вечеръ човѣкъ непрѣстанно трѣбва да благодари на Бога за всички възможности, които Той му е далъ. Истинскиятъ животъ отсега започва. Щомъ знаете това, вие не трѣбва да се обез-

сърдчавате. Обезсърдчи ли се човѣкъ, той губи правата посока въ живота си; насърдчи ли се, той отново я намира. Така прави и малкото дѣте. Щомъ изгуби майка си, плаче; като я намѣри, радва се.

Казвамъ: ние сме тукъ като на радиоактивна станция, и трѣбва да подържаме въ ума си чисти, красиви мисли, които послѣ да изпращаме навредъ изъ свѣта. Както се прѣдаватъ мислитѣ по телеграфнитѣ станции, така и ние ще изпращаме нашитѣ добри мисли прѣзъ пространството. Законъ е: нищо въ природата не се губи, нито се създава. Слѣдователно, и мислитѣ не се губятъ, нито създаватъ, но се прѣнасятъ само отъ една станция въ друга. Станциитѣ сж човѣшкитѣ умове.

Сега, ще благодаримъ на Бога за Словото, за храната, за изобилието, което ни се дава тукъ. Ще внимаваме фароветѣ ви постоянно да свѣтятъ, а фенерджиитѣ на връме да ги чистятъ и палятъ.

Т. М.

*

3. Бесѣда отъ Учителя, държана на Петровъ день, 12 юли, 1931 г., 6 ч. в.

СТАРИТЪ НАКИТИ.

Съврѣменнитѣ хора трѣбва да се пазятъ отъ една слабостъ — отъ свещения мързелъ. Срѣщате нѣкой бѣденъ човѣкъ и се възхищавате отъ него. Той е работливъ, прилеженъ, на никого не очаква. Обаче, забогатѣ ли този човѣкъ, той веднага се отпуска, подава се на мързела. Мързелътъ си пробива пътъ и въ духовния животъ на човѣка. Когато нѣкой човѣкъ влѣзе въ духовния пътъ, въ първо врѣме той се моли на Бога, работи, помага на ближнитѣ си. Забогатѣ ли, той прѣстава вече да се моли, не работи много и казва: сега нека другитѣ се молятъ; азъ достатъчно се молихъ и работихъ. Това положение, именно, е най-опасно за човѣка. Споредъ мене, духовниятъ човѣкъ трѣбва да работи повече отъ всѣки другъ. Това означава: богатиятъ трѣбва да работи повече отъ сиромаша. Здравиятъ трѣбва да работи повече отъ болния. Богатиятъ човѣкъ прѣдставя здравия, а сиромашътъ — болния. Ето защо, богатиятъ, т. е. здравиятъ трѣбва да работи повече отъ сиромаша, отъ болния. Какво става сега? — Точно обратното: сиромашътъ, болниятъ работи повече, а богатиятъ, здравиятъ работи по-малко.

Питамъ: коя е причината за тази аномалностъ въ живота? — Мързелътъ. Когато мързелътъ хване богатия човѣкъ, той туря

нѣкаква тежестъ на крака му, направи нѣкак-
ва инжекция на гърба му, или другадѣ нѣкждѣ
и казва: не видишъ ли, че кракътъ ти се е
подулъ? Какъ ще работишъ съ такъвъ кракъ?
Я си легни, почивай си, докато оздравѣешъ
напълно. Има врѣме за всичко, послѣ ще ра-
ботишъ. На другъ нѣкой казва: вижъ, какви
бодежи имашъ въ гърба си! Знаешъ ли, как-
ви послѣдствия могатъ да се явятъ отъ тѣзи
бодежи! Пази се, не работи, почивай! Като
минатъ бодejитѣ ти, тогава ще работишъ.
Това сж измислици на дявола, който иска
да си създаде удобства въ кжщата на човѣка.
Не, придобие ли човѣкъ богатства, стане ли
духовенъ, той трѣбва да разчита на здравето
си, да уповава на Бога и отъ нищо да не се
плаши. Ако въ физическия животъ човѣкъ се
страхува, той трѣбва да знае, че въ духовния
животъ има по-голѣми мжноти.

Казано е въ Битието: „Земята бѣше не-
устроена и пуста. И тъмнина бѣ върху нея“.
Слѣдователно, прѣди създаването на небето
и земята, всичко бѣше хаосъ, неустроено,
неорганизирано. Прѣди да се създадатъ слън-
цето, луната и звѣздитѣ, навсѣкждѣ бѣше
само тъмнина. Ето защо, когато човѣкъ по-
срѣща изгрѣва на слънцето и се радва на
неговата свѣтлина, нека има прѣдъ видъ, че
той още не е свършилъ работата си на зе-
мята. Защо? — Защото, както прѣди създа-
ването на слънцето е имало много неустро-
ени работи, така и слѣдъ създаването му, има
много още работи неустроени и пусти. Днесъ
слънцето свѣти, именно, затова, да ни пока-

же, какво има още да работимъ. Човѣкъ трѣбва да се върне назадъ въ съзнанието си, къмъ миналото, да дойде до реалния свѣтъ, да види онова, което е ставало нѣкога на физическия свѣтъ. Не дойде ли до този реаленъ свѣтъ, той нищо не може да разбере отъ духовния.

Сага, ще прочетете 4 глава, I Послание къмъ Коринтянитѣ, въ което апостолъ Павелъ говори, какво се иска отъ строителитѣ на Божиитѣ тайни. Едно отъ качества на строителя е да бжде вѣренъ. Не е въпросътъ крушата да бжде много голѣма, нито много клончеста, или съ много листа, но важно е тя да дава плодъ, и то доброкачественъ. Значи, ние се интересуваме отъ плода на крушата. И човѣкъ е интересенъ за насъ поради плода, който той дава. Качество на истинския човѣкъ е добротата, а доброто е плодъ на любовта. Добриятъ човѣкъ не е захаръ; ако е захаръ, ще го изядатъ. Добриятъ човѣкъ не е злато; ако е злато, ще го откраднатъ. Добриятъ човѣкъ не е и запалена свѣщъ; ако е запалена свѣщъ, ще изгори. Това сж редъ контрасти, които заставятъ човѣка да мисли. Човѣкъ може ли безъ захаръ? Може. Безъ злато може ли? Може. Безъ свѣщъ може ли? И безъ свѣщъ може. Захарята, златото, свѣщята сж човѣшки произведения, безъ които може да се живѣе. Казвате: какъ може да се ходи безъ свѣщъ въ тъмнината? Да, съврѣменнитѣ хора не могатъ да ходятъ вечеръ безъ свѣщъ, но има сщества, които ходятъ въ тъмнината безъ

свѣщъ. Тѣ иматъ своя собствена свѣтлина, която ги ориентира въ тъмнината.

Сега, да дойдемъ до вжтрѣшната страна на въпроса. Когато човѣкъ е зависимъ отъ условията, той уповава на свѣщъта. Щомъ свѣщъта му изгори, безъ нея той не мѡже да ходи въ тъмнината. На какво може да се уподоби свѣщъта? Нѣкой има 200,000 лева, вложени въ банка. Той разчита, уповава на тѣхъ и казва: все имамъ нѣщичко въ банката, на което разчитамъ. Тѣзи пари прѣдставятъ неговата свѣщъ, която гори и му помага да излиза вечеръ въ тъмнината. Единъ день банката фалира, т. е. свѣщъта на този човѣкъ изгаря. Какво е положението му тогава? Той се намира въ положението на фалиралъ търговецъ и не знае, какво да прави. Свѣщъта, на която разчиталъ, изгорѣла. Сега вече той не може да ходи въ тъмнината. Другъ нѣкой разчита на кжщата си, обаче, избухне пожаръ, и кжщата отива. Седи този човѣкъ замисленъ, тжженъ, свѣщъта му изгорѣла, и той не може да ходи въ тъмнина — на всѣка крачка се спъва и пада. Азъ не казвамъ, че може да се живѣе безъ кжща, но този човѣкъ е вложилъ всичкитѣ си надежди въ нея, и сега животътъ му се обезсмисля.

Казвате: защо Господъ допусна свѣщъта да изгори? Господъ казва: ако искашъ свѣщъта ти да не изгаря, трѣбва да я направишъ отъ материалъ, който не се подава на горение. Заеми се да си направишъ нова свѣщъ. — Ама много врѣме, много работа трѣбва. — Да, ако човѣкъ иска да си направи свѣщъ,

която да не изгаря, изискватъ се най-малко 15—20 години усилена работа. Какъ правятъ днесъ свѣщитѣ? Взиматъ нѣколко цилиндрични калѣпи, поставятъ въ тѣхъ фитили и отгорѣ сипватъ разтопена лой. Колкото повече лой сипватъ, толкова и свѣщъта става подебела. Едно е важно за човѣка: прѣзъ каквито промѣни да минава, той трѣбва да запази въ себе си ония качества, които и на този, и на онзи свѣтъ слѣдватъ подиръ него. Доброто върви навсѣгждѣ съ човѣка. Божественото върви всѣкога съ човѣка. Това, което върви съ човѣка, е негово. Кое не върви заедно съ него, при всички условия на живота му, не е негово, то е чуждо. Чуждото пъкъ всѣки може да го вземе. Следователно, добро е само това, което всѣкога върви съ човѣка. Никой не може да отнеме доброто на човѣка. То е неговиятъ вѣренъ приятель; то е неговиятъ вѣченъ съпътникъ въ живота.

Казвамъ: като сте дошли на планината, вие трѣбва разумно да използвате богатата, които ви се даватъ. Нѣкой казва: какво ще правимъ, като слѣземъ утрѣ-други день отъ планината? Да се говори така, това значи да разчита човѣкъ на условията. Докато говоримъ „днесъ, утрѣ“, ние сме хора на условията. Тѣй щото, когато казвате, че ще дойде день да слѣзете отъ планината, това може да се уподоби на слизането отъ гърба на коня. Въ този смисълъ нѣкой казва: какво ще правя, като слѣза отъ коня? Като слѣзешъ отъ коня, нѣма да бждешъ по-добрѣ, но поне ще

разчиташъ на себе си. Човѣкъ не трѣбва да уповава на условията, на днитѣ и т. н. Въ Бога има само единъ день. Слѣдователно, като говоримъ за днитѣ, трѣбва да разбираме единъ день — само Божествения день. Запримѣрь, виждате единъ клонъ и казвате: този клонъ е отъ еди-кое си дърво. Това не е правилно разсѣждане. Този клонъ е отъ Божественото дърво, защото само едно дърво има въ свѣта, а всички останали дървета сѣ удове на това голѣмо, Божествено дърво. Божествениятъ день, като не може напълно да се проектира само въ единъ день, той се разпрѣдѣля въ много дни, които, събрани заедно, съдържатъ материала на Божествения день. Слѣдователно, всичкитѣ дни заедно, както и Божествениятъ день отдѣлно, изразяватъ цѣлата истина. Ние казваме день и нощъ, защото имаме изгрѣвъ и залѣзъ на слънцето. Ако не виждахме слънцето, щѣше ли да сѣществува за насъ день? Какво щѣше да бѣде положението на човѣка, ако той виждаше слънцето и вечеръ, когато за всички други сѣщества то е вече залѣзло? Тогава човѣкъ щѣше да живѣе въ постояненъ день. За него нѣмаше да сѣществува нощъ; за него нѣмаше да има „вечеръ, утрѣ, други день“ и т. н. Дѣто и да се обърне човѣкъ, навсѣкждѣ ще вижда слънцето.

Мнозина казватъ: ние вѣрваме. Вѣрванията на нѣкои хора сѣ врѣмenni, измѣнчиви, понеже тѣ вѣрватъ само въ нѣща, които нѣкога сѣ виждали, или които днесъ виждатъ. Питамъ: каква нужда има тукъ отъ вѣра?

Истинската вѣра се отнася до нѣща, които нито си виждалъ нѣкога, нито днесъ виждашъ. Нѣкой казва, че изгубилъ вѣрата си. Какво значи да изгуби човѣкъ вѣрата си? Изгубване на вѣрата подразбира, че човѣкъ е изгубилъ условията да вижда нѣщата. Запримѣръ, нѣкой заминава за странство, дѣто прѣкарва нѣколко години, далечъ отъ близкитѣ си. Той изгубва вѣра, че ще дойде день да се види съ своитѣ близки. Ако помисли, че ще се види съ тѣхъ, вѣрата му ще се възвърне. Виждането е процесъ, който възстановява вѣрата. Слѣдователно, вѣрата е сила, която ръководи човѣка въ неговия пжтъ. Докато човѣкъ не вижда нѣщата, той трѣбва да ходи съ вѣра. Щомъ вижда нѣщата, той ще ходи съ знание.

Като сме дошли на планината, ние ставаме рано да се помолимъ и благодаримъ на Бога за всички блага. На нѣкои не имъ се става рано, искатъ да си полежатъ и намиратъ редъ оправдания, че не сж разположени, или че сж уморени и т. н. Питамъ: какво ще правите, ако сте слуга при нѣкой сприхавъ господарь, който иска да започвате работата си рано сутринъ и на врѣме? Ще вземе ли въ внимание вашето неразположение? Ако се успите, той ще вика, ще се сърди, и най-послѣ ще ви изпжди, като каже: такъвъ слуга не ми трѣбва! Хайде, на добъръ часъ! Вие мислите, че на планината нѣма господари. И тукъ има господари, и какви при това! Знаете ли, какво могатъ да направятъ тия господари, като се разгнѣвятъ? Тѣ вед-

нага ще изпратятъ гърмотевици, свѣтковици, дъждъ, градъ, че ще се чудите, какво да правите, дѣ да се скриете. Дъждътъ ще ви намокри хубаво, а градътъ може да изпокъса палаткитѣ ви. Тѣзи господари ще ви кажатъ: хайде, дигайте се оттукъ! Такива слуги не искаме. Братята, които бѣха дошли първи тукъ, опитаха, какво могатъ да направятъ господаритѣ на планината. Тѣ изпратиха гърмежи, свѣтковици, дъждъ и казаха на братята: качвайте се горѣ! При такива господари човѣкъ става много смиренъ. Тѣзи господари казваха: като дойдатъ вашитѣ братя и сестри тукъ, вие ще ги прѣдупрѣдите да бждатъ внимателни къмъ задълженията си, защото и тѣхъ ще измокримъ.

Утрѣ сутринята ще отидемъ на V. езеро (Маха-Буръ), бѣбрека, да видимъ, има ли разлика въ водата отъ миналата година. Сутринъ въ четири часа всички трѣбва да сте на кракъ. Турете настрана всички украшения, всички накити! Подъ думата „накити“ азъ разбирамъ неджзитѣ въ човѣка. Боли те кракъ, кажи си: този накитъ не ми трѣбва! Боли те ухъ, кажи си: този накитъ не ми трѣбва! Имашъ нѣкакво неразположение, кажи си: този накитъ не ми трѣбва! Оставете всички накити въ кѣщи и излѣзте вънъ, на чистъ въздухъ, безъ всѣкакви накити. — Не мога да мисля. — Остави и този накитъ настрана. Като се освобождавате постепенно отъ накититѣ си, вие ги хвърляйте настрана отъ васъ и останете само съ Божественото, което ви слѣдва навсѣкждѣ. Щомъ сте неразположени, вие ча-

жате да дойдатъ слугитѣ, да подобрятъ състоянието ви, но докато дойдатъ тѣ, цѣлиятъ день ще отиде. Изпаднете ли въ нѣкакво тежко състояние, въ неразположение на духа, кажете си : едва ли ще дойдатъ слугитѣ ми днесъ, ами азъ самъ да се заема, да смѣня състоянието си, т. е. да сменя нажититѣ си; ето, сутринята си отиде вече, а по сѣщия начинъ ще отиде и останалата частъ отъ деня. Щомъ човѣкъ започне нѣкаква работа, състоянието му се измѣня.

И тъй, за да се освободи човѣкъ отъ свещения мързелъ, той трѣбва да прави усилия да работи. Нѣма по-хубаво нѣщо за човѣка отъ служенето. Тукъ имате благоприятни условия за работа, за служене, както на себе си, така и на другитѣ. Ще разпрѣдѣлите врѣмето си така, че да пореботите за себе си, за ближнитѣ си и за Бога. Другояче казано: частъ отъ врѣмето ще употребите за ума си, частъ отъ врѣмето — за сърцето си и частъ отъ врѣмето — за тѣлото си. Или, една частъ отъ врѣмето ще употребите за духа си, частъ — за душата си и частъ — за самитѣ васъ. Всѣки да разпрѣдѣли врѣмето си, както разбира. Всѣка работа, която вършите, трѣбва да има отношение къмъ физическия, къмъ духовния и къмъ Божествения свѣтъ.

Днесъ ще ви дамъ за четиво 55 гл. отъ Исайя, 5 стихъ : „Ето, ще призовешъ народъ, когото ти не знаешъ; и народи, които не те знаеха, ще тичатъ при тебе, заради Господа

Бога твоего, и заради Светия Израилевъ, защото те прослави“.

*

4. Бесѣда отъ Учителя, държана на
13 юли, 1931 г. 5 ч. с.

ДЕНЬ НА ДОБРОТО.

Днешния день ще наречемъ день на доброто.

Една житейска мъдрость, една житейска философия казва: когато човѣкъ се нахрани, той не трѣбва да се безпокои, какъ ще се смели храната. Слѣдователно, седне ли човѣкъ прѣдъ трапезата, първо той трѣбва да изпита благодарность, че има възможность да се нахрани, да опита Божиитѣ блага; послѣ, трѣбва да започне да яде, като изпитва удоволствие отъ храната, която приема и най-послѣ трѣбва да благодари, че се е нахранилъ. Какъ ще се смели и прѣработи приетата храна отъ стомаха, по това не трѣбва да се прави никакъвъ въпросъ. Когато гладниятъ се намѣри прѣдъ ядене, мисли ли, какъ ще се нахрани, дѣ ще отиде храната и какъ ще се смели? Гладниятъ мисли само за едно: дали ще намѣри храна и колко храна ще намѣри.

Съврѣменнитѣ хора често мислятъ, какво ще стане за въ бждеще съ тѣхъ. Това не е тѣхна работа. Когато купите едно перо и го турите на перодрѣжката, мислите ли, какво ще стане съ него? Нищо не мислите. Туряте перото на перодрѣжката, и то пише. Когато поставяте чучуръ на нѣкоя чешма, мислите ли, каква работа ще върши той? Вие поставяте чучура,

и нищо не мислите. Който погледне чешмата, той знае вече, каква работа ще върши чучурътъ. Тръбва ли чучурътъ отъ своя страна да остави всичката си работа и да разправя на хората, каква му е службата? Чучурътъ изпълнява работата си и мълчи, а който дойде до чешмата, той разбира, че чучурътъ е на мѣстото си. Конетѣ, които теглятъ кола, трѣбва ли да спиратъ на пѣтя, да разправятъ на този, на онзи, каква работа вършатъ? Тръбва ли коларътъ да спре колата и да разправя на минувачитѣ, кой тегли колата и кой кара конетѣ? Достатъчно е само да се погледне къмъ колата, за да се разбере, кой каква служба изпълнява. Не е наша работа да разискваме върху въпроса, кой тегли колата и кой кара конетѣ. Да спирате колата, да разпитвате, кой я кара, това не е на мѣсто. Спира ви нѣкой и пита: защо си дошълъ на земята? Ще отговоришъ: азъ съмъ дошълъ на земята затова, за което и ти си дошълъ. — Азъ не зная, защо съмъ дошълъ. — И азъ не зная. Красотата седи, именно, въ незнанието. Ако знаемъ, защо сме дошли, нѣмаше да дойдемъ на земята. Понеже не знаемъ, дошли сме да научимъ, каква е задачата ни на земята. Като се научимъ, ще се върнемъ тамъ, отдѣто сме дошли. Ако нѣкоя риба се хване на вждицата, но успѣе да се освободи, втори пѣтъ ще се хване ли? Втори пѣтъ тя не се лъже. Тя вече се отказва отъ примамката на вждицата.

Казвамъ: въ съврѣмения свѣтъ има много хора, заинтересувани отъ рибитѣ, искатъ

да ги ловятъ. И ще видите, че въ свѣта има много архаически, изостанали нѣща, които служатъ за примамки. Съблазнитѣ въ свѣта не сж нищо друго, освѣнъ вждици, съ които мамятъ хората. Въ това отношение свѣтътъ е бурно море, въ което сж поставени безброй вждици. Човѣкъ пъкъ е риба, която свободно се разхожда въ морето, докато се натъкне на нѣкоя вждица. Зърне ли отдалечъ още нѣкоя вждица, той отива къмъ нея, понеже мисли, че ще намѣри нѣщо особено. Закачи ли се за вждицата, той вече излиза отъ Бога. Щомъ излѣзе отъ Бога, изгубва свободата си, не е господарь на своето положение и го виждате, или върху нѣкоя перустия на огъня, или въ нѣкоя тенджера, или въ нѣкой човѣшки стомахъ.

Единъ день, като се върне въ морето, ще го питатъ: какво имаше на вждицата, съ която те извлѣкоха отъ морето? Какво научи отъ нея? Той ще отговори, като онзи американецъ, който влѣзълъ въ добръ осмолена и затворена бѣчва и съ нея се спусналъ отъ Ниагарския водопадъ, по течението на водата. Като го запитали, какъ се чувствувалъ въ бѣчвата, той отговорилъ: влѣзъ въ бѣчвата, и самъ ще разберешъ. Едно важно нѣщо научихъ: и цѣлия свѣтъ да ми даватъ, втори пжтъ не влизамъ въ бѣчва, да прѣминавамъ съ нея водопада. Този човѣкъ искалъ да се прослави, всички вѣстници да пишатъ за неговия подвигъ. Обаче, слѣдъ опита си, той казалъ: какво ще пишатъ сега вѣстницитѣ за мене, това не ме интересува. Едно зная: втори пжтъ не

влизамъ въ бѣчва, която се върти на всички страни. Още въ първия моментъ изгубихъ съзнание. Тѣй щото, отъ тази опитность не научихъ нищо ново.

• И тѣй, бѣчвата прѣдставя безпорядѣчния животъ, който нѣкои хора минаватъ. Който попадне въ този животъ, ще знае толкова, колкото е знаелъ прѣди влизането си въ него. Като излѣзе отъ този животъ, той все ще има нѣкаква опитность, но въ края на краищата, ще каже: втори пѣтъ не влизамъ въ този животъ! Съ този примѣръ искамъ да ви наведе на мисълта, че бѣчвитѣ сж създадени за изкушение. Кой има най-много бѣчви? — Кръчмарьтъ. Той има мази, пълни съ бѣчви, въ които има и старо, и ново вино. Още кой има много бѣчви? — Търговецътъ на дървено масло и на други растителни масла, които продава на хората. Най-послѣ дохождаме до ония хора, които нѣматъ бѣчви, но наливатъ гореща вода въ термуситѣ си, когато отиватъ на екскурзии по планинитѣ. Слѣдователно, най-много и най-голѣми бѣчви има кръчмарьтъ.

Питамъ: нашитѣ мисли и желания въ голѣми, или въ малки бѣчви трѣбва да се затварятъ? Който има нѣкоя голѣма мисль, или нѣкое голѣмо желание, затворено въ голѣма бѣчва, той се намира въ кръчма. Тази голѣма мисль, затворена въ голѣма бѣчва, слѣдъ врѣме ще експлодира, ще прѣсне бѣчвата и ще излѣзе навънъ. Такава мисль може да се уподоби на ново вино, което още не е ферментирало. Както младото

вино, затворено въ бѣчва, може да прѣсне бѣчвата и да се излѣе навънъ, така и голѣмата мисълъ, като влѣзе въ човѣка, прѣдизвиква сжщата експлозия. Ние казваме тогава, че този човѣкъ е пиянъ. Обаче, всѣка възвишена, всѣка красива мисълъ е малка, като сѣменце, или като житно зърно. Тя не се нуждае отъ голѣми бѣчви. За нея е достатъчна най-малката черупчица. Попадне ли въ почва, благоприятна за развитието ѝ, тя изниква и започва да расте, да се развива. Такива мисли не се нуждаятъ нито отъ бѣчви, нито отъ хамбари. Турятъ ли ги въ хамбари, тѣхното прѣдназначение е друго. Ще кажете: тия мисли могатъ да се поставятъ въ хамбаритѣ, да се запазятъ. Не, всички мисли, които се поставятъ въ хамбари, сж опрѣдѣлени за проданъ.

Ние уподобяваме възвишенитѣ мисли съ житното зърно, защото въ него природата крие своитѣ велики тайни. Житото символизира великата жертва въ живота. Защо житото е дошло на земята, това знаятъ само онѣзи хора, които сж завършили своето развитие. Една отъ задачитѣ на житото е да подобри живота на хората, да имъ помогне въ еволюцията. Ако човѣкъ въ яденето на хлѣба не може да разбере и осмисли жертвата, която житото прави за него, той никога не би могълъ да разбере думитѣ, които Христосъ е изказалъ въ стиха: „Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ, слѣзълъ отъ небето; който ме яде, ще придобие животъ въ себе си.“ Разберете ли дълбокия смисълъ на този стихъ, вие ще туряте хлѣба въ устата си съ трепетъ и съ благоговѣние, защото ще знаете,

че Божественото влиза въ васъ. Какво правятъ съврѣменнитѣ хора съ хлѣба? Нѣкои хора, като се нахранятъ, събиратъ трошицитѣ отъ хлѣба и ги хвърлятъ настрана, за кокошкитѣ, или за други птички; нѣкои пъкъ ги хвърлятъ на мравкитѣ. И това не е лошо, все ще се използватъ тѣзи трошици. Има хора, които и така не използватъ трошицитѣ, но ги оставятъ да се тъпчатъ по земята. Правилно е, когато човѣкъ се нахрани, да събере внимателно трошицитѣ и да измие мѣстото, дѣто тѣ сж паднали. Слѣдъ това, нека остави тѣзи трошици на нѣкое специално за тѣхъ мѣсто, дѣто нито кракъ да ги тъпче, нито во а да ги залива. Оставени на специално мѣсто, тѣ ще се използватъ при известни случаи най-правилно.

Изобщо, иска ли човѣкъ да живѣе правилно, той трѣбва да има вѣрни понятия за постѣпкитѣ си въ живота. Запримѣрь, човѣкъ трѣбва да знае, какъ да се храни, какъ да се мие, дѣ да изсипва водата, съ която е измилъ лицето и ржцѣтѣ си. Сега хората се миятъ, дѣто намѣрятъ и слѣдъ това хвърлятъ водата безразборно, дѣто имъ е най-близо. Ще кажете: ако всѣки моментъ обръщаме внимание, дѣ сме хвърлили трошицитѣ отъ яденето, дѣ сме хвърлили водата слѣдъ измиването си, ние ще живѣемъ въ постояненъ страхъ. Както живѣятъ съврѣменнитѣ хора, тѣ сами създаватъ аномалности въ живота си, които се' отразяватъ злѣ върху организма имъ. Ако сте на планината и трѣбва да измиете лицето си, какво ще направите? Ще

отидете при нѣкой изворъ, ще гребнете отъ водата му и, малко настрана отъ него, ще измиете ржцѣтъ и лицето си. Ако на това мѣсто има езера, както тукъ, ще отидете до най-близкото езеро, ще влѣзете двѣ-три крачки навжтрѣ, за да не пада водата отъ лицето ви вѣнъ отъ езерото. Ако пъкъ се намирате въ мѣстность, дѣто има цвѣтя, ще се измиете върху тѣхъ, водата да падне отгорѣ имъ.

Днесъ повечето хора се отличаватъ съ крайно непослушание. Тѣ мислятъ, че сж много послушни, а въ сжщностъ не сж такива. Човѣкъ е изгубилъ двѣ сжществени качества: послушание и смирение. Въ замѣна на това той е развилъ въ себе си чрѣзмѣрна гордостъ. Гордостъта е най-голѣмиятъ врагъ въ развитието на човѣка. Ако нѣкой човѣкъ е дошълъ до положението на адептъ, но има най-малката гордостъ въ себе си, той може да стигне прѣдъ вратата на Царството Божие, но веднага ще го върнатъ оттамъ. И най-малкиятъ недостатъкъ у човѣка е въ състояние да го спре прѣдъ вратата на рая. Тамъ не се търпи никаква нечистота, никакъвъ недостатъкъ. И въ окултната наука се казва, че който иска да влѣзе въ Царството Божие, той трѣбва да бжде абсолютно чистъ! Безъ чистота, безъ смирение нищо не може да се постигне. Опасно нѣщо е гордостъта за духовния човѣкъ. Горделивиятъ прѣдставя високъ скалистъ връхъ, който нищо не дава. Горделивиятъ човѣкъ е скържавъ, той мисли само за себе си, иска всички хора да говорятъ само

за него. Той мисли, че цѣлиятъ свѣтъ е създаденъ само за него. Всички стремежи на горделивия се дължатъ на неговия егоизъмъ, на желанието му да стане голѣмъ, великъ. Отъ осемъ хиляди години насамъ човѣкъ се сили да стане голѣмъ, но освѣнъ, че не е успѣлъ въ това, той даже е издребнѣлъ и въ мислитѣ, и въ чувствата, и въ постѣпкитѣ си.

Съврѣменнитѣ хора се хвалятъ съ голѣми постижения въ областъта на религията, на науката, на изкуството и на живота. Тѣ казватъ : вижте, какви изобрѣтения, какви картини, какво нѣщо сме направили! Прѣди години ме поканиха въ една гръцка църква въ Аниало, да видя, какво е нарисувалъ единъ виденъ художникъ. Влизамъ въ църквата, на стѣната виси една картина, образа на Христа. Този художникъ искалъ да нарисува Христа, но го нарисувалъ съ несъразмѣрно голѣма глава, а чъртитѣ му, по скоро прѣдставятъ чърти на прѣстѣпникъ, отколкото тѣзи на Христа. Никакво художество нѣмаше въ тази картина. Тя трѣбваше да се изхвърли навънъ. Не се мина много врѣме, и тази църква изгорѣ! Казвамъ : на сжщото основание всѣки човѣкъ трѣбва да се запита : образътъ, който нося, отговаря ли на Божественото въ менъ? Нѣкой казва : знаешъ ли кой съмъ? — Кой си? Този човѣкъ мисли, че е създаденъ по образъ и подобие Божие. Казвамъ : който мисли така, нека каже, кои сж отличителнитѣ чърти на образъ, създаденъ по подобие на Бога. Ако срещнете лице, направено по образъ и подобие Божие, ще видите, че отъ всѣка не-

гова пора излизатъ лжчеизпускания, трептения отъ електричество и магнетизъмъ, които го правятъ абсолютно чистъ. Никаква калъ не може да се задържи на такова лице.

Сега ще приведа една положителна мисълъ, разгледана и въ букваленъ, и въ прѣносенъ смисълъ. Дойде при мене нѣкой и ме запитва: харесвашъ ли ме? Казвамъ му: ти си пръвъ на яденето, послѣденъ на работата. Той се замисли, не ме разбира. Казвамъ: това не е обидно, то е едно вѣрно положение, взето и въ букваленъ, и въ прѣносенъ смисълъ. Прѣди да започне нѣкаква работа, човѣкъ първо-яде, а послѣ работи. Като поработи малко, пакъ яде. Слѣдователно, работата седи между двѣ яденета. Сутринъ човѣкъ яде, до обѣдъ работи, а на обѣдъ пакъ яде. Значи, яденето всѣкога прѣдшествува работата. То е потикъ, резултатъ на едно вжтрѣшно желание у човѣка.

Сега ще прѣведе този законъ. Любовта всѣкога прѣдшествува постѣпките, дѣйствиата на човѣка. Човѣкъ не може да извърши нѣкаква работа, докато не е взелъ нѣщо отъ храната на любовта. Не приеме ли нѣщо отъ тази храна, той не може да работи. И затова, като казвамъ, че нѣкой е пръвъ на яденето, разбирамъ, че е пръвъ въ любовта. Който се храни отъ любовта, неговата работа и въ началото, и въ края ще бжде олична. Такъвъ човѣкъ не трѣбва да има на лицето си никаква калъ, която да запушва поритѣ; мислитѣ му трѣбва да бждатъ чисти, ясни. Тогава, каквито противорѣчия се явятъ въ

сърцето му, тѣ моментално ще се разрѣшатъ. И той ще има противорѣчия и мжнотии, но ще ги разрѣшава правилно. И неговиятъ пжтъ не е абсолютно правъ; и той ще обикаля от-тукъ-оттамъ, но стжпката му е сигурна. Когато минава прѣзъ опасни мѣста въ живота си, той поставя крака си така, като че го забива. Щомъ дигне крака си, той пакъ е свободенъ. Това значи да бжде човѣкъ праведенъ.

Екскурзиитѣ, които правите изъ планинитѣ, прѣдставятъ външната страна на живота. Нима изпитанията на човѣка не сж екскурзии? Като вървите по високи, стрѣмни мѣста, вие се ужасявате, страхувате се да не се подхлъзнете и паднете. Нима бѣднотията, болеститѣ, негодитѣ и несполукитѣ въ живота на хората не внасятъ въ тѣхъ сжщо такъвъ ужасъ и страхъ? Тѣзи явления въ живота прѣдставятъ сжщо такива стрѣмни планински мѣста, каквито и вие срѣщате по екскурзиитѣ. Като погледнете къмъ тия мѣста, вие се страхувате и казвате: какъ ще изкараме живота си, какъ ще се прѣхранимъ? Лоши хора има въ свѣта. Какво ще се прави? Казвамъ: това е най-малкото още. Нѣкога ще изгубите вѣрата си въ Бога, ще изгубите смисъла на живота си, ще изгубите всѣкаква свѣтлина и около васъ ще настане пълненъ мракъ. Другъ пжтъ ще се намѣрите прѣдъ голѣми землетресения; около васъ ще гърми, ще се свѣтка; хоризонтътъ ви ще се заоблачи, ще почне да вали дъждъ, камъни ще се събарятъ около васъ, и надеждитѣ ви една слѣдъ друга ще се рушатъ, ще изчезватъ. Какво ще пра-

вите тогава? Има ли по-голям ужасъ за човѣка отъ тѣзи състояния? Обаче, който ходи въ закона на любовта, той ще види, че всички тия нѣща сж привидни. Тѣ ще изчезватъ прѣдъ него, като сапунени мѣхури.

Разправяше единъ познатъ, че една вечеръ му било много студено и, като си легналъ, турилъ на краката си единъ нагорещенъ камъкъ, да ги стопли. Обаче, цѣлата нощъ сънувалъ, че ходи по нажежени планини. Като станалъ сутринта, спомнилъ си съня и разбралъ, че този сънъ билъ прѣдизвиканъ отъ нагорещения камъкъ, който турилъ прѣзъ нощта на краката си. Температурата на камъка била едва 35—40°, но въ съня впечатлението отъ него било прѣувеличено. На другата нощъ той не турилъ нагорещенъ камъкъ на краката си и затова не сънувалъ, че ходи по нагорещени планини. Значи, между съня и дѣйствителността има извѣстно съотношение.

Сега, мисълта, която искамъ да остане въ ума ви за днесъ е, че днешниятъ день е день на доброто. Човѣкъ трѣбва да воюва за доброто въ свѣта, но той трѣбва да знае, какъ да воюва. Значи, човѣкъ не трѣбва да бжде миролюбивъ. Ако въпросътъ е за миръ, човѣкъ трѣбва да е въ миръ съ доброто, но не и съ злото. Между доброто и злото не може да има нито миръ, нито съгласие, нито равновѣсие. Злото всѣкога се стреми да подчини доброто, да му стане господаръ и да го използва, но и доброто, отъ своя страна, се стреми да подчини злото. Въ края на краищата единъ отъ двата принципа ще под-

чини другия, ще го застави да му слугува. Досега доброто е слугувало на злото, но отсега нататък злото ще слугува на доброто. Искате ли да бъдете свободни, станете господари на злото. Вие не можете да бъдете приятели съ злото, но господари можете да му станете. Дошло е вече времето за това. Положението на злото се измѣня: който е билъ лошъ, сега ще бжде слуга. Щомъ стане слуга, може да му се прѣдскаже, какво го чака. Въ миналото добритѣ хора сж били слуги, а лошитѣ — господари. Сега ще стане обратното: добритѣ хора ще бждатъ господари, а лошитѣ — слуги. Слѣдователно, ще имаме добри господари, а лоши слуги.

И тъй, опасността, която заплашва съвременното човѣчество, иде отъ слугитѣ, а не отъ господаритѣ. Понеже въ миналото злото е било господарь, а доброто слуга, затова сж казали, че който е господарь, той е на кривъ пжтъ, а който е слуга, той е на правъ пжтъ. Днесъ, обаче, трѣбва да бжде обратното: доброто да е господарь, а злото слуга. Въ миналото доброто се е оплаквало отъ своя господарь, но сега, за да се оправятъ работитѣ, злото трѣбва да се хвали съ своя господарь. Само по този начинъ ще се реализира мисълта, изказана отъ пророкъ Исайя: „Вълкътъ и агнето ще пасятъ наедно; и лъвътъ ще яде плѣва, както говедото, а храна на змията ще бжде прѣстѣта: не ще да правятъ поврѣда, нито погубване“.

Сега, цѣлътa на нашето прѣбиваване тукъ е да направимъ връзка съ невидимия, съ

реалния свѣтъ. Вие мислите, че освѣнъ васъ, никой другъ нѣма тукъ; вие мислите, че планината е празна. Не, безброй очи има въ планината, които слѣдятъ всичко и ви изпитватъ. Щомъ има очи, има и уши, всичко се вижда и чува. Когато Мойсей изведе евреитѣ изъ Египетъ, той ги заведе въ пустинята, дѣто, като дѣца, трѣбваше да ги учи, какъ да стѣпватъ, какъ да пазятъ абсолютна чистота. Той имъ казваше: понеже Богъ се движи между васъ, вие трѣбва да пазите голѣма чистота, да не се натъкне Той на нѣкаква нечистотия. Обаче, и досега още евреитѣ не живѣятъ въ тази чистота. И българитѣ сжщо не спазватъ тази чистота. Ако биха приложили чистотата въ живота си, тѣ щѣха да прогресиратъ побързо. Изъ цѣла България най-чисти хора сж еленчани. Въ това отношение тѣ седатъ повисоко и отъ американцитѣ. Лагерътъ ни трѣбва да бжде абсолютно чистъ, та който мине оттукъ, да остане доволенъ.

И тъй, ако искате да се ползвате отъ благата на природата, всѣки день трѣбва да си мисте краката до колѣнѣтъ, и то поне по три пжти: сутринъ се мийте съ топла вода, на обѣдъ можете да се измивате въ езерото и вечеръ — пакъ съ топла вода. Мийте си краката и не се страхувайте. Добрѣ е да се правятъ частични измивания на тѣлото. Понѣкога тѣ сж за прѣдпочитане прѣдъ цѣлитѣ бани. Изобщо, природата обича разнообразието. Германскиятъ лѣкаръ Луи-Куне е схваналъ този законъ и затова на слаби, на болни хора той прѣпоржчва седещи бани, т. е.

да се измива само едната половина на тѣлото, а другата да остане суха. Запримѣрь, ако единъ день човѣкъ измие горната частъ на тѣлото си, до кръста, другата частъ, долната, трѣбва да остане суха; на другия день ще измие долната частъ на тѣлото си, отъ кръста нататѣкъ, а горната частъ ще остане суха. Или, ако сутринъ човѣкъ измие лицето си, на обѣдъ да намокри малко главата си отзадъ. По този начинъ се прѣдизвиква правилна обмѣна въ тѣлото. Който знае, какъ да мие рѣцѣтъ си, тѣхното измиване ще се отрази добрѣ върху краката. И обратно: краката измити правилно, това се огразява и върху рѣцѣтъ. При това, като миете краката си, не бързайте изведнѣжъ да ги измиете. Бързото миене показва неразбиране на закона. Потопете краката си въ водата и поседете въ това положение малко врѣме. Мислено измивайте краката си, докато усѣтите нѣкаква приятностъ, нѣкаква реакция въ рѣцѣтъ. Слѣдъ това бавно измивайте краката си. Като се миете по този начинъ, силитѣ въ организма се разпрѣдѣлятъ правилно. Щомъ започне реакция въ организма, човѣкъ може постепенно да измие всички части на тѣлото си. Само по този начинъ може да се прѣдизвика уравновѣсяване на енергиитѣ въ организма на човѣка.

Често хората се поврѣждатъ отъ банитѣ, понеже не знаятъ, какъ да ги използватъ. Запримѣрь, нѣкой направи една топла баня, а слѣдъ това отиде на студенъ душъ. Тѣзи рѣзки промѣни върху тѣлото не сж за обик-

новения човѣкъ, тѣ сж само за боговетѣ. Който не е калѣнъ, той трѣбва да прави топли бани, като оставя енергиитѣ на топлината да дѣйствуватъ върху организма. Студенитѣ душеве, които срѣщате въ природата, сж добри, но само при извѣстни условия. Нѣкой казва: азъ правя студени бани, да се каля. Докато човѣкъ се калѣ, тѣзи рѣзки промѣни ще прѣдизвикатъ най-различни реакции на втвърдяване въ тѣлото, вслѣдствие на което въ организма ще се натрупа повече електричество, съ което той мжчно ще се справи. Ако е въпросъ за студени бани, азъ бихъ прѣпоръчалъ на всички хора дъждовнитѣ бани, главно прѣзъ мѣсецитѣ май, юни, юли и най-много до половината на августъ. Дъждовнитѣ капки прѣзъ тѣзи мѣсеци сж топли и пълни съ електричество и магнетизъмъ. Дъждовни бани прѣзъ останалитѣ мѣсеци не прѣпоръчвамъ. Когато не можете да правите дъждовни бани, добрѣ е да правите бани съ вода, която е нагрѣта най-много отъ 35—40°, близо до естествената топлина на тѣлото. Такива сж и много отъ естественитѣ извори. Надъ тази температура водата има вече разтегателна сила, която не е приятна за тѣлото. Добрѣ е дъждовнитѣ бани да не се правятъ направо на тѣлото, но прѣзъ нѣкаква тънка дреха. Така правени банитѣ, дъждовнитѣ капки развиватъ особена енергия, която се отразява върху организма благотворно. Вземете примѣръ отъ животнитѣ. Природата ги е покрила съ специални дрехи, посрѣдствомъ които дъждовнитѣ капки извършватъ своята

служба много правилно. Тѣхнитѣ дрехи ги прѣдпазватъ и отъ неблагоприятнитѣ условия на живота. Чрѣзъ козината си тѣ възприематъ енергиитѣ на природата и ги използватъ правилно.

И тъй, човѣкъ трѣбва да държи тѣлото си въ голѣма чистота. Той трѣбва да прави редъ опити, докато намѣри единъ правиленъ и положителенъ начинъ за миене на ржцѣтѣ, на лицето, на краката и на останалитѣ части отъ тѣлото. Има много начини за правилно миене, но всѣки самъ трѣбва да намѣри подходящъ за себе си. Въ това отношение азъ съмъ правилъ много опити и съмъ дошълъ до положителни резултати. И вие трѣбва да правите опити, да се домогнете до единъ специфиченъ начинъ за всѣки едногo. Ще ви дамъ единъ съветъ: не правете студени душеве! По никой начинъ не мийте краката си съ студена вода, особено слѣдъ хранене. Единъ нашъ познатъ, прѣзъ единъ горещъ лѣтенъ день се нахранилъ, слѣдъ това измилъ краката си съ студена вода и задрѣмалъ малко. Отъ това измиване на краката, станало голѣмо изтичане на енергия отъ организма му, вслѣдствие на което положението му се бѣше толкова влошило, че едва го върнахме отъ онзи свѣтъ. Когато човѣкъ прави бани, той трѣбва да има прѣдъ видъ и разположението на духа си. Той трѣбва да е абсолютно свободенъ и разположенъ по духъ, да забрави всички мжнотии и грижи; така направена банята, тя доставя голѣмо удоволствие на човѣка и благодарностъ отъ топлата вода. Такава баня прѣдставя най-

голѣмо благо за човѣка. Въ яденето, въ спането трѣбва да се спазва сжщиятъ законъ. Човѣкъ трѣбва да яде и да спи при най-голѣмо разположение на духа. При всички положения въ живота си човѣкъ трѣбва да бжде господарь.

Казвате: човѣкъ трѣбва да се пази отъ вѣтрърь, отъ течение, да не се простуди. Вѣрно е, че човѣкъ трѣбва да се пази, да не се излага на силни, голѣми вѣтрове, но има единъ приятенъ, тихъ вѣтрець, отъ който не трѣбва да се крие. Този вѣтрець прѣдизвиква голѣма приятностъ у човѣка. Този вѣтрець азъ наричамъ дихание на Бога. Сжществата отъ невидимия свѣтъ, които ни обичатъ, изпращатъ този приятенъ, тихъ вѣтрець да ни полѣха. Обаче, има силни, голѣми вѣтрове, топли течения, които сж опасни за човѣка, понеже извличатъ влагата отъ тѣлото му. Такива топли течения се явяватъ нѣкога денемъ, нѣкога нощемъ. Тихитѣ вѣтрове сж приятни за въздушни бани. Човѣкъ може да се излага на тѣхъ безъ никакъвъ страхъ. Днесъ изъ цѣла Европа хората правятъ такива въздушни бани, но понеже не знаятъ, по какъвъ начинъ и по кое врѣме да ги правятъ, тѣ нѣматъ добри резултати. Когато човѣкъ се домогне до правилния начинъ, по който могатъ да се правятъ въздушнитѣ бани, той ще разбере закона, на който се подчиняватъ неговитѣ мисли. Сжщеврѣменно той ще научи закона, споредъ който ще може правилно да разпрѣдѣля дневната си работа: той ще знае,

какво трѣбва да върши сутринъ, какво слѣдъ обѣдъ и какво — вечеръ.

Съврѣменнитѣ хора се намиратъ въ голѣмъ хаосъ, не знаятъ кога, какво да работятъ, вслѣдствие на което много енергия изживяватъ, а слаби резултати придобиватъ. Искате ли да имате успѣхъ въ работата, щомъ станете сутринъ, още докато сте въ леглото си, благодарете на Бога за всичко, което ви е далъ. Вие ще кажете: дѣ е Господъ? — Господъ е задъ слънцето, задъ небето, задъ земята, задъ водата, задъ въздуха, задъ вѣтъра, задъ камънитѣ, задъ растенията, задъ животнитѣ, задъ хората — навсѣкждѣ е Богъ. Нѣма нѣщо въ свѣта, задъ което да не е Богъ. Всичко, което е въ насъ и извънъ насъ, всичко, което ни заобикаля, прѣдсгавя фонъ, задъ който се крие Богъ, каго великъ художникъ. Той иска да ни изпита, да провѣри, какъ ние разбираме нѣщата. Щомъ гледамъ природата и я разбирамъ, азъ зная вече, че задъ мене, надъ мене и около мене, навсѣкждѣ е Богъ; азъ се радвамъ на всичко, което Той е направилъ и мисля за Неговитѣ дѣла. Докато мисля за Господа, Той е прѣдъ мене; прѣстана ли да мисля за Него, Той е задъ мене.

Слѣдователно, когато Богъ е прѣдъ васъ, вие ще имате едно състояние; когато е задъ васъ, вие ще имате друго състояние. Кое отъ двѣтъ състояния е по-добро? По-добро е, когато Богъ е прѣдъ васъ. Прѣдставете си, че вие сте самъ въ гората, объркали сте пътя, не знаете накждѣ да вървите. Изведнѣжъ виж-

дате насрѣща си човѣкъ, и веднага се зарадвате, че той ще може да ви ориентира. Снощи една сестра отишла да се разходи малко и се отдалечила отъ лагера. Като се видѣла сама, тя започнала да вика, да се моли, но никой не ѝ се обадилъ. По едно врѣме чува стѣпки задъ себе си; обръща се и вижда единъ братъ. Кой е този братъ, какъ се казва, това не я интересува. Тя била доволна, че има близъкъ човѣкъ, съ когото да се върне въ лагера. Тя викала, молила се, безъ да дозираще, че Господъ е задъ нея. Въ дадения случай, въ лицето на този братъ тя видѣла Бога. Често хората изпадатъ въ такова положение въ живота си. Запримѣръ, нѣкой е затрудненъ, намира се въ безизходно положение, не знае, какво да прави. Изведнѣжъ задъ него изкача единъ човѣкъ, потупва го по гърба и му казва: не бой се, азъ съмъ. Въ първия моментъ той се стрѣска, но послѣ вижда, че този човѣкъ е неговиятъ приятелъ, който иде да го извади отъ трудното положение, въ което се намира. Това е проява на Божията Любовь. Тѣй щото, при най-големитѣ изпитания, страдания и мъчности за човѣка, Богъ ще му се яви въ една или въ друга форма, да го утѣши, да му помогне.

Казвамъ: ние сме дошли тукъ да изучаваме Божитѣ дѣла, да видимъ, какво Богъ е направилъ; послѣ, ще се срещнемъ съ Него и ще си поговоримъ малко. Ако кажете на нѣкой външенъ човѣкъ, че сте се разговаряли съ Бога, какво ще помисли той за васъ? На хора, които не ви разбиратъ, трѣб-

ва ли да имъ разправяте, какво сте видѣли и съ кого сте се разговаряли? Ако срещна художника, чиито картини съмъ разглеждалъ, ще му кажа: много се радвамъ, че видѣхъ твоитѣ картини, много ми харесватъ. Трѣбва ли да разправямъ за картинитѣ на този художникъ на човѣкъ, който нищо не разбира отъ художество? На човѣкъ, който не обича екскурзии и не прави никакви излети изъ планинитѣ, трѣбва ли да разправямъ, защо ходя на екскурзии? Каквото и да му кажа, той нѣма да ме разбере. Обаче, ако кажа на този човѣкъ, че на планината нѣкъдѣ има заровено голѣмо количество злато, той веднага ще ме разбере. Колкото и да не обича екскурзиитѣ, макаръ и никога да не е ходилъ по планинитѣ, той веднага ще се приготви и ще трѣгне на пѣть. Стремежътъ да намѣри заровеното злато ще му даде сила да прѣмине и най-трудния пѣть. Единъ день споменахъ прѣдъ нѣкои отъ приятелитѣ, че на много мѣста изъ Рила има злато. Тѣ веднага казаха: кажете ни, дѣ има тукъ злато, защото ни дотегна вече сиромашията. Казвамъ: на много мѣста изъ Рила, дѣто човѣшки кракъ не е стѣпвалъ, се намира този първиченъ, жизненъ елементъ, който още старитѣ алхимици сж търсили. Достатъчно е човѣкъ да стѣпи на мѣстото, дѣто е този елементъ, за да се подмлади моментално. Ако е билъ старъ, подмладява се; ако брадата му е побѣлѣла и окапала, изведнѣжъ става черна и гѣста; ако косата му е побѣлѣла, моментално става черна. Като се види въ това положение, човѣкъ самъ ще се

чуди, какъ се е прѣобразилъ. Ако нѣкой прѣкара извѣстно врѣме въ Рилската пустиня и се върне между познатитѣ си така прѣобразенъ и подмладенъ, какво ще кажатъ за него? Ще вѣрватъ ли въ това, което той ще имъ разправя? Никой нѣма да вѣрва. Всички ще го питатъ: кой си ти? Ние не те познаваме. Колкото и да имъ разправя, че той е сѣщиятъ тѣхенъ познатъ, тѣ нѣма да го вѣрватъ.

Апостолъ Павелъ казва: „Ние нѣма да умремъ, но ще се измѣнимъ“. Слѣдователно, всички трѣбва така да се измѣните, че никой да не ви познае. Единъ день и вие все ще стѣпите на това мѣсто; отъ тозъ моментъ за васъ ще настане нова епоха въ живота ви. На това мѣсто, именно, е стѣпилъ нѣкога Мойсей, заради което Богъ му каза: „Изуй обувката си, защото мѣстото, на което си стѣпилъ, е свето“. Отъ тозъ моментъ вече Мойсей стана силенъ, мощенъ и бѣше въ състояние да изведе израилския народъ изъ Египетъ. Обаче, Мойсей дълго врѣме се колеба, да приеме ли тази задача, или не. Откакъ Богъ започна да му говори, той стана смиренъ. Мойсей имаше много знания, но не се рѣшаваше да приеме възложената отъ Бога работа и казваше: Господи, тази задача е трудна за мене. Азъ не съмъ готовъ да се излагамъ на такива изпитания, азъ съмъ гъгнивъ. Възложи тази работа на другъ нѣкой. Господъ му каза: понеже ти стѣпи на свещената земя, на тебе възлагамъ тази мисия. Както каза Богъ, така и стана.

Гъгнивостъта на Мойсея показва, че той е билъ страхливъ човѣкъ. Докато не бѣше убилъ египтянина, той не бѣше гъгнивъ. Щомъ го уби, той вече стана гъгнивъ. Човѣкъ става гъгнивъ, когато се уплаши. Мойсей нѣмаше право да убива, понеже бѣше членъ на Бѣлото Братство, а всѣки членъ, който извършваше убийство, се наказваше строго. За да изкупи този грѣхъ, Мойсей трѣбваше цѣли 40 години да пасе овци въ пустинята. И слѣдъ това той трѣбваше да се ожени, за да може убитиятъ египтянинъ да се прѣроди чрѣзъ него. Както виждате, всѣки грѣхъ се изкупва скжпо. Дълго врѣме ще трѣбва овци да се пасатъ, докато човѣкъ изкупи грѣховетъ си. Казвате: работата на Мойсея бѣше друга, но нашето положение не е лесно. И на Мойсея положението не бѣше лесно. Единъ такъвъ ученъ, като него, извѣстенъ на цѣлия Египетъ, трѣбваше 40 години да бжде овчаръ, за да изкупи грѣха си. Голѣмо смирение и търпѣние се изискваше за това. Обаче, по този начинъ Мойсей изучаваше Божиитѣ пжтища. Единъ день Богъ му се яви въ пустинята и каза: „Чухъ страданията и воплитѣ на моя народъ, затова ти ще отидеѣш да го освободиѣш отъ египетското робство.“

Животътъ на Мойсея прѣдставя история на човѣшкитѣ изпитания. Всѣки човѣкъ трѣбва да мине прѣзъ тѣзи изпитания, за да може единъ день, когато Богъ му се яви, да знае, какво да прави. Яви ли се Богъ на човѣка, той го изпраща на работа. И който день

Богъ го изпрати на работа, той трѣбва да бжде готовъ. Въ първо врѣме ще се поколебае малко, но послѣ ще стане силенъ, ще приеме възложената работа и ще я свърши благополучно. Богъ се яви на Иона, когото изпрати въ Ниневия да проповѣдва на жителитѣ отъ този градъ да се разкаятъ. Не се ли разкаятъ, всички ще погинатъ. Ионъ не прие тази работа, но замина съ параходъ за Испания. Като се качи на парахода, по пѣтя се яви буря въ морето. И хвърлиха Иона въ водата, дѣто го погълна една голѣма риба, въ утробата на която той прѣкара три дѣня и три нощи. Когато съзна грѣшката си, рибата го изхвърли на брѣга на морето. Като се видѣ вънъ отъ утробата на рибата, той се обърна къмъ Бога съ молитвата: Господи, прости ме! Каквото ме накарашъ, азъ съмъ готовъ да го изпълня. Господъ го запита: Ще отидешъ ли сега да проповѣдвашъ? — Ще отида, Господи, дѣто ме пратишъ. Той отиде въ Ниневия да проповѣдва на хората, че ако не се разкаятъ, въ продължение на 40 дни ще погинатъ. Слѣдъ това той се качи на едно високо мѣсто, да види, дали ще се изпълнятъ Божиитѣ думи. Като видѣ, че не се изпълниха думитѣ Господни, той каза: азъ знаехъ, че така ще стане. Богъ ме постави на голѣмъ изпитъ. Сега всички ще кажатъ за мене: ето, единъ голѣмъ лъжець! Тогава Богъ го запита: Какъ мислишъ, не трѣбва ли да се смиля надъ тия хора, които, отъ царъ до послѣденъ, се смириха и разкаяха? Слѣдъ това Богъ му даде единъ добъръ урокъ. Ионъ си напра-

ви една колиба, а заради скръбта му, Богъ опрѣдѣли една тиква да му пази сѣнка. Обаче, на сутринята червей порази тиквата, и тя изсъхна. Ионъ остана пакъ на открито, да го пече слънцето. Той се обърна къмъ Бога съ думитѣ: Господи, Ти ме прати да проповѣдвамъ и да прѣдамъ Твоитѣ думи на жителитѣ отъ града Ниневия, но тѣ не се сбжднаха. Даде ми една тиква, и нея ми отне. Трѣбваше ли и тази тиква да ми вземешъ? И стана му мъчно за тиквата. Богъ го запита: Ако на тебе ти домъжнѣ за една тиква, за която нищо не си направилъ, не трѣбваше ли азъ да пожаля и да се смиля надъ цѣлъ народъ, който се разкая?

Казвамъ: Божиитѣ пѣтища сж велики и неизповѣдими. Искаме ли да познаемъ Божиитѣ пѣтища, не трѣбва да бждемъ страховливи като Мойсея и като Иона. Трѣбва ли да проповѣдваме въ Ниневия и слѣдъ това да слѣдимъ, дали ще се изпълнятъ Божиитѣ думи? Трѣбва ли, като ни даде Богъ една тиква и тя изсъхне, да негодуваме за нея прѣдъ Господа? Трѣбва ли, като Мойсея, да се отказваме отъ работата, която Богъ ни възлага, защото сме гъгниви? Богъ запита Мойсея: Кой създава красивата рѣчь? При това, ти знаешъ причината, защо си гъгнивъ. Днесъ и вие, като Мойсея, не искате да напуснете овцитѣ си и да отидете да освободите народа си. Когато Богъ се яви на Мойсея, той бѣше на 80 години и си каза: какъ е възможно на тази възраст да се наема съ толкова трудна задача, да освобождавамъ

както досега съмъ ги пасълъ. При това, азъ съмъ гъгнивъ, не мога да говоря краснорѣчиво. Богъ му каза: Ти приеми тази работа, всичко друго ще се нареди. Ще извикамъ братъ ти, Ааронъ, да ти помага. Вземи тояжката си, т. е. знанието, напусни овцитѣ си и тръгни. Овцитѣ на Мойсея прѣдставятъ израилския народъ. Богъ каза на Мойсея: Колкото години бѣше овчаръ, толкова години ще водишъ еврейския народъ въ пустинята, дѣто ще имашъ работа съ живи овци. При единъ случай Мойсей се обърна къмъ Господа съ думитѣ: Господи, овцитѣ, които ми даде, безъ малко щѣха да ме убиятъ съ камъни. Казвамъ: и вие, като Мойсея, сте били овчари, пасли сте овци въ 'пустинята, но отсега натакъ ще пасете живи овци. Прѣзъ всичкото врѣме, което евреитѣ прѣкараха въ пустинята, ангелъ Господенъ постоянно ги придружаваше и казваше имъ, какво трѣбва да правятъ. Отъ прѣбиваването си въ пустинята, Мойсей придоби нови знания и издържа изпита си, вслѣдствие на което ликвидира съ своята карма. Слѣдъ завършване на работата си, той остави еврейския народъ въ ржцѣтъ на своя замѣстникъ, да продължи пжтя си за Хаананската земя.

И тъй, новиятъ пжтъ, по който сега вървите, е пжтъ на учение. Каквото се случавъ въ живота на човѣка, то е опрѣдѣлено отъ Бога. Всѣко нѣщо е на мѣстото си. Първото нѣщо, което се изисква отъ всички, които сте дошли на екскурзия въ Рила, е абсолютна чистота: чистота физическа, чистота сърдечна

и чистота умствена. Това значи: всѣка мисълъ, всѣко желание и всѣка постѣпка трѣбва да се анализиратъ, да се види, кои отъ тѣхъ сж животински, кои човѣшки и кои Божествени. Слѣдъ това човѣкъ трѣбва да ги отдѣли едни отъ други, както се отдѣлятъ металитѣ отъ примѣситѣ, или отъ елементитѣ, съ които сж съединени. И най-послѣ, слѣдъ като е отдѣлилъ и класифициралъ желанията, споредъ тѣхнитѣ мѣста, да вземе отъ тѣхъ само Божественитѣ. Има желания, които не сж потрѣбни за човѣка — тѣхъ той ще остави настрана. Има желания, които му сж необходими — тѣхъ той ще употреби, като градиво, при строежа на Божественото здание.

Второ, необходимо нѣщо за всинца ви е да ставате рано, да не се облѣнявате. Щомъ сте дошли тукъ, всички ще пѣете заедно, ще работите заедно, ще се молите заедно и т. н. Не мислете, че като се уедините, много работа ще свършите. Човѣкъ може да бжде уединенъ и всрѣдъ обществото. Уединението не е външенъ процесъ. Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ управлява единъ корабъ всрѣдъ бурно море. Отъ какво зависи неговото благополучно пристигане на опрѣдѣленото мѣсто? — Отъ неговия умъ, отъ умѣнието му да направлява своя корабъ. Обаче, прѣзъ цѣлия си животъ той нѣма да бжде все въ кораба. Корабътъ прѣдставя мѣсто на уединение. Слѣдователно, уединението на човѣка е врѣменно, то не може да продължава цѣлъ животъ. Уединението е изпитно състояние за човѣка. Мине ли изпита, прѣстава и уедине-

нието. Слѣдъ това той трѣбва да влѣзе между хората, да работи съ тѣхъ и за тѣхъ, като съзнава, че всички души сж едно и сжщо нѣщо, понеже всички души сж излѣзли отъ Бога. Привилегия е за човѣка да има общение съ една душа, или съ растение, съ животно, съ водата, съ въздуха, съ вѣтъра, съ камънитѣ и т. н. Защо? — Понеже всичко е създадено отъ Бога.

Слѣдователно, който не разсжждава по този начинъ, той ще остане само съ първоначалното си образование. Срѣдното и висшето образование започватъ съ дълбоко разбиране на живота. Който има таково образование, той вижда навсѣкждѣ въ живота пълень редъ и порядкъ. Безъ този погледъ, човѣкъ вижда нѣщата разхвърляни, но и това положение съставя прѣдметно обучение. Всички камъни около насъ сж разхвърляни, тѣ чакатъ да дойде нѣкой отвънъ, да ги нареди. Тѣ сж материалъ за работа. Сега всички планини на Балканския полуостровъ прѣтърпяватъ едно снишаване, и слѣдъ нѣколко хиляди години тѣ ще се прѣвърнатъ въ долини, въ полета. На мѣстата на сегашнитѣ полета ще се явятъ нови планини. Тѣй щото, сегашнитѣ планини ще се прѣвърнатъ въ долини, въ полета, а сегашнитѣ полета — въ планини. Или, другояче казано: почвата, която е била подъ водата, ще излѣзе надъ водата, като полета за обработване, а тази, която е била надъ водата, ще остане подъ водата. Това подразбира: високитѣ мѣста у насъ, на които нищо досега не е расло, ще се

снишатъ, ще станатъ долини и полета, на които ще растатъ жито, царевица и разни плодове. Тогава животътъ на хората ще се подобри. И въ Писанието е казано: „Планинитѣ ще се снишатъ“, т. е. неблагоприятнитѣ условия на живота ще станатъ благоприятни.

Сега, като държа тази бесѣда, дохожда ми на умъ слѣдния примѣръ. Единъ ревностенъ евангелистъ ималъ едно малко дѣте, което често молило баща си да го заведе на църква, да види, какъ хората се молятъ. Бащата отказвалъ на дѣтето, намиралъ, че още е малко да го води на църква, но то все настоявало. Най-послѣ бащата се съгласилъ, завелъ дѣтето си на църква. Тѣхниятъ проповѣдникъ ималъ обичай, прѣзъ врѣмето, докато траела молитвата и проповѣдта, да седи на колѣнѣ. Така правили и богомолцитѣ. Бащата казалъ на дѣтето си: и ти трѣбва да седишъ на колѣнѣ. Дѣтето послушало баща си и колѣничило. Като поседѣло половинъ часъ на колѣнѣ, дѣтето се уморило и запитало баща си: татко, много ли още ще седимъ на колѣнѣ? Баща му казалъ: чакай, проповѣдникътъ е още въ пустинята. Той трѣбва да излѣзе оттамъ, да прѣмине цѣлия Старъ Завѣтъ, и най-послѣ да навлѣзе въ Новия Завѣтъ, а за това се иска много врѣме. Проповѣдникътъ обикновено започвалъ отъ Битието и свършвалъ съ Откровението. Дѣтето, като седѣло толкова врѣме на колѣнѣ, казало на баща си: татко, много се уморихъ. Ще си помисля, дали втори пжтъ ще дойда на църква. Сега, като ви говоря азъ, и вие си казвате: много-

трудна работа е тази, ще си помислимъ, дали можемъ да я изпълнимъ. Това дѣте трѣбваше да седи на колѣнѣ само 15 минути, и слѣдъ това да седне на столъ, да слуша, какво говори проповѣдникътъ. Казвамъ: всѣка истина, която може да се приложи въ живота, има форма, която съотвѣтствува на състоянието на ума, на сърцето и на волята на човѣка. Слѣдователно, всѣки ще я приложи споредъ своитѣ възможности и разбирания. Казвате: ами, ако направимъ нѣкаква грѣшка? Вие приложете истината, и ако направите грѣшка, тогава ще говорите.

Прѣдставете си, че нѣкой познатъ ви срѣща и пожелава да му кажете нѣщо за Господа. Отдѣ ще започнете да говорите? Ето какво трѣбва да правите. Щомъ излизате изъ града, вие всѣкога трѣбва да носите съ себе си торба, пълна съ ябълки, съ круши, съ сливи, съ праскови и т. н. Като ви помоли нѣкой да му кажете нѣщо за Господа, вие извадете отъ торбата си една ябълка и кажете: заповѣдай! Какво чувствувашъ? — Кажи ми нѣщо за Господа! Извадете една круша и кажете: заповѣдай! Какво чувствувашъ? Той взима и крушата, но пакъ иска да му кажете нѣщо за Господа. Вие ще вадите отъ торбата си още плодове и ще му давате, докато прѣстане да пита. Слѣдъ това ще се раздѣлите и ще му кажете: като се срещнемъ втори пжтъ, пакъ ще си поговоримъ. Този човѣкъ остава въ недоумѣние. Срѣща единъ свой приятелъ и му казва: чудно нѣщо! Ви-

дѣхъ прѣди малко единъ свой познатъ, но много страненъ човѣкъ! Питяхъ го да ми каже нѣщо за Господа, той извади отъ една торба една хубава ябълка и ми я подаде. Изядохъ ябълката, и пакъ повторихъ въпроса. Той ми подаде една хубава круша. Изядохъ и крушата. Щомъ го запитвахъ нѣщо за Господа, той само ми подаваше по единъ плодъ, и нищо не ми отговаряше. Най-послѣ, като прѣстанахъ да го питамъ, той затвори торбата си и ми каза: втори пѣтъ пакъ ще поговоримъ. Какво мислишъ ти за този човѣкъ? — Изпитва те нѣщо. — Възможно е.

И тъй, сега и на васъ давамъ тази задача. Всѣки трѣбва да носи съ себе си по една торба, пълна съ плодове, та като ви помоли нѣкой да му кажете нѣщо за Господа, прѣдложите му единъ отъ плодетѣ, които носите. Ако не искате да носите торба съ плодове, тогава можете да носите една торбичка съ златни монети, които да раздавате на всѣки, който би ви запиталъ нѣщо за Господа. Обаче, този начинъ на проповѣждане е много скѣпъ. Така могатъ да проповѣдватъ само милионеритѣ. За васъ е първиятъ начинъ — да проповѣдвате съ плодове. Ето защо, всички трѣбва да имате по една торба, пълна съ различни и то най-хубави плодове. Щомъ носите тази торба съ плодове, и за васъ ще има, и за ближнитѣ ви ще има. Какъвъ попрактиченъ и по-реаленъ методъ за проповѣдь може да има? И тогава стихътъ, че агнето, вълкътъ, лъвътъ и змията ще се хранятъ за-

едно и никому зло нѣма да правятъ, ще бжде
въренъ.

*

5. Бесѣда отъ Учителя, държана на
14 юли, 1931 г. 8 ч. с.

ДЕНЬ НА БОЖИЯТА РАБОТА.

Ще прочета 54 гл. отъ Исая, която наричамъ глава на човѣшката душа. Който вѣрва, че душата е излѣзла отъ Бога, той никога нѣма да се лиши отъ Неговата любовъ. Човѣкъ не е въ външната форма, която виждаме, облѣченъ въ плътъ и кръвъ, но той е въ душата си, която е излѣзла отъ Бога. Душата е Божественото въ човѣка, за което, именно, пише Исая. Затова, когато човѣкъ се обезсърдчи, нека прочете 54 гл. отъ Исая. Въ цѣлата книга на пророкъ Исая ние виждаме, какво голѣмо съзнание е ималъ той, макаръ, че е живѣлъ прѣди Христа. Той съпоставя правилно нѣщата. Запримѣръ, той уподобява душата на жена и казва, че отношението на душата къмъ Бога е такова, каквото е отношението на земята къмъ слънцето. Ако земята не съществуваше, а слънцето изгрѣваше, както и сега, то щѣше да свѣти за себе си. Обаче, земята, като се върти около слънцето, то изгрѣва и залѣзва, а тѣзи прояви на слънцето — изгрѣвъ и залѣзъ, иматъ смисълъ за земята. Тѣй щото, идеята за Бога е такова нѣщо за човѣшката душа, каквото е слънцето за нашата земя. Слѣдователно, само идеята за Бога е въ сила да оплодотвори човѣшката душа, да помага за нейното растене и развитие. Богъ е слънце за човѣшката душа. Докато това слънце грѣе,

и човѣкъ се развива; прѣстане ли да грѣе, и човѣкъ прѣстава да се развива. Когато нѣкой запитва, защо трѣбва да върва въ Бога, то е все едно да пита, защо слънцето трѣбва да изгрѣва? Въ този смисъл вървата е движение. Като върва човѣкъ, той се движи около Бога. И земята, като се движи, и тя обикаля около слънцето.

Днешниятъ день ще наречемъ день на Божията работа. Този день ще посветите за работа около лагера: навсѣкждѣ, дѣто има криви пжтеки, ще се изправятъ; дѣто има пжтеки обрасли съ трѣва, клекове, ще се изчистятъ. Каквито промѣни направите отвънъ, каквото изчистите отвънъ, това става и вътрѣ въ васъ. Колко часа ще опрѣдѣлите за работа за Бога? (Три часа). Значи, всѣки ще даде три часа отъ врѣмето си за работа, за чистене; като погледнете около лагера, и вие да сте доволни, и външнитѣ хора, които дохождатъ тукъ, да сж доволни. Който дойде отвънъ, да види, че тукъ живѣятъ хора съ велики идеи. Вие трѣбва да изчистите така, както че Господъ ще ви посѣти. Като работите съ любовъ, вие ще бждете радостни и весели.

Мнозина седатъ, мислятъ за работитѣ си, безпокоятъ се, че не сж уредени. Трѣбва да знаете, че днешниятъ день съдържа всички блага въ себе си. Щомъ този день е добъръ, и утрѣшниятъ ще бжде такъвъ. Ако днешниятъ день е лошъ, и утрѣшниятъ ще бжде лошъ. Такъвъ е Божиятъ законъ. Ако дървото е хубаво, и плодътъ ще бжде хубавъ.

Въ Божия свѣтъ, каквото е началото, такъвъ е и краятъ. И обратно: какъвто е краятъ, такава е и началото. Въ човѣшкия свѣтъ, обаче, не е така.

Често хората не успѣватъ въ живота си, понеже влизатъ въ стълкновение съ двѣ идеи. Запримѣрь, започватъ една работа, и веднага мислятъ, какъвъ ще бжде нейниятъ край. Тѣ мислятъ за нѣща, за които не трѣбва да се мисли. Ставатъ сутринъ, виждатъ, че врѣмето е хубаво, но казватъ: какъвъ ли ще бжде утрѣшниятъ день? Какъвто е днешниятъ день, такъвъ ще бжде и утрѣшниятъ. Ако днешниятъ день е добъръ, утрѣшниятъ ще бжде по-добъръ. Като дойдемъ до утрѣшния день, тогава той ще бжде добъръ, а слѣдващиятъ ще бжде по-добъръ. Думата „по-добъръ“ подразбира степенъ за сравнение, а думата „добъръ“ подразбира нѣщо, което може да се реализира. Затова, именно, днешниятъ день е всѣкога добъръ, понеже той ни дава възможность да реализираме нѣщо.

Казвамъ: който е дошълъ сега на Рила, той непрѣменно трѣбва да се освободи отъ нѣкакъвъ неджгъ, или отъ нѣкакъвъ лошъ навикъ. Запримѣрь, нѣкой ходи много пригърбенъ. Щомъ сте дошли тукъ, никаква гърбица, никаква болка, никакъвъ неджгъ не трѣбва да имате! Всички болки, всички неджзи трѣбва да оставите въ водата и да отидете дома си свободни. Всички можете да се лѣкувате съ чистия въздухъ на планината. Ще дишате чистъ въздухъ, ще се миете по нѣколко пжти на день. Запримѣрь, вие мо-

жете да миете ржцѣтъ си по 5-6-10 пѣти на день, и при всѣко миене да си казвате по едно хубаво изречение. Водата има свойство, дѣто я турите, тя пада, нищо не остава отъ нея. Миете ли лицето си съ вода, тя слиза надолу, безъ да остава върху него.

Тѣй щото, значението на водата въ живота е двояко, което се вижда отъ стиховетѣ, които Христосъ нѣкога е казалъ: „Ако се не родите отъ вода и духъ, не можете да влѣзете въ Царството Божие. Родениятъ отъ вода и духъ всѣкога е чистъ“. Значи, водата е символъ на чистота. Може ли рибата да има каль на гърба си? Това е невъзможно. Щомъ рибата излѣзе отъ водата и започне да се търкаля на сушата, тя вече може да се окаля. Слѣдователно, понѣкога човѣкъ допуска нѣща, въ които нѣма никаква логика. Запримѣръ, невъзможно е да се спѣва онзи човѣкъ, който наблюдава изгрѣването на слънцето, или въ душата на когото прониква слънчевата свѣтлина. Защо? — Защото той вижда, очи има този човѣкъ. Който има очи, той не може и не трѣбва при слънчевата свѣтлина да се спѣва. Щомъ се спѣва, това показва, че въ очитѣ, или другадѣ той има нѣкакъвъ дефектъ. Когато човѣкъ се спѣва и пада, това показва, че два елемента липсватъ въ душата му: миръ и свѣтлина. Това е вѣрно и въ физическия свѣтъ. Влѣзе ли въ ума на човѣка нѣкаква отрицателна мисль, той или ще се спъне, или ще падне. Въ този смисълъ всѣко обезсърдчение е спънка въ живота. Когато нѣкой се обезсърдчи, невидими-

ятъ свѣтъ му казва: слънцето на живота е изгрѣло. Вънъ е день, свѣтло е, нѣма защо да се обезсърдчавашъ. Тѣй щото, обезсърдението е врѣмененъ процесъ. Пророкъ Исайя казва: „Ни едно оржие, устроено противъ тебе, нѣма да благоуспѣе.“ Непобѣдима е човѣшката душа! Отвънъ могатъ да я обсаждатъ, да я атакуватъ, но нито едно оржие не е въ състояние да я побѣди. Нѣкой върви самъ изъ гората и си казва: ами ако излѣзе отнѣкъждѣ мечка! Какво ще правя тукъ самъ, дѣ ще се скрия? Богъ отвѣтрѣ му казва: „Нѣма оржие, нѣма разорителъ, които могатъ да се опълчатъ противъ твоята душа“. Мечката пъкъ, отъ своя страна, щѣ го пита: знаешъ ли, кой ме създаде? — Господъ. — Щомъ признавашъ, че Богъ ме е създалъ, колкото и да обичамъ да давя коне и магара, на тебе нищо нѣма да направя. Ако те срещне единъ разбойникъ, и той ще те пита: знаешъ ли, кой ме създаде? — Господъ. Щомъ признавашъ, че Господъ ме създаде, колкото и да се занимавамъ съ обирание и ограбване на хората, на тебе нищо нѣма да направя. Ти си свободенъ. Ще дойде при него чума, или друга нѣкаква болестъ и ще го пита: знаешъ ли, кой ме създаде? — Господъ. — Щомъ признавашъ това, ще мина — замина покрай тебе и нищо нѣма да ти направя. Така е казалъ Господъ чрѣзъ пророкъ Исайя: „Нѣма разорителъ, нѣма оржие, които могатъ да напакосятъ на човѣшката душа.“

Питамъ: защо идатъ болеститѣ въ живота? Когато човѣкъ има нѣкакви нечистотии

въ себе си, тогава болестта, като боклукчия, ще дойде съ своята кола, да изхвърли навънъ тия нечистотии. Като оздравѣе, нека се прѣтегли, да види, че болестта е отнела около десетина килограма отъ теглото му. Тѣзи десетъ килограма отъ теглото на човѣка прѣдставятъ теглото на нечистотиитѣ въ него. Докато е билъ здравъ, той се е каралъ съ този, съ онзи, но щомъ заболѣе, всичко това излиза навънъ, и този човѣкъ казва: слава Богу, че се освободихъ отъ едно голѣмо нещастие! Въ това отношение всички болести, страдания, нещастия въ живота на човѣка не сж нищо друго, освѣнъ благословения, които Богъ му изпраща, и за които той трѣбва да благодари. Слѣдъ всѣко подобно изпитание умътъ и сърцато на човѣка се намѣстватъ, и той се радва, доволенъ е, че всичкитѣ му работи вървятъ напрѣдъ. Въ съзнанието си той придобива вжтрѣшенъ миръ и свѣтлина.

Сега, заемете се да очистите мѣстото около палаткитѣ си, да ги окопаете добръ, да махнете всички клечки около тѣхъ. Послѣ, излѣйте три кофи вода върху палаткитѣ си, да изчистите праха, който е полепналъ по тѣхъ. Не чакайте да завали дъждъ, че той да свърши тази работа. Водата е благословение въ живота. Взета като символъ, тя измива, разтваря и отнася всички нечистотии.

Когато сте неразположени, умжнени отъ нѣщо, правете различни опити, да трансформирате състоянието си. Ако човѣкъ е посветенъ, той ще се ползува отъ всичко. Вземете, запримѣръ, мѣха. Камънитѣ, които не могатъ

да служатъ като почва за висшитѣ растения, сж добра почва за мъха. За да живѣе върху камънитѣ, мъхътъ все извлича нѣкаква храна отъ тѣхъ. Въ такъвъ случай, когато сте скръбни, обрѣменени отъ нѣщо, направете слѣдния опитъ: вземете една кофа и полѣйте съ нея десетъ пѣти вода върху нѣкой голѣмъ камъкъ, като си кажете: както водата измива камъка, така нека измие, нека отнесе и моята скръбъ. Вие ще кажете, че такъвъ опитъ е смѣшенъ, защото не може да даде никакви резултати. Опитайте се, може този камъкъ, като на мъха, да ви даде нѣщо. Питамъ: камънитѣ, като се пекатъ, не даватъ ли нѣщо? Вие пакъ ще кажете, че е невъзможно камъкъ да се пече. Какво ще кажете за варовика тогава? Когато варовикътъ се пече, отъ него се получава негасена варъ и вжгледвуокисъ. И послѣ, когато негасената варъ се залѣе съ вода, тя се прѣвръща въ гасена, която има голѣмо употребление въ живота. Слѣдователно, при заливането на камъка съ вода, все може да стане нѣкаква реакция, подобна на гасенето на варьта. И тогава, разумниятъ ще използва тази реакция, а неразумниятъ ще се откаже отъ всѣкакъвъ опитъ. Наистина, не всички камъни, като се заливатъ съ вода и като се пекатъ на огъня, даватъ нѣщо ново, но ученикътъ трѣбва да търси, да прави опити. Търсенето, опититѣ ще го доведатъ до нѣкакви резултати.

Единъ турчинъ се условилъ за работникъ на едно лозе, да го прѣкопае, да го изчисти отъ трѣвитѣ, отъ буренитѣ. Въ това лозе има-

ло много тросакъ, който мжно се отскубвалъ. Той работилъ цѣль день усилено, но много се измжилъ. Вечерята, когато си отивалъ, взелъ малко отъ тросака въ джоба си, понеже не знаелъ името му, та другъ пжть да не отива на работа тамъ, дѣто има тросакъ. На другия день пакъ отишълъ на пазаря, да се услови на работа. Приближава се при него единъ господинъ и го повиква да отиде съ него заедно, да прѣкопае лозето му. Турчинътъ изважда трѣвата отъ джоба си и пита господина: въ лозето ви има ли такава трѣва? — Има. — Тогава не се наемамъ на тази работа.

И тъй, ще започнемъ деня съ работа и ще благодаримъ за хубавитѣ дни, които имаме.

*

6. Бесѣда отъ Учителя, държана на 16 юли, 1931 г., 5 ч. с.

ЧОВЪКЪТЪ НА НОВОТО.

Сега ще прочета 20 гл. отъ Евангелието на Иоана.

Каквото да се говори на хората, тѣ всѣкога сж имали външни схващания за живота. Ние виждаме, че и слѣдъ възкръсението на Христа, хората сж търсили и търсятъ тѣлото Му въ гроба. Още повече, че споредъ тогавашнитѣ обичаи, тѣлото на умрѣлия трѣбвало да се помаже съ нѣкакво масло. Евреитѣ, като народъ, сж крайни материалисти. Тѣ искали да видятъ тѣлото на Христа, да се увѣрятъ, че наистина, Той е умрѣлъ и погребанъ. И съврѣменнитѣ хора не сж по-малко материалисти отъ евреитѣ. Когато нѣкой тѣхенъ ближенъ замине за онзи свѣтъ, тѣ не плачатъ толкова за самия човѣкъ, но плачатъ за тѣлото му, че не могатъ да го виждатъ вече, не могатъ да се разговарятъ съ него. Прѣведено на обикновенъ езикъ: ние плачемъ повече за дрехитѣ, отколкото за тѣлото си.

Казвамъ: при разрѣшението на извѣстни въпроси, човѣкъ всѣкога трѣбва да има прѣдъ видъ двѣ важни нѣща. Първо: човѣкъ не може да разрѣши въпроса за живота съ сърцето си. Второ: той не може да разрѣши сжщия въпросъ и съ ума си. Защо? — Защото съ сърцето си човѣкъ всѣкога се привързва къмъ видимитѣ нѣща. Той не вѣрва въ това, което не вижда. Съ ума си

пъкъ човѣкъ всѣкога се привързва къмъ формитѣ на нѣщата. И въ това отношение между сърцето и ума има едно надпрѣварване. По думата форма се разбира нѣщо установено, съ опрѣдѣлени граници и рамки. Често слушаме хората да сждятъ нѣкого, да се произнасятъ за морала, за нравитѣ и т.н. Въз основа на какво става това? То става на основание на извѣстни норми и правила, за които хората иматъ опрѣдѣлени форми. Запримѣрь, мнозина считатъ добъръ човѣкъ онзи, който приема хората у дома си добръ, угощава ги, разговаря се съ тѣхъ любезно и привѣтливо. Не постѣпва ли така, този човѣкъ не е добъръ. Тогава и разбойникътъ е добъръ човѣкъ, когато посрѣща приятелитѣ си добръ; ако не ги посрѣща, както трѣбва, той не е добъръ човѣкъ.

Питамъ: какъвъ е моралътъ на добрия човѣкъ? Прѣдставете си, че нѣкой човѣкъ влиза въ едно общество на добри хора. Единъ день тия хора тръгватъ на екскурзия, и той иска да отиде съ тѣхъ. Обаче, указва се, че кракътъ на този човѣкъ е счупенъ, и той не може да върви по планината. Какво трѣбва да направятъ тѣзи хора? Тѣ ще се качватъ нагорѣ по планината, а той ще остане дома си, не може да върви съ тѣхъ. Въпрѣки доброто имъ желание, и той да бжде съ тѣхъ, тѣ не могатъ да го взематъ съ себе си. Условиата за качването по планината сж такива, че само човѣкъ съ здрави крака може да върви нагорѣ и да стигне върха на планината. Въ този случай, трѣбва ли тия хора да се

считатъ лоши? Допуснете друго положение. Този човѣкъ има здрави крака, но е закъснѣлъ малко, тръгналъ е 500—1000 крачки слѣдъ голѣмата компания; тъй щото, когато тѣ слизатъ вече отъ планината, той се качва. Трѣбва ли този човѣкъ да се сърди, да нарича тия хора лоши, само защото не го чакатъ? При това, тѣ даже и не подозиратъ, че той върви слѣдъ тѣхъ, за да го дочакатъ. Какво ще придобие той, ако се качи заедно съ тѣхъ?

Прѣдставете си сега, че канятъ този човѣкъ на богато угощение, но стомахътъ му е разстроенъ. Отива той на гости, но не може да яде. Гледа, всички ядатъ весели, разположени, а той не може да хапне нищо. Кой е виновенъ за това? Хората сж го поканили, сложили сж и за него ядене, както и за всички останали, но той самъ се въздържа, не иска да яде. Какво се ползува той отъ угощението и поканата на тия добри хора? И друго нѣщо може да се случи. Поканватъ този човѣкъ на угощение; стомахътъ му е здравъ, но той пристига петъ минути по-късно отъ другитѣ. Всички гости вече ядатъ, и той сяда, започва да яде. Стомахътъ му е здравъ, той остава малко по-назадъ отъ другитѣ, но всичко му е сладко, доволенъ е отъ яденето. Той още настигне и другитѣ, спокоенъ е, не бърза, не се тревожи. Губи ли нѣщо отъ това, че не е наредъ съ всички? Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да разбира смисъла, духа на нѣщата.

И тъй, пръвъ е онзи, който може да възприеме истината и да я приложи. Послѣденъ

е онзи, който не може да възприеме истината; щомъ не може да я възприеме, той не може и да я приложи. Нѣкой казва: азъ пръвъ стигнахъ на еди-кое си мѣсто, пръвъ прочетохъ Евангелието, пръвъ чухъ еди-коя си рѣчь и т. н. Не е пръвъ този, който пръвъ се е проявилъ въ врѣме и пространство, но който пръвъ се е проявилъ въ приложение. Такъвъ човѣкъ самъ знае, дали е пръвъ, или не. Трѣбва ли той да пита другитѣ, прилага ли истината въ живота си? Смѣшно е, когато човѣкъ се нахрани добрѣ, да пита другитѣ хора, нахранилъ ли се е, или не. Той самъ знае това, той самъ е господарь на положението.

Като се говори за добро, за доброта, трѣбва да се има прѣдъ видъ слѣдниятъ законъ: доброто всѣкога се явява слѣдъ любовта. Тоза значи: ако човѣкъ не ви обича, той не може да бжде добъръ съ васъ. Обича ли ви, той непрѣменно ще бжде добъръ къмъ васъ. Нѣкой казва: азъ съмъ добъръ човѣкъ. — Ако любишъ, само тогава можешъ да бждешъ добъръ. Плодътъ не може да се яви прѣди дървото. Дървото пъкъ е плодъ на любовта. Слѣдователно, не може да очаквате плодъ, докато любовта не дойде. Щомъ дойде любовта, и плодътъ ще се яви.

Казвамъ: много отъ съврѣменнитѣ хора иматъ повърхностни схващания за живота. Тѣзи схващания могатъ да се уподобятъ на цвѣтя едnodневки, или на дървета едногодишни, които не даватъ плодъ. Положителнитѣ схващания за живота сж подобни на цвѣтя, или

на дървета, които даватъ плодъ. Какво ще ви ползуватъ цвѣтята, или дърветата въ градина-та ви, ако тѣ не даватъ никакви плодове? Тия цвѣтя, които не даватъ никакъвъ плодъ, хората наричатъ глашатаи. Напримѣръ, кокчето и минзухарътъ сж първитѣ вѣстители или тржбачи на любовта. Тѣ казватъ на хората: защо дрѣмете още? Какво мислите да правите? Ставайте, любовта иде вече! Тѣзи цвѣтя дѣйствуватъ на обонянieto, на зрѣнието, на слуха на хората, и по този начинъ ги кѣнятъ да се събудятъ. Единъ день тѣ ще запитатъ хората: знаете ли, защо останахме безплодни? Защото спѣхте. Ако всички хора се събудятъ на врѣме, тогава и безплоднитѣ растения ще даватъ плодъ. Когато хората спятъ и не могатъ да се пробудятъ, това показва, че тия хора още не сж повѣрвали въ Бога. Когато всички повѣрватъ въ Бога, нѣма да остане растение на земята, което да не дава плодъ. Казвате: защо всѣка година изсѣхvatъ толкова много цвѣтя и дървета? — Защото много хора грѣшатъ. — Защо толкова много извори прѣсѣхvatъ? — Защото много хора умиратъ. Когато човѣкъ умира, едноврѣменно съ него и нѣкой изворъ прѣсѣхва. Щомъ човѣкъ оживѣе, и този изворъ отново ще протече. — Защо нѣкои езера се прѣсушаватъ? — Защото много хора не живѣятъ по Бога. — Защо нѣкои планини се разрушаватъ? — Защото вѣруто на много хора се руши. Тѣ нѣматъ положително вѣрую.

Сега, за обяснение на невѣрието на хората, ще приведа слѣдния примѣръ. Прѣдставете си единъ ученикъ, който има пълно довѣрие въ учителя си: каквото учителътъ му каже, той всичко изпълнява и слуша. Слѣдъ врѣме, ученикътъ срѣща другъ учителъ, който му се вижда привидно по-ученъ, по-интелигентенъ, и той се приближава къмъ него, признава го за авторитетъ. Обаче, едноврѣменно съ това и съзнанието на този ученикъ се раздвоява. Въ сжщото положение се намиратъ и хората по отношение на Бога. — Защо хората не вѣрватъ въ Бога? — Защото вѣрватъ въ свѣта. Мнозина вѣрватъ въ учеността на хората, въ тѣхнитѣ изобретения, и прѣдъ видъ на това забравятъ истинския авторитетъ въ живото. Каква философия е тази? Когато черниятъ адептъ дойде въ рая, прѣдъ дървото, дѣто седѣше Ева, той ѝ каза: „Ако ядете отъ това дърво, вие ще станете богове, като Бога, и ще правите всичко, каквото и Той прави. Защо трѣбва, като дѣца, да слушате Бога въ всичко? И безъ Него вие можете да слѣдвате правия пжтъ“. Ева послуша този адептъ, но затова опита послѣдствията на непослушанието си къмъ Бога.

И тъй, съврѣменнитѣ хора не вѣрватъ въ Бога, защото сами сж богове. Слѣдователно, каже ли нѣкой, че не вѣрва въ Бога, това подразбира, че той е Богъ за себе си. И ако наблюдавате, какъ живѣе и постжпва този човѣкъ, ще видите, че той се стреми да се прояви, особено отъ другитѣ хора. Обаче, слѣдъ 20—30 години, виждате, че

този Богъ носятъ въ особена кола, прѣдъ която върви попъ съ кадилница въ ржка, опѣва го. Послѣ го заравятъ въ земята, и надъ гроба му поставятъ камъкъ съ надписъ: тукъ почива еди-кой си, съ особени заслуги къмъ обществото, къмъ отечеството си. Срѣщате другъ нѣкой, пакъ минава прѣдъ себе си за нѣкакво божество, но слѣдъ два-три деня го виждате съ четири реда сълзи на очитѣ. Защо плаче? Обидили го нѣкои хора, казали му горчиви думи. Питамъ: не е ли смѣшно това положение? Трѣбва ли божествата да плачатъ?

Слѣдователно, днесъ всички хора плачатъ. Защо? — Защото, като станатъ богове, нѣма кой да върва въ тѣхъ; само тѣ върватъ въ себе си. Това е едно отъ обяснения на плача. Когато хората не върватъ въ Бога, Той остава да изпитатъ послѣдствията на своето невѣрие. Нѣкой казва: тогава, какво трѣбва да се прави? Всѣки трѣбва да се запита: ако азъ си въобразявамъ, че съмъ божество, дѣ сж небето и земята, които съмъ създалъ? Дѣ сж небеснитѣ свѣтила? Дѣ сж растенията и животнитѣ? Ако, наистина, съмъ божество, все трѣбваше да създамъ нѣщо велико, вънъ и вжтрѣ въ себе си, което да подържа моята божественостъ. Ако азъ самъ не виждамъ дѣла, създадени отъ мене, на какво основание изисквамъ хората да ми върватъ? Дойде нѣкой при мене и ме пита: ти знаешъ ли, кой съмъ? — Зная. Ти си човѣкъ, който нищо още не си създалъ. Щомъ нищо не си създалъ, по-добрѣ мълчи. Ако пъкъ си

сѣздалъ нѣщо, кажи, какво си сѣздалъ. Нѣкой написалъ една кннга, или едно стихотворение и се хвали, че е сѣздалъ нѣщо. Казвамъ: понеже този човѣкъ е живѣлъ на земята и видѣлъ много нѣща, с га ги описва съ перото си, както художникътъ съ четката си, но това още не сж дѣла отъ него сѣздадени. Той много пжти е виждалъ изгрѣването и залѣзването на слънцето, на луната, на звѣздитѣ и ги описва. Човѣкъ трѣбва да има ясна прѣдстава за нѣщата, да знае, какво нѣщо е оригиналъ, творение и какво нѣщо е копие.

Съврѣменнитѣ хора често се запитватъ: въ какво трѣбва да вѣрва човѣкъ? Казвамъ: вѣрвай въ това, което расте; вѣрвай въ това, което дава плодъ; вѣрвай въ това, което извира; вѣрвай въ това, което уталожва жаждата; вѣрвай въ това, което дава свѣтлина и упжтва хората; вѣрвай въ това, което носи знание; вѣрвай въ това, което носи животъ на всички сжщества. И най-послѣ вѣрвай, че въ свѣта има само единъ Богъ! Вѣрвашъ ли, че има много богове въ свѣта, ти ще се раздѣлишъ въ съзнанието си. Много хора забъркватъ понятията си, когато тълкуватъ троеличieto на Бога, и казватъ: кой е Господъ, кой е Исусъ и кой Духъ свети? — Единъ е Богъ. Ако Го познавате, единъ е Той; ако не Го познавате, много богове има. Ако познавате Бога, по-добъръ отъ Него нѣма. Казвате: тогава, защо хората страдатъ? — Защото не познаватъ Бога. — Защо се радватъ? — Защото познаватъ Бога. Нѣкой казва, че не познава Бога, а при това се радва. Него-

вата радостъ, именно, означава, познаване на Бога. Кога се радва човѣкъ на крушата? — Когато я види, помирише и вкуси. Само по този начинъ той може да познае крушата. И слѣдъ това ще дойде нѣкой да го съвѣтва да не пипа крушата, да не я изяде, защото ще ѝ причини голѣми страдания. Споредъ тази философия, кога човѣкъ се радва на свѣщъта: когато е запалена, или когато не е запалена? — Когато е запалена, разбира се. И свѣщъта се радва, когато гори, понеже тогава тя проявява своя животъ. Тя благодари, когато я запалите, и казва: макаръ единъ день само да живѣя, но искамъ да видя своя животъ и да му се порадвамъ. Този животъ на свѣщъта струва хиляди дни. Не е ли запалена свѣщъта, тя е мъртва, балсамирана свѣщъ. Въ това състояние тя може да прѣкара цѣла година, но все мъртва ще остане. Единъ день животъ, но разумно използванъ, струва повече, отколкото животътъ на цѣлата вѣчностъ, но неразумно използванъ.

И тъй, човѣкъ плаче, защото нѣма кой да му вѣрва; той страда, скърби, защото нѣма кой да му вѣрва; отчайва се, защото нѣма кой да му вѣрва. Всѣки човѣкъ е самъ въ свѣта. Когато нѣкой дойде при мене да се оплаква, че е самъ въ свѣта, ще му кажа: азъ зная единъ, който, като тебе, е самъ. Ела да те заведе при него. — Кой е той? — Той е създателътъ на небето и земята. Като те види, Той ще повѣрва въ тебе и ще каже: ето единъ човѣкъ, отъ когото ще излѣзе нѣщо. Понеже ти искашъ да станешъ божество,

азъ ще влѣза въ тебе и ще се проявявамъ, като се радвамъ на всичко, което правишъ. Азъ ще работя отъвтрѣ, ти — отвънъ. Тази е ид-ята, която Христосъ изказалъ въ стиха: „Думитѣ, които ви казвамъ, не сж мои. Азъ говоря това, което Отецъ ме е научилъ.“ Слѣдователно, човѣкъ мисли, чувствава и дѣйствува, но трѣбва да съзнава, че вжтрѣ въ него Богъ работи. Това е истинското положение. Помисли ли човѣкъ, че всичко самъ върши, той вече е на кривъ пжтъ. Казвате ли „азъ, ти, той, ние, вие, тѣ“, трѣбва да съзнавате, че въ тия лица всѣкога Богъ се проявява. Нѣкой направи нѣщо и си въобрази, че той е авторъ на това дѣло, обаче, привидно, за външно благочестие, казва: Богъ направи тази работа. Не, човѣкъ трѣбва да бжде искренъ въ себе си, да съзнава, че Богъ работи въ него, а той външно само се проявява.

Сега, азъ говоря за онѣзи състояния на хората, които ги спъватъ въ правилното имъ развитие. Често тѣ изпадатъ въ слѣдното положение. Запримѣръ, нѣкой човѣкъ се храни редовно, яде по три-четири пжти на день и го виждате бодъръ, веселъ, доволенъ отъ положението си. Не се ли храни нѣколко дни наредъ, той става киселъ, недоволенъ, настроението му се измѣня. Това става не само съ обикновения човѣкъ, но даже и съ светията. Дръжте единъ светия 10—15 дня гладенъ, вие ще видите, колко недоволенъ ще стане: ще ходи нагорѣ-надолу, ще се сърди на хората около себе си, че го държатъ гладенъ. Всѣки човѣкъ трѣбва да яде, и светията трѣбва да

яде. Мнозина казватъ, че не трѣбва да се яде много. Вѣрно е, не трѣбва да се яде много, но и малко не трѣбва да се яде. Храненето е процесъ, чрѣзъ който човѣкъ възприема великия животъ. Затова Христосъ казва: „Който яде плътта ми и пие кръвта ми, ще има животъ въ себе си.“ Слѣдователно, каквото е хлѣбътъ за човѣка, такова е и вѣрата. Хлѣбътъ и вѣрата сж храна за подържане на живота. Хлѣбътъ дава животъ и подържа живота, затова трѣбва да бждемъ въ постоянно общение съ него. Да възприемемъ хлѣба, т. е. Словото Божие отвѣтрѣ, това подразбира да бждемъ свободни, независими. Възприемемъ ли Словото само отвънъ, ние сме зависими. Разбира се, все трѣбва да дой е нѣкой отвънъ, да ни го прѣдаде. Обаче, нашата работа е да възприемемъ това Слово и вѣтрѣ въ себе си, да го прѣработимъ, да го направимъ плътъ и кръвъ. Хлѣбарьтъ трѣбва да прави хлѣба, земледѣлецътъ трѣбва да сѣе житото; градинарьтъ трѣбва да отглежда плоднитѣ дървета. За въ бждеще хлѣбътъ, плодоветѣ, всички храни, изобщо, ще бждатъ въ самия човѣкъ. Достатъчно е да помисли за крушата, и тя веднага ще се изпрѣчи прѣдъ него. Ако е въ планината, достатъчно е само да помисли за нѣкой изворъ и този изворъ ще блика вече прѣдъ него. Това ще бжде само за вѣрващитѣ въ Единния Богъ. Който вѣрва въ много богове, той ще ходи да оре и да копаетъ.

Слѣдователно, хората страдатъ, защото вѣрватъ въ много богове. Докато вѣрватъ въ много богове, тѣ ще се раждатъ и уми-

ратъ, ще се женятъ и разженватъ и т. н. При това положение, хората ще изгубятъ вѣра едни въ други, ще изгубятъ вѣра и въ себе си. Докато бащата е богатъ и може да поддържа дѣцата си, тѣ вѣрватъ въ него. Щомъ бащата осиромашее, и дѣцата изгубватъ вѣра въ него. Тѣ казватъ: не ни трѣбва такъвъ баща! Сжщото става и съ бащата. Докато бащата се надѣва, че дѣцата му ще го гледатъ на старини, той имъ вѣрва; не се ли оправдаятъ надеждитѣ му, и той губи вѣра въ тѣхъ. Отношенията на съврѣменнитѣ хора къмъ Бога сж точно такива, каквито на дѣцата къмъ бащитѣ. Днесъ хората се движатъ въ широкия свѣтъ, създаденъ отъ Бога, радватъ се на слънцето, на луната, на звѣздитѣ, на всички растения и животни, но не знаятъ, кой е създалъ всичко това. Съврѣменнитѣ хора не познаватъ Баща си и не вѣрватъ въ Него. Докато не вѣрватъ въ Бога, тѣ казватъ, че това принадлежи на Ивана, на Драгана. Обаче, обърнатъ ли се къмъ Него, тѣ вече разбиратъ, че всичко въ свѣта е на Бога. Дойдатъ ли до това съзнание, тѣ ставатъ Синове Божии и наслѣдници на всички Негови богатства.

Нѣкои ще кажатъ. защо дойдохме на тази планина, да дивѣемъ? Не, вие дойдохте тукъ, да разгледате именията на Баща си. Толкова години вече, какъ живѣте и не знаете, какви богатства има Баща ви. Запримѣръ, онзи день се качихме на Еленинъ връхъ. Нѣкои се колебаеха, да дойдатъ, или не. Една отъ възрастнитѣ сестри не се рѣшаваше да

дойде, но послѣ каза: толкова годишна съмъ вече, и ако сега не отида, единъ день ще съжалявамъ, че не видѣхъ хубоститѣ на природата. На връщане, обаче, изморена отъ трудния пѣть, тя казва: втори пѣть не прѣдприемамъ такава дълга екскурзия изъ чукари и каманаци. Полезната страна при всѣко качване и слизане е тази, че и въ съзнанието на човѣка става сѣщо такава качване и слизане. И тази сестра, слѣдъ като си почина единъ — два часа, каза: сега вече съмъ готова за нова екскурзия. Чувствувамъ се бодра, свѣжа и напълно доволна. Ако при 14 часова разходка изъ планината, ние видѣхме такива чудни гледки, какво щѣше да бжде, ако бихме обикаляли цѣла година имението на Баща си? Тѣй щото, ние сме дошли въ свѣта да видимъ, какво Богъ е направилъ, да влѣземъ въ връзка съ Него, да вземемъ участие въ Неговата работа. Това значи: да мислимъ, да чувствуваме и да работимъ като Бога. Казано е: „Ние сме странници, пришелци въ този свѣтъ“. Казвамъ: странникъ е човѣкъ, но странникъ въ своитѣ заблуждения, понеже мисли, че може да направи много нѣщо, а въ сѣщностъ нѣма нищо реално прѣдъ себе си. Странникъ е човѣкъ, защото вѣрва въ нѣща, които хората правятъ. Обаче, работитѣ на хората сж толкова сигурни, колкото и тѣ сж сигурни. Нѣкой човѣкъ се качва на една кола и вѣрва, че тя ще го заведе на мѣстоназначението. По пѣтя се счупва едно колело, той слиза отъ колата и трѣгва пѣшъ.

И тъй, реално е само това, което принадлежи на Единния, на живия Богъ. Въ този смисълъ любовта е първото проявление на Бога. Дѣто е любовта, дѣто е доброто, тамъ Богъ се проявява. Любовта, доброто е реалното въ свѣта, затова и Богъ казва: „Опитайте ме и вижте, че съмъ благъ“. Минава единъ човѣкъ покрай градината на свой братъ, добръ заградена, но вижда вжтрѣ хубави, зрѣли круши, увиснали на дърветата. Той прѣскача оградата, влиза въ градината и си откъсва една-две круши. Господарѣтъ на градината вижда това, бързо хваща влѣзлия човѣкъ за ржката и го пита: кой ти даде право да кжсашъ отъ плодоветѣ на моята градина? — Който е направилъ градината, който е създалъ плодоветѣ, Той ми даде право да си откъсна нѣколко отъ тия плодове. — Кой е този, който ти е далъ това право? — Господъ. — Тъй ли? Никакъвъ Господъ нѣма тукъ! — Тогава, ще ме извините. Колко струватъ крушитѣ ви? — Тѣ струватъ 20 лева. — Азъ ще ви дамъ 40 лева, за да бжде напълно свободенъ. — Благодаря, вие сте благороденъ човѣкъ. — Да, трѣбва да благодарите, че доходъ да си хапна отъ вашитѣ плодове, и по този начинъ да се запознаемъ. Питамъ: кой отъ двата морала е по-добъръ? Сега, ако дадешъ нѣкому нѣщо, той счита, че това е лошо; ако не му дадешъ, пакъ лошо. Какво трѣбва да се направи тогава? Кой е истинскиятъ мораль? Истинскиятъ мораль седи въ това, всѣко нѣщо, което човѣкъ върши, да бжде продиктувано отъ любовъ и отъ добро. Всѣко

нѣщо, въ което нѣма любовъ, всѣко нѣщо, въ което доброто отсъствува, е прѣстѣпление. Всѣко нѣщо, въ което има лъжа, е прѣстѣпление.

Казвате: какъ се познава, кой говори истината, и кой — лъжата? Прѣдставете си, че отивате при единъ човѣкъ, който ви дава чаша вода чиста, свѣжа и ви казва да пиете отъ нея, да я опитате. Вие пиете отъ тази вода и казвате: този човѣкъ говори истината. Защо? — Защото водата, която ни прѣпоръчва за добра, излѣзе такава. Ако пиете отъ водата, и тя се укаже нечиста, застояла, този човѣкъ не говори истината; той ви е излъгалъ. Следователно, дѣто нѣма любовъ, тамъ има прѣстѣпление, лъжа и зло. При това положение, човѣкъ всѣкога ще изпитва скръбъ. Той може да скърби, или когато другитѣ хора нѣматъ любовъ, или когато той самъ нѣма любовъ. Ако скърби, когато хората нѣматъ любовъ, той трѣбва да имъ даде отъ своята; ако пъкъ скърби за себе си, че нѣма любовъ, той трѣбва да отиде при Бога, да поиска отъ Неговата любовъ. Питамъ: трѣбва ли при единия, или при другия случай да плаче? Седи нѣкой въ стаята си и плаче, че е жаденъ. Казвамъ: защо трѣбва да плачешъ? Иди въ планината, тамъ ще намѣришъ хубави извори и ще пиешъ вода, колкото искашъ. — Нѣма съ кого да отида. — Какъ да нѣма съ кого да отидешъ? Кажи първо на главата си, че искашъ да отидешъ на планината и почакай малко. Главата ще заповѣда на рѣцѣтъ и на краката ти да тръгнатъ съ тебе, и тѣ ще я по-

слушатъ. Щомъ се приготвятъ всички, и ти ще тръгнешъ. — Тамъ ще бжда самъ. — Нищо отъ това, тръгни самъ. — Ами, ако изворътъ е далечъ? — Колкото изворътъ е подалечъ, толкова и водата му е по-чиста, по-свѣжа. Близкитѣ нѣща не сж тъй хубави, както далечнитѣ. Близкитѣ нѣща лесно могатъ да се придобиятъ.

Сега, това сж редъ правила, които трѣбва да поставите въ живота си, като основа, ако искате да се освободите отъ лъжливитѣ богове, отъ кривитѣ убѣждения. Запримѣрь, нѣкой човѣкъ мисли за себе си, че е уменъ, че е много добъръ и силенъ, че много нѣщо може да направи. За всѣки день човѣкъ трѣбва да си поставя по една малка програма, която той непрѣменно трѣбва да извърши. Напримѣрь, днесъ, недѣля, всѣки трѣбва да извърши нѣщо, което да отговаря на програмата за този день. Нѣкой може да извърши нѣщо, което точно да отговаря на този день, а другъ може да си мисли за нѣща, които нѣматъ нищо общо съ неговия животъ. Този човѣкъ може да мечтае да се качи на аеропланъ, или на цепелинъ, да се разхожда изъ въздуха. Питамъ: какво ще придобие той, ако се качи на аеропланъ? Все ще придобие нѣщо: ще познае колко е страхливъ. Дойде ли на височина десетъ километра, той ще започне да вика, да се моли, да слѣзе на земята. Като слѣзе на земята, ще каже: на такава височина не може да се живѣе. Обаче, ако човѣкъ вѣрва въ Живия Господъ и Му служи, той ще дойде до положение, да се качва на

аеропланъ или цепелинъ, съ помощъта на който ще може да пътува до луната, до слънцето и да седи тамъ, колкото врѣме желае. При това, тия цепелини ще бждатъ така устроени, че ще спиратъ на всички станции, на които вие желаете: ще спрете, напримѣръ, на луната, ще разговаряте съ нейнитѣ жители, които ще ви покажатъ всички забѣлжителни мѣста; слѣдъ това ще ви дадатъ подаръци, и най-послѣ тържествено ще ви изпратятъ. Сжщо така ще пътувате и до слънцето. Като се върнете на земята, ще разправяте, какво сте видѣли на слънцето, какво на луната и т. н.

Като ме слушате, мнозина ще кажатъ, като турцитѣ: и така да е, пакъ не вѣрвайте. Питамъ: ако човѣкъ вѣрва въ себе си, че е божество, защо да не вѣрва и на моитѣ думи? Новото трѣбва да се посѣе вече! Човѣкъ трѣбва да бжде чистъ, послѣдователенъ въ своитѣ възгледи, и никога да не се разколебава. Запримѣръ, нѣкой възприема новото учение, но скоро се разколебава и казва: дали не е по-добрѣ за мене да се върна на своитѣ стари разбирания? Пуснали една свиня въ гората на свобода. Тя прѣкарала тамъ нѣколко мѣсеца, но щомъ дошла зимата, уплашила се и казала: я да се върна пакъ въ кочината, при стария си господаръ! Тамъ ме храниха по петъ пѣти на день. Такова е положението на човѣка, който се държи само за врѣменното, за прѣходното. Докато човѣкъ зависи само отъ хранага и мисли, какво ще яде и ще пие, той се намира въ положението

на животно, на свиня, т. е. има възгледи за живота, като тия на свинята.

Като говоря за свинята, аз я разглеждам като символъ на повърхностна мисълъ. Тя не мисли дълбоко. Като рови, тя счита, че всичко се намира въ земята и трѣбва да рови, за да извади всичко, каквото е поставено тамъ. Богъ е далъ умъ на човѣка и съ това иска да му каже, че не трѣбва да рови.

И тъй, човѣкъ трѣбва да се откаже отъ навика си да рови. Запримѣръ, когато човѣкъ пита за въпроси, които не може да разбере, той рови. Нѣкой пита: кой създаде свѣта? Какъ е създаденъ свѣтътъ? Тѣзи въпроси не сж още за неговия умъ. Другъ пита: какъ е създадена крушата? Днесъ всѣки може да създаде крушата. — Какъ? — Вземи една сѣмка отъ круша, направи съ прѣстъ дупка въ земята и посѣй сѣмката. Слѣдъ врѣме крушата ще израсте и ще даде плодъ. Тогава вземи единъ отъ плодоветъ ѝ, изияжъ го и вижъ, какво ще стане въ устата ти. Слѣдъ половинъ часъ ще израсне цѣла круша, която ще затвори устата ти. — Азъ не искамъ да се затваря устата ми. — Щомъ не искашъ, не питай, кой е създадалъ крушата. Сжщото става и съ мислитъ, които възприемате отъвънъ. Влѣзе ли въ ума ви една мисълъ, тя се посажда тамъ и слѣдъ врѣме дава плодъ. Когато дървото даде плодъ, то промѣня мѣстото си, т. е. плодътъ му вече отива на друго мѣсто, дѣто отново се посажда. Слѣдователно, установенитъ възгледи за нѣщата не сж нищо друго, освѣнъ възгледи на умрѣли хора. Въз-

гледитѣ, мислитѣ на хората въ основата си трѣбва да бждатъ едни и сѣщи прѣзъ всички врѣмена и епохи, но въ методитѣ на своето приложение тѣ трѣбва да бждатъ различни. Нѣкой казва: като младъ мислѣхъ едно, а като старъ мисля друго. Казвамъ: това, което на младини е едно, а на старини — друго, не е истина. И като младъ, и като старъ, истината е една и сѣща. Слънцето, и като изгрѣва, и като залѣзва, е едно и сѣщо, все слънце си остава. То се различава само по начина на изгрѣването и залѣзването си.

Казвамъ: човѣкъ всѣки день трѣбва да се подмладява. Подмладяването е идея, която показва, че въ свѣта сѣществува само единъ Богъ, който се проявява въ живота чрѣзъ Любовта, чрѣзъ Мждростѣта и чрѣзъ Истината. Повѣрва ли човѣкъ въ живота, Богъ ще го освободи отъ всички ограничения. Тогава той ще види, че въ всичко има смисълъ. Всѣко нѣщо, въ което има смисълъ, тамъ е Богъ; всѣко нѣщо, въ което нѣма смисълъ, тамъ Богъ отсѣтствува. Дѣто Богъ присѣтствува, тамъ е доброто; дѣто Богъ отсѣтствува, тамъ е злото. Слѣдователно, който върви въ правия пѣтъ, той е въ пѣтя на доброто; който върви въ кривия пѣтъ, той е въ пѣтя на злото. Моментъ, въ който Богъ се проявява, човѣкъ е добъръ; момента, въ който Богъ не се проявява, човѣкъ е лошъ. Дойде ли Богъ въ човѣка, той става радостенъ, веселъ, готовъ на всѣкакво служене. Откаже ли се отъ служенето, Богъ го напуска.

Днесъ всички хора искатъ да бждатъ обичани. И, ако не се намѣри нѣкой да ги обича, тѣ страдатъ, оплакватъ се, че сж самотни. Питамъ: какво значи да ви обича нѣкой? Когато обичате крушата, какво правите съ нея? Поставяте жбитѣ си на нея и я опитвате. Когато хората ви обичатъ, и тѣ по сжщия начинъ поставятъ жбитѣ си върху васъ. Значи, когато хората се обичатъ, тѣ започватъ да се ядатъ, както ядатъ крушитѣ. Тази е опаката страна на обичьта. Исканѣкой да го обичашъ, ти трѣбва да го изядешъ. Ако пъкъ нѣкой те обича, той ще те изяде. Нѣкой казва: азъ не искамъ да ме ядатъ. — Щомъ не искашъ да те ядатъ, не искай да те обичатъ. — Мжчно ми е, когато никой не ме обича. — Тогава, ще изберешъ едно отъ двѣтѣ: или ще те обичатъ и ще се оставишъ да те ядатъ, или нѣма да те обичатъ, и нѣма да те ядатъ. Щомъ обичате нѣщо, непрѣменно ще го изядете, или изпиете. Запримѣръ, вие обичате водата, и затова я пиете. Тѣй щото, когато говорите за обичьта на физическия човѣкъ, трѣбва да знаете, че той не е още истинскиятъ човѣкъ.

И тѣй, когато нѣкой човѣкъ ви обича, той живѣе въ вашитѣ мисли и чувства. По този начинъ вие ще го опитате и разберете. Казано е въ Писанието: „И Словото стана плът“. Това значи: когато човѣкъ приеме Словото Божие въ себе си, то влиза въ него като живо тѣло, като нѣщо цѣло, което не се раздробява. Ако словото, което е станало въ човѣка плътъ, можеше да се раздробява, то-

гава всѣки щѣше да иска, отъ любовъ къмъ него, да си отрѣже по едно парченце. На всѣки, който ви обича, ще му кажете: азъ не давамъ отъ плътта си да правите кебабчета. Докато човѣкъ живѣе само физически животъ, той ще иска да рѣже отъ вашата плътъ, да ви опитва. Такава е любовта на месоядеца. Казвамъ: въ обичта си човѣкъ трѣбва да се подигне едно стѣпало по-високо, да мине въ фазата на вегетариянството и да влѣзе въ духовния животъ. Дойде ли такъвъ човѣкъ при васъ и ви пита, обичате ли го, извадете отъ торбата си една хубава ябълка и му я дайте. Пита ли ви пакъ, да ли го обичате, дайте му една хубава круша. Ако още продължава да ви пита, дайте му една кифла. Слѣдъ всичко това, има ли смисълъ да питате, обича ли ви този човѣкъ, или не? Ябълката, крушата и кифлата, които той ви дава, сж написани писма, които сами говорятъ. — Искамъ да зная, отъ сърце ли давате тия нѣща? — Ако нѣмахъ разположение, нѣмаше да ги дамъ. Азъ нося тия плодове въ сърцето си и оттамъ ги вадя. Сърцето означава торбата, отъ която вадя тия плодове и ги давамъ на тѣзи, които обичамъ.

Слѣдователно, като се срещнемъ въ новия животъ и ме запитате нѣщо за любовта, ще кажа: който има торба, той има любовъ; който нѣма торба, и любовъ нѣма въ себе си. Днесъ може да се вѣрва само на този човѣкъ, който има торба. Като видя нѣкой човѣкъ, отдалечъ още гледамъ, носи ли торба на гърба си, или не. Слѣдъ това гледамъ, пълна ли

е торбата му, или празна. Ако торбата му е пълна, той е човѣкъ на любовта. И тогава казвамъ: този е човѣкътъ, който вѣрва въ Единния Богъ. Срещна ли човѣкъ, който говори за небето, за ангелитѣ, за Бога, а на гърба си носи празна торба, казвамъ: този е единъ отъ ученицитѣ на Настрадайнъ Ходжа. Искате ли да станете истински Христови ученици, трѣбва да се освободите отъ всичко старо, което ви спѣва. Вземете вашитѣ стари теории, вашитѣ стари разбирания и ги хвърлете въ нѣкое отъ езерата. Ако тѣ устоятъ на водитѣ, вземете ги назадъ; не устоятъ ли, обаче, разтворятъ ли се въ чиститѣ води на езерата, оставете ги тамъ и благодарете, че сте се освободили отъ прѣходното, отъ врѣменното. Тогава, вземете нови теории, създайте си нови разбирания, да опитате, какво значи приятель въ живота. Тѣзи теории и разбирания ще ходятъ съ васъ навсѣкждѣ и на този, и на онзи свѣтъ.

Сега всички хора говорятъ за любовь, копнѣятъ и въздишатъ за нея, търсятъ нѣкой да ги обича. Казвате: не ме обичатъ близкитѣ ми, не ме обичатъ приятелитѣ ми. — Вѣрно е, че не ви обичатъ нито приятели, нито роднини, но и вие не ги обичате. Кому какво сте дали? Тѣ сж затворени за васъ, но и вие сте затворени за тѣхъ. Всички хора трѣбва да отворятъ торбитѣ си и да даватъ. Вие трѣбва да поставите въ ума си мисълта да бждете щедри. Богъ е щедъръ, и вие трѣбва да бждете щедри. Богъ е благоутробенъ, и вие трѣбва да бждете благоутробни. Богъ

е свѣтлина, и вие трѣбва да бждете свѣтлина. Богъ е Любовь, и вие трѣбва да бждете любовь. Който се грижи, безпокои за ежедневнитѣ работи, той нѣма любовь въ себе си. Който не се тревожи за обикновенитѣ, за дребнитѣ работи въ живота, той има любовь въ себе си.

Мнозина се безпокоятъ, дали това лѣто ще има съборъ, или не. Всѣкога е имало съборъ, и сега ще има. Важно е, обаче, какво ще придобие човѣкъ на този съборъ. — Дали ще дойдатъ братя и сестри отъ провинцията? — Както всѣкога, така и сега, ще дойдатъ, но всички съ празни торби. Това е правилното положение: да дойдатъ съ празни торби, да ги напълнятъ и прѣзъ течение на годината да иматъ и за себе си, и за другитѣ. Срѣщамъ една сестра, отива нѣкъждѣ, но съ празна торба. Казвамъ ѝ: сестра, дѣто отивашъ, хората не искатъ празни торби. Ела при менъ, да напълня торбата ти догорѣ и послѣ продължи пътя си. Изъ цѣлия пътъ раздавай отъ това, което си получила. Отидешъ ли между хората, пакъ раздавай. Научи се да раздавашъ! „Даромъ сте взели, даромъ давайте“! — е казано въ Писанието. Срещна ли нѣкой, който е билъ при мене, азъ зная вече, че той има въ торбата си нѣщо и може да даде отъ нея всѣкому по една ябълка, круша и кифла. Щомъ е готовъ да даде и не скрива това, което е получилъ, той има любовь въ себе си. Този човѣкъ признава само единъ Богъ. Ако отъ торбата на този човѣкъ не излиза за всѣкиго по една ябълка,

круша и кифла, той признава много богове. Той не дава на никого нищо, защото многото богове сж изяли всичко, каквото е носилъ въ торбата си.

Сега, вие виждате, че се смѣя, но защо, не знаете. Азъ се смѣя на празнитѣ торби. Когато видя човѣкъ съ празна торба, азъ се смѣя; като видя човѣкъ съ пълна торба, азъ ставамъ сериозенъ. Нѣкой е недоволенъ, неразположенъ, защото торбата му е празна. Другъ се оплаква, че нѣма пари. Казвамъ: който нѣма пари, нека донесе торбата си, да я напълня догорѣ. Знаете ли, какъвъ е законътъ на пълненето на торбитѣ? Законътъ е слѣдниятъ: всѣки трѣбва да носи торбата си самъ. Ако иска много, а не може да носи толкова, и търси други да му помагатъ, той не е на правъ пжтъ. Невидимиятъ свѣтъ знае, кой колко може да носи. Нѣкой може да носи десетъ килограма, другъ — 20, трети — 30, малцина, обаче, могатъ да носятъ 70 килограма на гърба си. Едно трѣбва да се знае: колкото килограма злато да носите на гърба си, само три монети сж ваши, а всички останали сж за другитѣ хора. Отдѣто минавате, все трѣбва да раздавате. Щомъ стигнете до София, торбитѣ ви ще се изпразнятъ съвършено. Който иска торбата му само за него да се пълни, той пакъ ще остане съ празна торба.

Ето, днешниятъ день, недѣлята, е единъ съборъ. Този день е съборенъ за онѣзи, които разбиратъ и могатъ да го използватъ. За онѣзи, които не разбиратъ, колкото събори и

да има, тѣ нищо нѣма да придобиятъ. Запримѣрь, всички говорятъ за възкръсението на Христа, за ангелитѣ, но питамъ: какво ще придобиятъ тѣ, ако не разбиратъ, какво нѣщо е ангелъ, какво нѣщо е възкръсение? За хора, които не разбиратъ това нѣщо, и възкръсението на Христа, и сѣществуването на ангелитѣ, нищо не прѣдставя. Защо? — Понеже тѣ нито Христа сѣ видѣли, нито ангели сѣ видѣли. Като видя една круша, азъ се разговарямъ съ нея и казвамъ: това е Христосъ. Ще кажете: възможно ли е Христосъ, такава голѣма величина, да се крие въ една малка круша? — Възможно е, разбира се. Както крушата влиза въ моя организъмъ и се възприема отъ него, така и азъ се разговарямъ съ Христа. Тѣй щото, когато ме питатъ, дѣ е Христосъ, казвамъ: Христосъ е навсѣкждѣ. Той е въ всички плодове и растения, въ всички дървета, въ всички извори, въ всички камъни, въ всички животни и хора.

Слѣдователно, хората трѣбва да дойдатъ до положение да не умиратъ, да не остаряватъ, да не скърбятъ и плачатъ, да не изпадатъ въ безвѣрие, въ малодушие и т. н. Всички тия отрицателни състояния у тѣхъ сѣ остатѣци отъ миналитѣ вѣкове, които сега не трѣбва да се повтарятъ. Ще кажете, че сте остарѣли вече. Който носи старостъта въ ума си, той не е позналъ Господа. Старостъта е извехтѣла дреха, която човѣкъ трѣбва да сѣблѣче и да облѣче нова. — Ама побѣлѣхме, очитѣ ни се примрѣжиха, стомахътъ ни вече не работи. Всичко това е така, понеже не

вѣрвате въ Господа. Щомъ повѣрвате въ Единия Богъ, вие напълно ще се обновите. Всѣки день човѣкъ трѣбва да се обновява. Тази е новата философия на живота.

Казвамъ: всѣки моментъ бждете будни, активни, готови на всѣка нова работа, на всѣки новъ импулсъ. Прѣдставете си, че нѣкой ви прѣдложи да се качите на единъ високъ планински връхъ. Вие веднага се отказвате, подъ претекстъ, че не сте разположени, че сте ходили на екскурзия, че сте видѣли много високи върхове. Не, вие не знаете още, какво нѣщо е истинската екскурзия, какво богатство е да се качите на високъ връхъ. Нѣкой казва: азъ се качихъ на еднѣй си връхъ и много нѣщо научихъ. — Нищо още не си научилъ. За насъ денътъ има смисълъ дотолкова, доколкото прѣзъ този день ние сме могли да видимъ Бога, скритъ нѣкъждѣ въ необятната природа. Този е смисълътъ на живота. Тѣй щото, ако отидете на Еленинъ връхъ, или на кой и да е другъ връхъ, трѣбва да считате, че тамъ ще видите Бога. Щомъ видите Бога, кажете си: желалъ бихъ прѣзъ цѣлия си животъ да виждамъ Бога! Който казва, че се е уморилъ и втори пътъ не мисли да се качва по върховетъ, това показва, че той не е видѣлъ Бога. И сега, като излизаме всѣка сутринъ, нѣкои казватъ: защо трѣбва да излизаме толкова рано? Какво ще придобиемъ отъ тоа излизане? — Ние излизаме рано сутринъ, за да видимъ Господа. Днесъ, напримѣръ, Господъ ни поговори малко чрѣзъ дъжда. Понеже братята и сестритѣ

отдавна не бѣха мили палаткитѣ си отъ прахъ, Господъ имъ изпрати малко дъждъ, да ги измиятъ добрѣ. Този дъждъ ги изми не само отвънъ, но и по доветѣ имъ отвътрѣ. По този начинъ всѣки провѣри, доколко палатката му е солидна.

Сега, вие трѣбва да разберете, въ какво седи сжщината на деня. За тази цѣль разглеждамъ прѣдъ васъ една обща Божествена идея, а именно: въ какво се заключава сжщината на всѣки день. За днешния день, за примѣръ, казвамъ: сжщината на този день е любовта въ връзка съ доброто. Сжщото нѣщо се отнася и за всѣки останалъ день. Животътъ е въ настоящето; той носи условията и възможноститѣ за утрѣшния день, който пакъ става настояще. Слѣдователно, за днесъ човѣкъ трѣбва да знае, че има само единъ Богъ и една любовъ; една мъдрость и едно знание; една истина и една свобода; една правда и абсолютно равновѣсие; една добродѣтель, една торба съ блага. Който вѣрва въ Единния Богъ, въ една мъдрость, въ една истина, въ една правда и въ една добродѣтель, само той е човѣкъ на новото. Вънъ отъ тѣзи единици мѣрки, всичко друго сж празни думи. Който иска да бжде ученикъ, въ пълния смисълъ на думата, той трѣбва да разбере и приложи тази бесѣда, която считамъ встѣпителна бесѣда при влизането на ученика въ училището. Ако нѣмате пълни торби, каквито усилия и да правите, ученици не можете да бждете.

Нѣкой казва : азъ много ще уча, много ще чета. Да, ще четешъ, докато бждешъ въ състояние да дадешъ отъ торбата си на всѣки, когото срещнешъ, по една круша, ябълка и кифла ; вечерята, като се върнешъ дома си, ще прѣброишъ, колко круши, ябълки и кифли си далъ, на кого, именно, си далъ, и всичко туй ще запишешъ въ специаленъ за това дневникъ. Послѣ, ще учишъ, защо луната се пълни и изпразва. Много отъ съврѣменнитѣ учени не знаятъ истинскитѣ причини за изпразването и пълненето на луната, а разискватъ върху създаването на слънцето, защо е създадено и т. н. Ученитѣ сж създали редъ теории за сътворяването на земята и небето, но тѣ сж далечъ още отъ онази абсолютна, положителна истина по този въпросъ. Какъ сж създадени небето и земята, защо слънцето изгрѣва и залѣзва, това сж въпроси, върху които бждещата наука ще даде послѣдната си дума. Когато човѣкъ започне да търси истината, неговото слънце изгрѣва. Докато я търси, слънцето му непрѣстанно грѣе. Щомъ каже, че е намѣрилъ и позналъ истината, слънцето му залѣзва. Сжщото нѣщо е, когато човѣкъ започва и свършва четенето на нѣкоя книга. Докато човѣкъ чете и изучава една книга, тя седи отворена прѣдъ него ; щомъ я прочете и изучи, той я затваря. Отварянето на книгата и четенето отъ нея, прѣдставя изгрѣвъ на слънцето. Свършването на четенето и затварянето на книгата прѣдставя залѣзъ на слънцето. Отварянето на Биб-

лията и четенето отъ нея прѣдставя изгрѣвъ. Затварянето на Библията е залѣзъ.

Значи, при изгрѣва на слънцето човѣкъ учи, а при залѣза той вече е научилъ урока си и го повтаря, да не го забрави. Когато човѣкъ е радостенъ, когато придобива нѣщо, той има изгрѣвъ въ себе си; когато е тжженъ, когато губи нѣщо, той има залѣзъ въ себе си. Слѣдователно, когато слънцето изгрѣва, човѣкъ учи; когато слънцето залѣзва, той вече е научилъ урока си. Не е ли научилъ урока си, той трѣбва да се помоли на Бога, да продължи деня още малко. За най-даровититѣ, за най-способнитѣ ученици деньтъ има 12 часа; за по-малко даровититѣ деньтъ има 24 часа; за обикновенитѣ ученици деньтъ продължава шесть мѣсеца.

И тъй, обикновенитѣ ученици идатъ отъ сѣверния полюсъ, защото за тѣхъ деньтъ продължава шесть мѣсеца, докато научатъ уроцитѣ си. Думитѣ сѣверенъ полюсъ въ този случай подразбиратъ неблагоприятни условия. Когато нѣкой ученикъ се намира въ неблагоприятни условия за своето развитие, това показва, че той не е даровитъ. Нѣкой казва: много страдания прѣтърпѣхъ. Защо? — Понеже не си отъ даровититѣ ученици. — Отъ баща ми остана голѣмо наслѣдство, но азъ го раздадохъ на хората и сега страдамъ. — Радвай се, че си го раздалъ на другитѣ. Каквото веднѣжъ си направилъ, не съжaliaвай за него. Когато съжaliaвашъ, това значи: много хора обичахъ, разпиляхъ обичта си, но сега никой не ме обича. — Радвай се и

за това. Докато имашъ, раздавай отъ торбата си и не съжбялай. Ако твоята торба не се пълни и празни, ти не си на правъ пжтъ. Торбата ти всѣкога трѣбва да бжде пълна! — Азъ вече никого не обичамъ. — Защо? — Защото и мене никой не обича. — Тогава ти си търговецъ, който има само взимания и давания, загуби и печалби. Докато хората разсжждаватъ по този начинъ, тѣ не могатъ да създадатъ нищо ново. Ако по този начинъ се образува нѣкакво общество, хората въ него пакъ ще умиратъ, ще страдатъ, и нищо ново нѣма да създадатъ. Тѣй щото, истинскиятъ човѣкъ никога не съжбяла, че обичалъ хората; той обича и не се интересува, дали другитѣ го обичатъ. Който ви обича, той намира, че всичко у васъ е добро. Вземете, напимѣръ, майката. Каквото и да направи дѣтето ѝ, тя се радва, намира, че всичко у него е добро.

Казвамъ: човѣкътъ на любовта е човѣкъ на новото. Искате ли да се освободите отъ старото, приеете любовта въ себе си. Днесъ старото не струва нищо. Едно врѣме е имало цѣна, но сега никой не го търси. Който иска да се освободи отъ старото учение, той трѣбва да го замѣсти съ новото, отъ което човѣкъ може да стане. — Какво ще правимъ съ старото учение? — Продайте го на мене, азъ ще го купя, като антика, ще дамъ за него едно петаче. Отъ когото го купя, ще напиша името му. Казвате: тогава, кое е сигурното въ живота? Сигурно е само това, което може да издържи на всички изпитания въ живота. Нѣкой казва: азъ боле-

дувахъ извѣстно врѣме и се обърнахъ къмъ Бога, като къмъ най-сигурно мѣсто, но молитвата ми не се прие. — Значи, има нѣкаква причина за това. Ти не се обезсърдчавай, пакъ се помоли, докато получишъ отговоръ на молитвата си. Реалността, или сигурността на живота седи въ връзката ни съ Бога. Щомъ сме свързани съ Бога, молитвата ни всѣкога ще бжде приета.

Нѣкой казва: като умра, тогава ще науча много нѣща, тогава ще позная Бога. Питамъ: сигуренъ ли си, че като умрешъ, ще отидешъ при Бога и ще Го познаешъ? Ако умрешъ и не отидешъ при Бога, тогава нито страданията, нито смъртъта иматъ смисълъ. Обаче, ако слѣдъ смъртъта си отидешъ при Бога и Го познаешъ, и страданията, и смъртъта сж оправдани. Когато младата мома отива на планината, да срещне своя възлюбенъ, всичкитѣ ѣ мжнотии се оправдаватъ, ако срѣщата ѣ излѣзе пълна. Обаче, ако тя отиде на планината и не срещне тамъ своя възлюбенъ, страданията ѣ не се оправдаватъ. Едно трѣбва да знаете: възлюбениятъ на човѣшката душа е само Богъ. И тогава, качи ли се човѣкъ на планината, да срещне Бога, той всѣкога ще има успѣхъ. Намѣрите ли Господа, всички хора ще намѣрите. Намѣрите ли Господа, ще придобиете устойчивостъ и ще кажете: сега вече съмъ богатъ човѣкъ! Торбата ми е пълна и мога да раздавамъ на всѣки, който има нужда. Безъ Бога всѣки е нещастенъ. Защо? Всѣки се оплаква, че пари нѣма, кжща нѣма, приятели нѣма и т. н. Каз-

вамъ: който повѣрва въ Единния Богъ, въ една Любовь, въ една Мждрость, въ една Истина, въ една Правда и въ една Добродѣтель, той ще има всичко въ свѣта.

Сега, кое положение прѣдпочитате: вие да отидете при Господа, или Той да дойде при васъ? Който отива при Господа, торбата му трѣбва да бжде пълна, та отдалечъ още да принесе нѣщо хубаво. И Богъ ще погледне, носи ли този човѣкъ нѣщо въ торбата си, или е празенъ. Богъ не обича хора съ празни торби. Другояче казано: човѣкъ трѣбва да има сърце, пълно съ любовь. Види ли сърцето на човѣка, пълно съ любовь, Богъ ще му даде нѣщо, но и човѣкъ трѣбва да даде нѣщо на Бога. Ако дойде при човѣка, Богъ ще му даде пълна торба. Съ какво? — Съ подаръци. Подаръцитѣ, които Богъ дава на хората, това сж разумнитѣ страдания. Въ тѣхъ се криятъ великитѣ тайни на живота, които хората трѣбва да разбератъ и проучатъ. Въ тѣхъ се криятъ духовни опитности, които трѣбва да се използватъ.

Съврѣменнитѣ религиозни хора, като не разбиратъ езика на духовния свѣтъ, тѣ изпадатъ въ редъ заблуждения и самоизлъгвания. Запримѣръ, нѣкой казва: азъ видѣхъ Господа, облѣченъ съ бѣла, шопска аба. Питамъ: защо Господъ бѣше облѣченъ съ шопска дреха? Навѣрно, отъ любовь къмъ тебе, който си шопъ. Дѣйствително, когато Богъ посѣщава нѣкого, Той слиза до неговия уровеньъ. Благодарение на това, този човѣкъ се колебае, дали Богъ го е посѣтилъ, или не. За да разбере

и познае Бога, на човѣка сж нужни не една, а нѣколко вѣчности. Затова, посѣти ли Богъ нѣкого, той трѣбва само да се радва, безъ да се рови въ себе си, Богъ ли го е посѣтилъ, или другъ нѣкой. Човѣкъ трѣбва да се освободи отъ стария си навикъ да рови. Той трѣбва да каже: едно врѣме, като свиня, като прасе, ровихъ съ зурлата си, но сега ще ровя съ прѣсти, ще правя дупки въ земята и въ всѣка отъ тѣхъ ще посаждамъ по едно сѣменце. Дойде ли подобно желание, да ровите, ще вземете перо въ ржката, между прѣститѣ си, и вмѣсто да ровите, ще напишете нѣкаква хубава мисль. По този начинъ ще възпитате свинята, като я заставите, вмѣсто да рови съ муцуната си, да заравя съ прѣста си сѣменца въ земята и да пише съ прѣста си хубави мисли и стихотворения.

Сега ще направя прѣводъ на думата свиня. Тя е символъ, на неразуменъ животъ, на неразумна философия. Лошото въ свинята е нейниятъ навикъ да рови. Щомъ влѣзе въ нѣкоя градина, тя веднага започва да рови, безъ да обръща внимание на това, че ще поврѣди хубавитѣ цвѣта и плодни дръвчета. Не правятъ ли сжщото и нѣкои отъ съврѣменнитѣ хора? Тѣ влизатъ въ нѣкой домъ, или въ нѣкое религиозно общество и започватъ да учатъ хората, какъ да живѣятъ, какъ да се молятъ на Бога и т. н. Искате ли да научите нѣкой човѣкъ, какъ да се моли на Бога, заведете го въ една плодна градина, спрете се прѣдъ нѣкое дърво, съ увиснали на него плодове, и кажете: дигни ржцѣтѣ си нагорѣ, да

си откъснешъ единъ хубавъ, зрѣлъ плодъ! Щомъ дигне ржцѣтъ си нагорѣ, вие ще му кажете: ето, така трѣбва да се моли човѣкъ! Послѣ, ще покажете на човѣка, какъ се колѣничи. Като дигне човѣкъ ржцѣтъ си нагорѣ, да откъсне единъ плодъ, но не може да го улови, той трѣбва да колѣничи на земята, и оттамъ да го вземе. Значи, човѣкъ ще колѣничи, за да вземе плода, който е падналъ отъ дървото, и ще каже: Господи, сгрѣшихъ, не можахъ да уловя плода, създаденъ отъ дървото на живота. Обаче, може да колѣничи само онзи, който има смирение въ себе си. Ако човѣкъ не е готовъ да колѣничи прѣдъ всѣка страдаща душа и да ѝ помогне, той не е колѣничилъ. Видите ли една страдаща душа, не питайте, защо страда, но дайте ѝ единъ плодъ, безъ да я учите, какъ да го яде. Кажете на този човѣкъ: братко, цѣлиятъ свѣтъ — небето, земята, слънцето, луната, звѣздитѣ — всичко е създадено за тебе. Защо трѣбва да страдашъ? — Не ме ли залъгвашъ? — Не, говоря ти истината. Богъ е създалъ всичко за хората, да учатъ и да работятъ. Слѣдъ това дайте му нѣколко златни монети и кажете: братко, ти си младъ човѣкъ. Имашъ възлюбена, която не иска да те вижда въ този жалъкъ видъ. Купи си нови дрехи, облѣчи се и иди при нея. Купи си единъ часовникъ, да опрѣдѣляшъ врѣмето. Всѣки трѣбва да има часовникъ, като мѣрка за врѣмето. Така той ще се ориентира въ живота и ще може правилно да разрѣши нѣкои отъ своитѣ задачи.

Като говоря за часовникъ, азъ го разглеждамъ като символъ на живота. Всѣко докосване до часовника, напомня часоветъ, минутитъ и секундитъ. Това прави човѣка буденъ, да не губи нито секунда отъ врѣмето си. Има хора, които сж дошли до положение, да не губятъ часоветъ си; други сж отишли още по-напрѣдъ, тѣ не губятъ напразно минутитъ си; малцина сж дошли до положение, да не губятъ секундитъ. Човѣкътъ на минутитъ срѣща на пжтя едного, бързо вади отъ торбата си една круша и му я подава. — Защо ми давашъ тази круша? Той взима крушата назадъ, туря я въ торбата си и продължава да върви. Този човѣкъ се чуди, защо му даватъ круша. Това, което застава едного да не взима, застава другиго да дава. Този човѣкъ се е молилъ дълго врѣме за нѣкакъвъ плодъ, а като му даватъ, чуди се, защо става това. Тази круша не е нищо друго, освѣнъ отговоръ на неговата молитва. Който носи торба съ плодове, той е пощаджия, и дѣ кого срещне, дава по единъ плодъ. И всѣки ще го пита, защо му дава този плодъ. Такова запитване е подобно на въпроса, който хората си задаватъ: този човѣкъ обича ли ме, или не? Плодоветъ на тѣзи, които ви обичатъ, сж безупрѣчни, безъ никакъвъ дефектъ. Вземете плода, който тѣ ви прѣдлагатъ, опитайте го и ще видите, че той е необикновено вкусенъ, прѣсенъ, току-що откжснатъ отъ градината.

Мнозина казватъ: ние трѣбва да уредимъ живота си. Какъ може да се уреди животътъ?

Безъ любовь животътъ не може да се уреди; безъ добро животътъ не може да се уреди; безъ участието на ума, сърцето и волята, животътъ не може да се уреди. Нѣкой мисли, че животътъ на земята не може да се уреди и казватъ: както си се родилъ, така ще си отидешъ. Други пъкъ казватъ: дано слѣдъ смъртта бждемъ по-добрѣ! Не, смъртта не може да разрѣши въпроситѣ на живота. Смъртта иде, когато човѣкъ е недоволенъ отъ това, което Богъ му е далъ. Тя казва: Богъ ме изпрати да ви науча да станете благодарни. Смъртта е тояга, която казва на човѣка: отвори торбата си! Той отваря торбата си, и смъртта започва да бие, да взима всичко, каквото има въ нея. Любовьта всичко дава, смъртта всичко взима.

Слѣдователно, смъртта има смисълъ само тогава, когато освобождава човѣка отъ злото. Обаче, тя нѣма смисълъ, ако освобождава човѣка отъ любовьта. Да умре човѣкъ за старитѣ си възгледи, въ това има смисълъ; да умре за Божиитѣ блага, въ това нѣма никакъвъ смисълъ. Смисълътъ е въ живота, а не въ смъртта. И ние сме дошли на планината да живѣемъ, да се радваме на именията на своя Баща. Щомъ сте дошли тукъ, врѣменно поне забравете всичко. Въ възгледитѣ на всички трѣбва да стане голѣмъ прѣвратъ, да се обновите, да започнете да мислите, чувствувате и дѣйствувате по новъ начинъ.

Азъ говоря за онѣзи, които се интересуватъ отъ тѣзи въпроси. Само тѣ ще получатъ нѣщо отъ торбата. Които не се интересу-

ватъ, тѣ нищо нѣма да получатъ. Мнозина питатъ: кой е пжтътъ, методътъ, по който мога да стана ученикъ? Който иска да стане ученикъ, той трѣбва да има пълна торба, т. е. сърце. Сърцето пкъ трѣбва да бжде пълно съ любовъ. Понѣкога сърцето на човѣка тупти по-силно отъ обикновено, и той се плаши. Нищо страшно нѣма въ това туптене; това сърце постоянно се отваря и затваря, т. е. дава и взима. Какво страшно има въ отварянето и затварянето, въ свиването и разпусчането на нашата торба? Така, именно, става и кръвообръщението. Когато торбата се отваря, тя се свива. Въ тѣзи моменти на отваряне и затваряне на торбата, човѣкъ вади или туря нѣщо въ нея. Отварянето и затварянето, свиването и разширението сж два процеса, които ставатъ и въ самата природа. Когато сърцето се свива, Богъ взима нѣщо отъ него; когато сърцето се разширява, Богъ дава нѣщо въ него. Богъ дава, Богъ взима. Казвамъ на едного: ще дадешъ! — Какво? — Това, което е въ сърцето ти. Понатисни малко, и кръвта веднага ще излѣзе отъ сърцето ти. На този давашъ кръвъ, на онзи давашъ кръвъ, и всички се радватъ. Отъ едната страна влиза артериална, а отъ другата — венозна кръвъ. Само по този начинъ човѣкъ може да види всички процеси, чрѣзъ които Богъ ни учи, какъ трѣбва да живѣемъ. Въ ума си човѣкъ трѣбва да държи мисълта, че колкото дава, толкова ще взима, плюсь единъ малкъ придаткъ, равенъ на лихвитъ на дадената сума. Запримѣръ, ако нѣкой направи

едно добро, още до вечерята може да му се върне, но съ лихвитѣ. Ако нѣкой прави усилие да се качи на планината, щомъ се върне оттамъ, той ще има малъкъ придатъкъ, който ще се отрази благотворно върху организма му. Законътъ е такъвъ.

Слѣдователно, всѣки день човѣкъ трѣбва да направи поне най-малкото добро, изразено въ мисль, чувство или дѣйствиe. Това добро може да бжде направено на нѣкой изворъ, на нѣкое растение, на нѣкоя мушица, или на нѣкой човѣкъ. Колкото малко да е това добро, то трѣбва да се направи. Най-малкото добро е изразъ на Божественото учение, на вжтрѣшния законъ въ човѣка. Живѣели човѣкъ по този начинъ, и ангелитѣ, и светиитѣ, и добритѣ хора ще го познаватъ и посѣщаватъ. Най-послѣ и неговиятъ учителъ ще го посѣти. Само тогава човѣкъ ще има правилно и високо разбиране за Бога.

Сега, азъ искамъ да ви прѣдставя Божественото учение въ достъпна форма за приложение още сега, а не за въ бждеще. Остане ли да се разбере и приложи за въ бждеще, то е неразбрано учение. Запримѣрь, мнозина очакватъ събора. Казвамъ: ако тѣ не могатъ да разбератъ днешния съборъ, и другиятъ ще остане неразбранъ за тѣхъ. Да разберемъ Божиата Любовь, това е съборъ; да разберемъ Божиата Мждрость, това е съборъ; да разберемъ Божиата Истина, това е съборъ. Съберемъ ли всичко това, то прѣдставя най-великия съборъ въ свѣта. Ако се съберемъ на едно мѣсто, да обмѣнимъ своя-

та любовъ, своето добро, да изпратимъ своята мисль въ свѣта, да утѣшимъ бѣднитѣ, страдащитѣ, това е най-великиятъ съборъ. Тѣй щото, цѣлѣта, за която сме се събрали тукъ, е пакъ съборъ.

Нѣкой казва: Богъ ще прости ли грѣховеѣ ми? Казвамъ: Богъ не може да не прости грѣховеѣ на онзи, който Го обича, колкото голѣми и каквито да сж неговитѣ грѣхове. Любовѣта всичко заличава. Безъ любовѣ грѣховеѣ никому не се прощаватъ. Това е законъ. Внесе ли се любовѣта като основа въ живота, всички грѣхове, които сжществуватъ, ще изчезнатъ; всичко старо ще изгори. Доброто пъкъ е условие за реализиране на любовѣта. Когато човѣкъ е добъръ, любовѣта непрѣменно ще се прояви въ живота му. Нѣкой казва: заслужаватъ ли хората моята любовъ? Имайте прѣдъ видъ слѣдното правило: всѣко живо сжщество заслужава любовъ, т. е. заслужава да бжде обичано. Защо? — Понеже всѣко сжщество е произлѣзло отъ Бога. Ако това сжщество не прилича на васъ, нищо не значи. И мухата заслужава любовъ, макаръ че хапе. Мухата хапе, защото и повисокостоещитѣ отъ нея сжщества хапятъ. И човѣкъ понѣкога хапе. Мухата трѣбва да знае, че съ хапене нѣма да отиде далечъ. Ако нѣкой ѣ прости, другъ ще я накаже за нейното хапене. Мухата се оправдава, че това е навикъ, отъ който тя не може да се освободи. За този лошъ навикъ, обаче, тя плаща съ живота си. Питамъ: защо мухитѣ хапятъ? Мухата казва: едно врѣме Богъ ни изпрати

въ свѣта, да хапемъ животнитѣ, понеже тѣ бѣха много мързеливи. Нашето хапене бѣше остень за тѣхъ. Днесъ мухата не хапе само говедата, но тя хапе и човѣка, който е свършилъ четири факултета, и който не се нуждае огъ остень. Този човѣкъ може лесно да се справи съ тази муха. Той затваря прозорцитѣ на стаята си, улавя мухата, забожда я на специална игла и започва да я изучава. Послѣ поставя подъ нея датата на изслѣдването, мѣстото, дѣто е уловена, и латинското ѝ име. Съ това животътъ на тази муха е свършенъ.

Казвамъ: хората иматъ навици, подобни на тия на мухитѣ, комаритѣ, змиитѣ, гущеритѣ и т. н. Тѣ сж аномални остатъци отъ миналото. Ако нѣкой човѣкъ прояви въ себе си единъ отъ тия навици, той трѣбва да си каже: азъ не трѣбва да се връщамъ къмъ миналото, да се проявявамъ по този начинъ. Едно врѣме хапѣхъ, жилихъ, но сега съмъ човѣкъ, и трѣбва да постѣпвамъ благородно. Каже ли човѣкъ така, той осмисля вече съществуването на всички живи същества подъ него. Днесъ човѣкъ трѣбва да води чистъ и светъ животъ. Любовта трѣбва да се излива отъ сърцето му, като отъ изворъ. Той трѣбва да върши волята Божия и да се радва на всичко, което го заобикаля: на камънитѣ, на дърветата, на изворитѣ, на животнитѣ. Когато човѣкъ се качи на нѣкоя планина, той трѣбва да разглежда, да изучава всички картини, които се откриватъ прѣдъ неговия погледъ. Когато гледате картината на нѣкой художникъ, вие знаете, че той е ималъ

прѣдъ видѣ, какви краски да употрѣби, за да прѣдстави прѣдмета по възможность по-вѣрно и точно. Нѣкога краскитѣ, чъртитѣ на тази картина сж сполучливо прѣдадени, нѣкога не сж сполучливи. По сщия начинъ и всѣко камъче, всѣко дърво или изворъ въ картинитѣ на живата природа сж поставени на мѣстата си, споредъ разбирането на художника или декоратора. На васъ прѣдстои красивата задача да изучавате тия картини. Отъ природата човѣкъ ще изучава законитѣ на съвършенството и ще ги прилага въ живота си.

И тъй, човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ съвършенство. Това може да се постигне, когато човѣкъ е въ изправность къмъ любовта, когато е готовъ на всички жертви за нея. Дойде ли човѣкъ до това положение, торбата му винаги ще бѣде пълна. Ако торбата на нѣкой човѣкъ е пълна, а работитѣ му не вървятъ добръ, коя е причината за това? Причината за това е неговата скържавость: той или много рѣдко отваря торбата си, или никакъ ие я отваря. Много отъ съврѣменнитѣ хора иматъ хубави торби отъ коприна, отъ ленъ или отъ друга фина материя, пълни съ всѣкакви плодове и кифли, но понеже не се отварятъ често, плодоветѣ въ тѣхъ сж изсъхнали, а кифлитѣ сж се прѣвърнали на пексимитѣ. Нѣкой казва: знаешъ ли, какво нося въ торбата си? — Зная, какво носишъ: изсъхнали ябълки, круши, сливи, кифли и т. н. Споредъ менъ, всѣко сърце, което отъ сутринъ до вечеръ не се отваря, за да даде всичко, каквото има, и да приеме всичко, което му

се пада, е анормално сърце, което не тупти, както трѣбва. Нормалното сърце е торба, която постоянно се отваря и раздава отъ нея на бѣдни, на страдащи. За себе си пъкъ ще остави само една ябълка, една круша, една кифла и ще благодари на Бога за всичко, което му е далъ. Тогава Богъ ще погледне къмъ това сърце благосклонно и ще каже: това сърце е разбрало смисъла на живота.

И тъй, торбитѣ на всички трѣбва да бждатъ пълни, да раздаватъ. Затова, именно, е казано въ Писанието: „Даромъ сте взели, даромъ давайте!“ Въ това отношение, природата ни дава примѣръ на абсолютно безкористие. Ето, толкова време, какъ сме тукъ, ние се ползуваме безплатно отъ дърва за отопление, за готвене. Вечеръ, събрани около голѣмия огнь, ние имаме възможность да попѣемъ, да посвиримъ малко и да благодаримъ на Бога за благата, отъ които се ползуваме прѣзъ деня. Братята, които свирятъ на цигулка, дадоха добъръ примѣръ на безкористие. Дойде единъ отъ тяхъ около огня, вземе цигулката си и раздава. Цигулката е торбата, отъ която той вади едно музикално парче вмѣсто ябълка, второ — вмѣсто круша и трето — вмѣсто кифла. Всѣки братъ и сестра, които свирятъ, трѣбва да изпълнятъ най-много по три парчета. Всѣка вечеръ ще ни свирятъ по три парчета, и то все нови. Истинскиятъ цигуларъ разполага съ голѣмъ репертуаръ. Тѣзи сж новитѣ възгледи, които трѣбва да приложи всѣки, който иска да бжде

ученикъ. Торбата на ученика трѣбва да е пълна, и той щедро да раздава отъ нея.

Нѣкой казва: ще бждатъ ли простени грѣховетѣ ми? — Ако обичашъ, ще бждатъ простени; ако не обичашъ, нѣма да бждатъ простени. — Ще се усили ли вѣрата ми? — Ако обичашъ, вѣрата ти ще се усили. — Мога ли да стана ученъ човѣкъ? — Ако обичашъ, можешъ да станешъ и ученъ, и философъ, и поетъ, и художникъ. Ако обичашъ, ако имашъ любовь въ себе си и раздавашъ отъ нея на всички живи същества, можешъ да станешъ, каквото пожелаешъ. Въ любовта се криятъ всички възможности и условия за растене и развитие. Искате ли нѣщо повече отъ любовта, ще получите тояга. Апостолъ Павелъ казва: „Съ тояга ли да дойда при васъ, или съ любовь и кроткъ духъ?“ Често старитѣ учители си служеха съ тояга, като възпитателенъ методъ. Когато прѣдаваха уроцитѣ си, тѣ не носѣха тояга, но щомъ изпитваха, тѣ прилагаха тояга за онзи ученикъ, който не знаеше уроцитѣ си. И съврѣменнитѣ учители употребяватъ тояга, но видоизмѣнена въ числа. Запримѣръ, единицата и двойката сж тояга за ученицитѣ. Когато ученикътъ получи единица или двойка, той се връща дома си недоволенъ, тѣженъ, че не е могълъ да задоволи учителитѣ си.

Тази бесѣда се отнася за ония ученици, които искатъ да свършатъ училището. Едно отъ основнитѣ правила въ това училище е всѣки ученикъ да има хубава торба, съ хубави плодове. Второ основно правило е учени-

кътъ да отваря торбата си на врѣме и да раздава отъ нея на всѣки, който се нуждае. Такъвъ трѣбва да бжде човѣкътъ на новото врѣме! Казвате: какъ трѣбва да проповѣдваме? — Ще проповѣдвате като кифладжията и като онзи, който продава плодове. Ще натоварите единъ конь съ два коша, единиятъ съ ябълки, другиятъ съ круши, а въ ржката си ще носите една кошница съ кифли и ще тръгнете отъ градъ въ градъ и отъ село въ село и ще викате: хайде, круши, ябълки, кифли! Хората ще започнатъ да се събиратъ около васъ, да искатъ отъ вашитъ ябълки, круши и кифли. На бѣднитъ ще давате даромъ, на срѣдна ржка хора ще давате евтино, а на богатитъ — по-скжпичко. Като се срещнатъ тия хора, ще си разправятъ едни-други: чудно нѣщо! Срещнахъ единъ търговецъ, който раздаваше плодове на бѣднитъ хора безъ пари. Азъ пъкъ купихъ отъ него плодове, но много евтино. Богатиятъ казва: на мене ги продаде малко по-скжпо. Обаче, всички тия хора сж много доволни отъ плодоветъ на този търговецъ.

Тѣй щото, въ най-скоро врѣме искамъ да ви видя съ конь, натоваренъ съ два голѣми коша съ плодове и съ една кошница кифли въ ржка. Ще кажете, че не ви е удобно да направите това нѣщо. Питамъ: какво бихте направили, ако приемниятъ изпитъ за ученика е, именно, такъвъ? Не само, че ще раздавате, но трѣбва да викате: хайде, тука сж хубавитъ ябълки и круши! Нѣкой ще каже: всичко мога да направя, но тази задача не

мога да изпълня по никой начинъ! Който иска ученикъ да бжде, той трѣбва да изпълни всички задачи, които се даватъ въ училището. Прави ли изборъ въ задачитѣ, една отъ тѣхъ изпълнява, а друга не може да изпълни, той не е ученикъ.

Сега, вие искате да знаете, ще има ли днесъ още една бесѣда. Казвамъ: днесъ цѣлиятъ день торбата ми ще бжде отворена, и на всѣки, който дойде при мене, ще му дамъ по една ябълка, круша и кифла. Сега дадохъ на всички по една ябълка. На обѣдъ ще ви дамъ по една круша; надвечеръ ще ви дамъ по една кифла. Ябълката, крушата и кифлата сж символи, които трѣбва да се прѣведатъ. Ябълката прѣдставя живота, който се ражда отъ любовта; крушата прѣдставя мъдростта, а кифлата — словото, т. е. истината. Казано е: „Глава на Словото е Истината.“ Слѣдователно, въ Божията Любовь, Мъдростъ и Истина се заключва цѣлокупния животъ, цѣлата вѣчностъ, както и щастieto, благо то на всички души. Искате ли да постъпите въ Божествената Школа, Любовьта, Мъдростта и Истината трѣбва да бждатъ основа на вашия животъ. Само по този начинъ вие ще разберете смисъла на всичко, което Богъ е създалъ. Затова, именно, и ние сме дошли на Рила, да научимъ и разберемъ смисъла на Божиитѣ творения.

Ще кажете: братята и сестритѣ, които не сж тукъ, ще съжбяляватъ за това. Прѣдставете си, че всички сж тукъ, но стомаситѣ имъ сж развалени. Какво ще се ползватъ тѣ отъ бла-

гата, които Богъ е далъ? — Поне двѣ-три екскурзии да бѣха направили. — Прѣдставете си още, че тѣ сж тукъ, но краката имъ сж изкълчени и не могатъ да вървятъ, а само шумъ дигатъ. При това положение, какво ще се ползватъ тѣ отъ високитѣ върхове? Щомъ вие мислите за братята и сестритѣ, които не сж тукъ, ето какво трѣбва да направите: всичко, каквото сте придобили, ще натоварите на единъ конь, и като отидете въ София, ще раздавате на всѣки, който не е билъ между васъ.

Сега, вие трѣбва да прѣведете значението на коня и на магарето, като символи. Никой не може да влѣзе въ закона на посвещението, ако не води магаре съ себе си. Никой не може да воюва, ако не ездѣ конь. Слѣдователно, магарето е символъ на посвещение. Коньтъ е символъ на воюване. Когато невидимиятъ свѣтъ иска да научи човѣка на законитѣ на смиреніето и на жертвата, той ще го застави да се качи на магаре, което ще му запѣе своята сладка пѣсень и ще го заставя всѣки день да се моли. Коньтъ пъкъ, на който човѣкъ ездѣ, ще му казва: господарю, всѣки день трѣбва да точишъ ножа си, да бждешъ смѣлъ и рѣшителенъ, твърдо да защищавашъ своитѣ възгледи. Голѣмитѣ уши на магарето говорятъ, че човѣкъ трѣбва да бжде щедъръ. Смѣлостта, рѣшителността на коня въ воюването, показватъ, че и човѣкъ, като воюва, трѣбва да бжде смѣлъ, рѣшителенъ и да вземе всичко, да обере всичко отъ тия, съ които воюва. Слѣдъ това ще вър-

не всичко, което е взелъ, и ще каже: хайде, отъ мене да замине! Тъй щото, при магарето човѣкъ дава, а при коня — взима. Отличителната чѣрта на коня е привързаностъта. Коньтъ лесно се привързва, а магарето — мъчно. У коня има творчество, а у магарето живѣе стремежъ къмъ истината, къмъ правдата. Магарето обича да води стадото, затова винаги върви напредъ. Коньтъ обича да воюва. Той казва: азъ не мога да вода овци.

Казвамъ: тѣзи въпроси сж странични. Първото нѣщо, важно и необходимо за всички, е да имате пълни торби, пълни сърца. Сърцето трѣбва да бжде пълно съ любовъ, съ свѣтлина, съ свобода. Който има такова сърце, той вѣчно се подмладява. Сега хората остаряватъ, защото живѣятъ само съ своитѣ мъчнотии. Тѣ казватъ: какво бѣше едно врѣме, а какво е сега! Какво е било едно врѣме, не е важно. Сегашното врѣме, днешниятъ день е важенъ. Днешниятъ день струва повече, отколкото вчерашниятъ. Миналото е изиграло своята роля. То е старото врѣме, а сега, днесъ е новиятъ день, деньтъ на младостъто. Днесъ човѣкъ трѣбва да се подмлади! Той трѣбва да обнови сърцето, ума и волята си, да внесе въ нея стремежъ къмъ истината. Нѣкой казва: разочаровахъ се! Изгубихъ младостъ, сила, животъ. Оставете разочарованията настрана! Оставете изгубеното настрана! Не търсете това, което сте изгубили. Ако търсите единъ модеренъ часовникъ, който не можете да използвате, какво струва той за васъ? Това, което днесъ ви дава Богъ,

струва повече, отколкото онова, което ви е далъ въ миналото. — Едно врѣме ядохъ сладко. — Какъ си ялъ едно врѣме, не е важно; днешниятъ обѣдъ, напримѣръ, струва повече отъ вчерашния — той струва хиляди радости. Забравете миналото! Използвайте това, което сегашниятъ моментъ носи. Не мислете за утрѣшния день; той самъ ще се погрижи за себе си. Миналото се е погрижило за себе си; днешниятъ день се грижи за себе си; слѣдователно, и ние, които сме въ днешния день, трѣбва да мислимъ и да се грижимъ само за него.

Мнозина отъ васъ, които сте дошли тукъ, сж обрѣменени, загрижени, че нѣматъ достатъчно сръдства, че палаткитѣ имъ не ще издържатъ много и т. н. Казвамъ: докато човѣкъ се намира прѣдъ хубавитѣ ябълки, круши и кифли, нека забрави всичко. Нека свърже мисълта си съ тѣхъ и каже: Господи, благодаря за всичко, което си ми далъ. Изпита ли тази благодарностъ къмъ Бога, всичко друго — знание, добродѣтели, богатства — ще дойдатъ сами по себе си. Добродѣтелигѣ идватъ при човѣка, както ангелитѣ. Когато нѣкой ангелъ види единъ добъръ човѣкъ, той веднага съобщава и на другитѣ ангели, че е видѣлъ добъръ човѣкъ на земята. Единъ слѣдъ другъ тия ангели започватъ да посѣщаватъ добрия човѣкъ, и всѣки отъ тѣхъ му носи по единъ цѣненъ подарѣкъ. Питамъ: какво по-добро отъ това, човѣкъ да бжде обектъ на ангелитѣ, на светиитѣ и на

добритѣ хора? Какъвъ по-великъ смисълъ може да има животътъ отъ този?

Казвате: какъ да се подмладимъ? — Отворете торбитѣ си, раздавайте на страдащи и нуждаещи се, и вие ще се подмладите. Който е остарѣлъ и закжсалъ, той не отваря торбата си и никому не дава. Отваряйте и затваряйте торбата си, ако искате да бждете млади и радостни. И тогава, дойде ли скръбъта при васъ, радвайте се! Дойде ли радостъта при васъ, пакъ се радвайте! Разликата въ радостъта ще бжде тази, че на радостъта ще се радвате само единъ пжтъ, а на скръбъта — два пжти. Казано е въ Писанието: „Жена, кога ражда, на скръбъ е, но кога роди, скръбъта ѝ се прѣвръща въ радостъ, че се е родилъ човѣкъ на свѣта.“ При възпитанието на съврѣменнитѣ хора трѣбва да се внесе новото, което коренно да измѣни възгледитѣ имъ за живота. Запримѣрь, какво лошо има въ скръбъта? При всѣка скръбъ се ражда нѣщо ново, нѣщо велико въ душата на човѣка. Човѣкъ скърби, докато въ душата му се роди нѣщо ново. Щомъ се роди новото, той не помни вече скръбъта си, и радостъта му е двойно по-голѣма отъ скръбъта. При скръбъта човѣкъ вижда Бога, и затова трѣбва да се радва.

Днешниятъ день нарекохме день на проявената Божията Любовь день на Божията доброта. При това, забѣлѣжете, колко приготовления имаше за този день отъ страна на невидимия свѣтъ! Днесъ е 19 юли, при това имаме и пълнолуние. Вчера и онзи день има-

ше голѣмо чистене: дъждътъ изми палаткитѣ, отвѣнъ и отвжтрѣ. Освѣнъ това, тѣзи дни имаше и малко влага, която показва, че нѣкои нѣща трѣбва да растатъ. Покрай всички благоприятни съчетания на природата, имайте възможностъ да се разходите по езерата съ лодка. Ще кажете: какво хубаво съвпадение, че единъ господинъ отъ Чехия, гостъ на Рила, имаше лодка, съ която ни разходи по езерото. Външно тия нѣща сж съвпадения, но тѣ сж символи, които иматъ дълбокъ вжтрѣшенъ смисълъ. Чудни и велики сж Божиитѣ дѣла! Богъ е великъ въ малкитѣ работи. И когато вършимъ волята Божия, Той всичко записва.

Сега, и азъ отворихъ торбата си и дадохъ всѣкому по нѣщо. Благодарете на Бога, че на врѣме отворихъ торбата! Благодарете още и за това, което чухте! Втори пжтъ като дойда, моята торба пакъ ще бжде отворена, и по-хубави работи ще извадя отъ нея. Все по-хубави и по-велики работи ще се вадятъ отъ тази торба, но вие трѣбва разумно да ги използвате.

Желая на всички да бждете като врѣмето днесъ: съ чисти и ясни умове, като небето; съ сърца топли и любещи, като слънцето; бодри и свѣжи по духъ, като въздуха.

*

7. Бесѣда отъ Учителя, държана на 19 юли, 1931 г. 5 ч. с.

ТЕОРИЯ И ПРИЛОЖЕНИЕ.

Сега, като сте дошли тукъ, вие трѣбва да бждете добръ разположени, да използвате всички условия, които природата прѣдлага. Разположението на човѣка е подобно на течението на рѣката. Когато една рѣка минава прѣзъ опрѣдѣлени за нея мѣста, тя принася полза. Възъ основа на това и всѣка добра мисль, която минава прѣзъ ума на човѣка, сжщо тѣй принася полза. Слѣдователно, силата на мисълта седи въ добритѣ мисли, а не въ многото мислене. Да мисли човѣкъ много, това подразбира да се грижи, а грижата нищо не принася. Като става сутринъ, човѣкъ започва да мисли, какво ще яде. Послѣ, като се наяде, за какво ще мисли? Щомъ се нахрани човѣкъ, той започва да мисли, какво ще прави прѣзъ деня. Обаче, като огладнѣе, пакъ започва да мисли за ядене. Питамъ: какво сж придобили хората отъ хиляди години насамъ, слѣдъ като сж мислили само за ядене? Тѣ сж създали кухнята. Слѣдъ дълго мислене за ядене, и животнитѣ сж създали своя кухня. Най-главното нѣщо въ врѣме на яденето и слѣдъ него е работата, която извършватъ работницитѣ въ човѣшкия организъмъ. Ако тѣ не дойдатъ, да поставятъ всѣки елементъ отъ храната на своето мѣсто, човѣкъ непрѣменно ще заболѣе. За да избегне заболяването, той трѣбва да бжде въ съгласие съ всички тия работници.

Казвамъ: да бжде човѣкъ въ съгласие съ работниците въ своя организъмъ, това подразбира да бжде той въ съгласие съ Божествения свѣтъ. Обаче, понѣкога човѣкъ се намира въ противорѣчие съ Божествения свѣтъ, а оттамъ въ противорѣчие и съ себе си. Да бждешъ въ противорѣчие съ Божествения свѣтъ, това значи да си въ положението на ученикъ, който чува, че учителятъ му прѣподава, но вниманието му е отклонено на друга страна. Човѣкъ е силенъ само тогава, когато умътъ и сърцето му сж на своето мѣсто. Ако умътъ и сърцето на човѣка не сж на мѣсто, т. е. ако тѣ сж откраднати отъ нѣкого, той мяза на празна кола. Дойде ли човѣкъ до това положение, животътъ му се обезсмисля. Нѣма човѣкъ на земята, който да не е изпиталъ такова обезсмисляне на живота. Докато умътъ и сърцето на човѣка сж съ него, той има връзка съ Първата Причина, съ цѣлия невидимъ свѣтъ.

Често нѣкои отъ васъ казватъ: ние не разбираме, какъвъ смисълъ има нашето рано ставане тукъ и качването ни по височини? Когато слънцето изгрѣва, сънътъ е най-сладкъ, а ние трѣбва да ставаме рано, да се качваме нагорѣ по планината. Казвамъ: когато слънцето изгрѣва, тогава, именно, най-мжно се спи, а не най-сладко, както нѣкои отъ васъ подържатъ. Да спи човѣкъ слѣдъ изгрѣвъ слънце, то е все едно да го поставятъ надъ водитѣ на нѣкой водопадъ, чиито вълни отгорѣ го биятъ. Такова дѣйствиe има и слънчевата енергия върху нервната система

на човѣка. Сънътъ има смисълъ за човѣка само като почивка. И като почивка, той е голѣмо благословение. Ако въ врѣме на сънъ дойдатъ работници, които да работятъ за човѣка, да изчистятъ тѣлото му, да го провѣтрятъ, на сутринята той ще се почувствува спокоенъ и отпочиналъ. Не дойдатъ ли тия работници да работятъ вмѣсто човѣка, сутринята той ще се събуди пакъ изморенъ, не-отпочиналъ.

Слѣдователно, иска ли човѣкъ да разбира дълбокия смисълъ на свещенитѣ книги и да води правиленъ животъ, той трѣбва прѣди всичко да бжде въ съгласие съ Божиитѣ закони. Силата на човѣка седи въ приложението на тия закони. Всѣки може да говори за Господа, но това още не е приложение. Приложението е една отъ великитѣ науки. Не е все едно, дали нѣкой ще говори върху теорията на любовта, или ще я прилага. Казвате: лесно е да се приложи любовта. За този, който знае, е лесно; обаче, за онзи, който не знае, това е мжчна работа. Мжчнотията седи въ това, че между теорията и приложението винаги има разлика, несъвпадение. Дойде ли човѣкъ до приложение на нѣщата, той винаги се натъква на нѣкакво противорѣчие, което, отъ своя страна, прѣдизвиква редъ съмнѣния. Въ приложението на истината човѣкъ се заинатява, става толкова упоритъ, че трѣбва да се взематъ десетъ лоста, за да го помѣстятъ оттамъ, дѣто е заседналъ. Това не значи, че не иска да излѣзе отъ това мѣсто, но той се намира въ противорѣчие съ себе-

си, и непрѣменно трѣбва да дойде нѣкой, да му помогне. Освѣнъ съ себе си, човѣкъ може да дойде въ противорѣчие съ окръжаващата срѣда, както и съ Бога. Тѣй щото, въ приложение на истината, човѣкъ трѣбва да се пази, да не дохожда въ противорѣчие съ великата Истина. Когато противорѣчиата дойдатъ сами за себе си, това е другъ въпросъ; обаче, самъ човѣкъ не трѣбва да си прѣдизвиква никакви страдания, никакви противорѣчия.

Нѣкой пита: коя е причината за противорѣчиата въ живота? Ще ви дамъ единъ примѣръ за обяснение на противорѣчиата, които вие сами създавате. Прѣдставете си, че имате единъ добъръ приятелъ или благодѣтель, който всѣкога е билъ добъръ къмъ васъ, правилъ ви е всѣкакви услуги и добрини. Единъ день той се обръща къмъ васъ съ молба, да му услужите въ нѣщо, но вие веднага отказвате, подъ претекстъ, че имате работа. Съ този отказъ вие сами се натъквате на противорѣчие: нѣма да мине много време, и той ще постъпи съ васъ така, както вие постъпихте съ него. По сжщия начинъ хората постъпватъ и съ Духа, отъ когото получаватъ всички блага. Вслѣдствие на това, тѣ се натъкватъ на голѣми противорѣчия. Дойде Духътъ у тѣхъ, поиска нѣкаква услуга, но тѣ веднага отказватъ, подъ прѣдлогъ, че или време нѣматъ, или условията не позволяватъ за извършването на тази работа, или нѣматъ разположение и т. н. Мнозина мислятъ, че трѣбва да служатъ на Бога само

при добро разположение на духа. Не, човѣкъ всѣкога може да служи на Бога. Ако той е неразположенъ, но рѣши да служи на Бога, неразположението му веднага изчезва. По този начинъ човѣкъ провѣрява, че между Божествения и физическия свѣтъ има непрѣривна връзка. Запримѣрь, най-малкото противорѣчие въ Божествения свѣтъ произвежда най-голъмо нарушение въ физическия. Божествениятъ свѣтъ е свѣтъ на съвършенство, свѣтъ на хармония. Влѣзе ли човѣкъ тамъ, той трѣбва само да учи. Искате ли да постигнете това съвършенство, мислитѣ и чувствата ви трѣбва да бждатъ абсолютно хармонични. Щомъ въ Божествения свѣтъ се запази хармонията, и на физическия свѣтъ послѣдствията ще бждатъ хармонични.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да бждатъ силни, да бждатъ почитани и уважавани, всички да имъ правятъ пжть, да имъ отстъпватъ. Казвамъ: който има такива желаня, той не е силенъ човѣкъ. Прѣдставете си, че по пжтя върви човѣкъ, който минава за силенъ, и срѣща едно малко дѣте. Въ ума на този човѣкъ минава мисълта: отбий се отъ пжтя си! Стори мѣсто на това дѣте, то да мине. Обаче, той казва: нима азъ, голѣмиятъ, силниятъ човѣкъ трѣбва да отстъпя на това малко дѣте, то да мине първо? Това дѣте е малко, нека то се отбие отъ пжтя си! Каже ли този човѣкъ така, той не разбира законитѣ на Божествения свѣтъ. Въпросътъ не е въ това, че трѣбва да се отстъпва на малкитѣ дѣца, но въ непослушанието. Този човѣкъ не послу-

ша и не изпълни това, което му се на-
шепва отъ невидимия свѣтъ. И послѣ той
ще се чуди, отдѣ идатъ нещастията вър-
ху главата му. Кажете ли ви нѣкой да на-
правите пжтъ на нѣкое дѣте, или на нѣкой
бѣденъ, простъ човѣкъ, не питайте, защо трѣб-
ва да направите това. Отбийте се отъ пжтя!
Послѣ ще разберете, защо е трѣбвало да по-
стжпите така.

Сега, като срещнете нѣкой човѣкъ на
пжтя си, вие не знаете, какъ да се отнесете
съ него, какво да направите. Всѣки човѣкъ,
когото срѣщате, той прѣдставя за васъ зада-
ча, която правилно трѣбва да рѣшите. Той
е едно благо, което или ще придобиете, или
ще изгубите — отъ васъ зависи. Ако постжпите
съ него, споредъ както Богъ е наредилъ, вие
непрѣменно ще спечелите; не постжпите ли та-
ка, ще изгубите. Въ отношенията съ хората вие
трѣбва да прилагате Божията мѣрка, както вой-
никътъ на бойното поле си служи съ мѣрникъ
на пушката, за да стрѣля право въ цѣлята.
Ако направлява мѣрника добръ, и резултати-
тъ на стрѣлянето ще бждатъ добри. Човѣш-
ката мисль, обаче, опрѣдѣля посоката, цѣль-
та и разстоянието на прѣдметитъ по-точно
отъ мѣрника на пушката. Слѣдователно, ако
човѣкъ не постжпва съобразно законитъ на
Божията мисль, той нищо не може да по-
стигне. И слѣдъ това този човѣкъ ще каже,
като войника, че или пушката му не мѣри
добръ, или ржцѣтъ му треперятъ и т. н. Не,
безъ мѣрникъ не трѣбва да се стрѣля. Човѣкъ
трѣбва да изпраща мисльта си точно на

нейното мѣсто, както войникътъ отправя патрона точно къмъ цѣлѣта. Ако човѣкъ не знае, дѣ и какъ да отправи мисълѣта си да работи за него, той нищо не може да свърши. Мисълѣта работи за човѣка. Сжщиятъ законъ дѣйствува и въ растенията. Забѣлѣжете, цвѣтоветѣ въ растенията се явяватъ прѣди листата. Това показва, че цвѣтоветѣ прѣдставятъ мислитѣ на растенията, които работятъ за тѣхъ. Съ благоуханието си, цвѣтоветѣ привличатъ пчелитѣ, пеперудитѣ и насѣкомитѣ, за да помагатъ за оплодяването имъ. Като мисли и чувства, и човѣкъ изпраща своето благоухание къмъ разумнитѣ сжщества. Тѣ се привличатъ отъ това благоухание и работятъ въ негова полза.

Тѣй щото, ако човѣкъ иска да запази благоуханието на своитѣ мисли и чувства, той трѣбва да посвети живота си на служене на Бога. Служенето не трѣбва да става по принуждение. Принуждението не е Божественъ методъ. Служенето на Бога не става нито по законъ, нито по насилие, но доброволно, отъ любовъ. Нѣма по-красиво, по-хубаво нѣщо за човѣка отъ това, да става всѣка сутринъ рано, да се помоли на Бога и да влѣзе въ общение съ Него. Често хората се търсятъ едни-други, искатъ да се срещнатъ, да се поразговарятъ. Питамъ: кой е най-важниятъ, когото всѣки день трѣбва да срѣщате? Нѣма по-важенъ моментъ въ живота на човѣка отъ този, да зърне само лицето на Бога. Обаче, ако излѣзете сутринъ съ желание да посрещнете Бога, но се усьм-

ните въ това и кажете, че Богъ нѣма да се занимава съ васъ, наистина, нѣма да Го срещнете. Какъ е възможно Богъ да не се интересува днесъ отъ тебе, отъ твоята работа, щомъ Той самъ те е създалъ и се е интересувалъ отъ тебе, още прѣди създаването ти? Веднѣжъ те е създалъ, Той се интересува вече отъ тебе но ти не се интересувашъ отъ Него. Който не се интересува отъ Бога, той постепенно губи силитѣ си и остава назадъ въ развитието си, не прогресира. Да не се интересувате отъ Бога, подразбира да не се интересувате отъ това, което учителитѣ ви прѣподаватъ. Баща изпраща сина си на училище, но той не учи уроцитѣ си, бѣга отъ училище, и въ края на краищата, остава невѣжа. Такова е положението на всѣки, който не се интересува отъ Бога.

Слѣдователно, противорѣчията въ живота се дължатъ на това, че човѣкъ се е отклонилъ отъ правия пътъ. Вслѣдствие на това, хората се оплакватъ, че не разбиратъ много нѣща. Дѣйствително, когато е трѣбвало да учатъ, тѣ сж бѣгали отъ училище, затова и до днесъ мнозина не разбиратъ отъ музика, изкуство и отъ редъ клонове на науката. Много отъ съврѣменнитѣ хора не знаятъ правилно да се хранятъ, вслѣдствие на което стомахътъ имъ не работи добръ. Хората сж кръшнали въ много работи, затова сж останали назадъ въ развитието си. За тази цѣль невидимиятъ свѣтъ е притотвилъ планъ, съ който

иска да помогне на човѣчеството да го върне въ правия път, да продължи развитието си.

Казвамъ : досега Богъ изпращаше посланици отъ невидимия свѣтъ, да работятъ върху хората, като ги запитваше, желаятъ ли това, или не. Днесъ, обаче, Богъ изпраща работници отъ невидимия свѣтъ, които никога нищо не питатъ : тѣ взиматъ чуковетъ си и започватъ да работятъ върху кжщитъ на хората. Врѣме е вече тѣ да излѣзатъ вѣнъ отъ кжщитъ си, подъ открито небе, на чистъ въздухъ. Това положение хората наричатъ неблагоприятни условия. Съ хубавото врѣме, което имаме днесъ, невидимиятъ свѣтъ обръща внимание на всички хора, че ако тѣ изпълняватъ волята Божия, и за въ бждеще небето ще бжде така ясно и чисто, като днесъ ; и слънцето ще грѣе и топли така приятно, като днесъ. Обаче, яви ли се между хората най-малката дисхармония, условията се измѣнятъ, а съ тѣхъ заедно и природата. Живата природа не е нищо друго, освѣнъ съвкупность отъ дѣятелността на безброй разумни същества. Затова, именно, грѣхътъ се отразява вѣдно, както върху хората, така и върху природата. Забѣлѣжете, направите ли най-малкото зло на нѣкой човѣкъ, той вече реагира срѣщу васъ, изпраща ви своитъ лоши чувства. Направите ли му най-малкото добро, той ви обиква и ви изпраща своитъ добри чувства и разположения. Слѣдователно, добриятъ животъ на хората е първото условие за подобрение на човѣчеството, за изправянето на свѣта.

И тъй, за да се избегнатъ лошитѣ условия на живота, хората трѣбва да бждатъ внимателни въ приложението на своитѣ знания. Обаче, тѣ трѣбва да знаятъ, че вчерашното знание не може да имъ помогне. Днесъ хората се нуждаятъ отъ ново знание, отъ нова наука. Казвате: защо вчерашното знание не може да ни помогне? Вчерашното е дало вече своитѣ резултати, важно е днешното. Трѣбва ли дървото, което вчера е израснало единъ сантиметъръ, напрімѣръ, да каже днесъ, че повече не трѣбва да расте? Вчерашното е било за вчера; днесъ се изисква нѣщо ново, единъ малкъ придаткъ къмъ старото. Малкиятъ придаткъ, именно, азъ наричамъ ново знание, нова наука. Това, което днесъ придобиеете, то ще ви ползува. Нѣкой казва: азъ вчера станахъ рано, качихъ се на върха, днесъ мога да си почина малко, да си поспя. Не, вчерашното се е минало, то е влѣзло вече въ градежа на твоето здание. Трѣбва ли, обаче, да спрешъ този градежъ? Всѣки день трѣбва да се гради по малко; всѣки день трѣбва да се прибавя нѣщо къмъ зданието. Гради ли човѣкъ непрѣрывно, той изпълнява волята Божия и взима участие въ Неговата работа.

Сега, искате ли да градите правилно, трѣбва да държите въ ума си само хармонични, прави мисли. Тѣзи мисли ще се прѣдадатъ и на окръжаващата срѣда. Мисълта е сила, която движи нѣщата. Ако човѣкъ мисли дълго време върху единъ въпросъ, той ще направи чудеса въ това направление; ако

лъкъ мисли дълго време върху единъ прѣдметъ, да го подвижи въ извѣстна посока, той и това може да направи. Щомъ мисълта на човѣка е непрѣривна, тя може да измѣни цѣлата обстановка, тя може да измѣни окржаващата срѣда. Обаче, ако човѣкъ единъ день мисли едно, а на другия день мисли друго, или ако петъ години наредъ мисли по единъ начинъ, а други петъ години мисли по другъ начинъ, той нищо нѣма да постигне. Въ мислитѣ на човѣка върху даденъ въпросъ, трѣбва да има обща връзка, една непрѣривность.

Съврѣменнитѣ хора поставятъ прѣграда между физическия и духовния животъ, като казватъ, че между физическото и духовното нѣма никаква връзка. Понеже мислятъ така, тѣ често казватъ: този човѣкъ живѣе само физически животъ, той е голѣмъ материалистъ. За другъ казватъ, че е духовенъ човѣкъ, че е голѣмъ идеалистъ. Казвамъ: физическиятъ и духовниятъ животъ сж тѣсно свързани. Тѣ сж части на едно цѣло, на цѣлокупния, на Божествения животъ. Физическиятъ животъ е животъ на повърхността на водата, животъ на морскитѣ вълни. Когато наблюдавате морето, повърхността му може да бжде спокойна или развълнувана. Ако морето се вълнува, движението на водата се прѣдава на дълбочина най-много отъ 10—15 м. Животътъ на водата до тази дълбочина прѣдставя физическия животъ. Колкото по-надолу се слиза въ морето, толкова по-тихо и спокойно става тамъ. Този животъ прѣдставя

духовния. Питамъ : при това положение на нѣщата, може ли да се постави гра-ица между физическия и духовния животъ и да се каже, че има разлика между материализмъ и идеализмъ? Въ сжщностъ, между материализмъ и идеализмъ нѣма никаква разлика. Материята е материя; духътъ е духъ; мисълта е мисълъ; чувството е чувство. Обаче, нито материя безъ духъ може, нито духъ безъ материя; нито чувство безъ мисълъ може, нито мисълъ безъ чувство.

Мнозина мислятъ, че материалистите не вѣрватъ въ Бога, че сж безбожници. Това не може да се вземе за общо правило, защото ще срещнете въ живота си материалисти, които сж набожни хора, и идеалисти, които не вѣрватъ въ Бога. Срѣщате единъ материалистъ, изгледате го отъ главата до петитъ, казвате: този човѣкъ не вѣрва въ Бога, той мисли само за своето благоутробие. Обаче, тъкмо този човѣкъ ще ви покани дома си и ще ви нагости. Срѣщате слѣдъ това единъ идеалистъ, духовенъ човѣкъ, който по нѣколко пжти на день се моли, чете молитви, обаче, въ случай на нужда нито парче хлѣбъ, нито пара ви дава. Питамъ какво ви ползува вѣрата на този човѣкъ? Истинска вѣра има този, който може да ви послужи, да ви помогне въ случай на нужда. Силата на човѣка седи въ приложението, а не въ теорията. Богъ е доволенъ отъ насъ, когато прилагаме, а не когато теоретизираме само. Отъ съврѣменнитѣ хора се изисква приложение! Който не е готовъ да прилага, той

не трѣбва да се самоосжжда, но всѣки день трѣбва да прибавя по нѣщо ново въ своя животъ.

Нѣкой мисли, че старитѣ хора сж по-духовни отъ младитѣ. Да се мисли така, това е заблуждение. Младиятъ човѣкъ може да бжде по-духовенъ отъ стария, както и стариятъ може да бжде по-голѣмъ материалистъ отъ младия. Младиятъ е готовъ на всѣкакви услуги. Стариятъ не обича да услужва. Ако накарате стария да ви услужи въ нѣщо, той веднага започва да се отдрѣпва, подъ прѣдлогъ, че краката му не държатъ, че е неразположенъ и т. н. Младитѣ сж хора на приложение. Нѣкой казва: уморихъ се вече! — Да, ти си се уморилъ, защото не прилагашъ. Умората е въ връзка съ закона на приложението. Който правилно прилага, той си почива; който неправилно прилага, той се уморява. Нѣкой чука по цѣлъ день, но като не знае, какъ да чука, отслабва, уморява се и се отказва по-нататъкъ да работи. Който знае да чука, той въ петъ минути може да свърши работата си. Приложението иска умѣние, а не усилие. Нѣкой взима гвоздей, иска да го забие въ една дъска: удари единъ пжтъ, не може да го забие; удари втори пжтъ, пакъ не успѣва; удари трети пжтъ, но майсторски, и гвоздеятъ влиза въ дъската.

Слѣдователно, всичко седи въ умѣнието да се прилагатъ нѣщата. Нѣкой иска да свърши една работа, но като не успѣва, започва да плаче, да се моли на Господа, да му помогне. Нѣма защо да плаче този човѣкъ, той

трѣбва да работи, да постоянствува. Като работи, той ще се домогне до най-правилния начинъ на приложение. Нѣкой мисли, че като изтощава тѣлото си, като яде малко, ще стане духовенъ човѣкъ. Казвамъ: най-важно нѣщо при яденето е да ядешъ съ благодарностъ. Най-важно нѣщо въ търговията е да продавашъ и да купувашъ честно. Всѣка работа, която се върши съ любовъ, е почитена. Дали ще работите въ физическия, или въ духовния свѣтъ, важно е да работите съ любовъ.

И тъй, турете въ ума си мисълта да не остарявате, но вѣчно да се подмладявате. Стариятъ човѣкъ иска да бжде почитанъ и уважаванъ, но на какво отгорѣ? Ако той има любовъ въ сърцето си, всички ще го обичатъ и уважаватъ. Исква ли да го обичатъ, нека вземе на гърба си една торба съ плодове и да влѣзе въ нѣкое село да раздава: на едно дѣте една ябълка, на друго — круша, на трето — орѣхче. Нѣма ли да го обичатъ дѣцата? Всички дѣца ще тичатъ по ирѣ не о, ще искатъ да го видятъ, защото всѣкому ще даде нѣщо. Обаче, влѣзе ли този старъ човѣкъ въ селото и вмѣсто по единъ плодъ, на всѣко дѣте даде по една плѣсница, тѣ ще го обичатъ ли? Не, всички дѣца ще бѣгатъ отъ този старъ човѣкъ и отдалечъ съ прѣстъ ще го сочатъ. Слѣдователно, Божията Любовь се изразява на физическия свѣтъ съ торба, пълна съ плодове. Божията Любовь се изразява на физическия свѣтъ въ правилни отношения между хората. Срѣщате нѣкой обезсърченъ, замисленъ, ще му кажете нѣколко на-

сърдчителни думи, ще го поканите дома си, ще го нагостите, ще се разходите съ него, и по този начинъ състоянието му ще се измѣни. Който може да разбере нуждата на човѣка и да му помогне на врѣме, той е уменъ човѣкъ.

Ще приведа единъ примѣръ, да видите, какво нѣщо е услуга или помощъ, направена на врѣме. Върви единъ пѣтникъ съ колата си, но по едно врѣме колата спира, не може да върви напредъ. Коларьтъ слиза отъ колата, гледа натукъ-натамъ, нищо не вижда, нѣ знае, дѣ е поврѣдата. Седи замисленъ, не може да продължи пѣтя си. Минаватъ покрай него единъ, двама, трима, всички го запитватъ, защо е замисленъ—и заминаватъ. Минава четвърти човѣкъ, спира се прѣдъ колата, поглежда на една, на друга страна и намира, че на едно отъ колелата е падналъ единъ гвоздей. Взима отъ земята една клечка, туря я на мѣстото на гвоздея, и колата тръгва. Коларьтъ благодари и продължава пѣтя си. Казвамъ: не питайте човѣка, защо и за какво мисли и страда, но турете една клечка на колата му и си заминете. Това е истинското приложение.

Казвамъ: на всички хора е паднала по една клечка отъ колата имъ, и непрѣменно трѣбва да дойде нѣкой да я тури на мѣстото ѝ. Срѣщамъ нѣкой човѣкъ замисленъ нѣщо. Казвамъ: паднала е една клечка отъ колата на този човѣкъ. Който е досѣтливъ, щомъ види една сестра, или единъ братъ замисленъ, безъ да му говори, той ще вземе една клечка,

ще я тури на колата му и ще си замине. Този е правилният начинъ на приложение закона на любовта. Ако постъпвате така, и животътъ ви ще се развива правилно. По този начинъ невидимиятъ свѣтъ помага на хората.

Сега, ще отидѣмъ до Бъбрека — V. езеро, дѣто ще направимъ нѣколко гимнастически упражнения и ще се погрѣемъ малко на слънце. Слѣдъ това ще слѣземъ на бивуака да обѣдваме и да благодаримъ за хубавия день. Какво ще стане съ васъ, не мислете за това. То е опрѣдѣлено отъ памти — вѣка още. Съ васъ ще стане това, което Богъ е опрѣдѣлилъ, а то е нѣщо много хубаво, неочаквано за всички.

*

8. Бесѣда отъ Учителя, държана на 20 юли, 1931 г. 5 ч. с.

ОТПЕЧАТЪЦИ.

Днесъ ще размишлявате върху 17 стихъ, 1 гл. Послание Яковово: „Всѣко добро даване и всѣка свършена дарба отгорѣ е, и слиза отъ Отца на свѣтлинитѣ, въ когото нѣма измѣнение или сѣнка на промѣняване“.

Днесъ е вторникъ. Ние нарекохме този день — день на доброто. Слѣдователно, днесъ трѣбва да правите само добро. Марсъ е свързанъ съ този день, затова трѣбва да воювате. Съ какво ще воювате? — Съ работа около палаткитѣ си, съ чистене, съ пране на дрехитѣ си. Както планетитѣ указватъ влияние върху днитѣ, така и хората си влияятъ едни-други. Това влияние се забѣлѣзва особено, когато хората се събиратъ по много на едно мѣсто. Нѣкои отъ разположенията и неразположенията имъ се дължатъ на взаимното общение между тѣхъ. Запримѣръ, ако хвърляте нечистотии на нѣкое чисто мѣсто, то непременно ще започне да мирише. Тѣй щото, каквито сж резултатитѣ въ физическия свѣтъ, такива ще бждатъ и въ духовния. Ето защо, всички проповѣдници, на миналото и на настоящето, сж прѣпоръчвали и сега прѣпоръчватъ абсолютна чистота. Безъ чистота — лична или обща, никакво развитие не може да има. Чистотата е първо и необходимо условие за правилното развитие на човѣка.

Казвамъ: всѣки трѣбва да работи върху себе си, а щомъ работи върху себе си, едноврѣменно той работи и върху другитѣ. Виждате, че нѣкой направилъ нѣкаква погрѣшка. Ако можете, изправете тази погрѣшка. Щомъ изправете погрѣшката на нѣкой вашъ ближень, вие правите добро и на себе си, и на него. Лошитѣ мисли и чувства произвеждатъ въ умствения и въ астралния свѣтъ такива нечистотии, каквито се произвеждатъ и въ физическия. Мислитѣ, добри или лоши, се въртятъ около човѣка, отъ когото сж излѣзли, като около центъръ. Често човѣкъ се чуди, отдѣ е дошла въ ума му нѣкоя лоша, или добра мисль, безъ да подозира, че тя е онази мисль, която той нѣкога е изпратилъ въ пространството. Като знаете това, трѣбва да бждете внимателни, да пазите всичко въ най-голѣма чистота. Отъ всички се изисква физическа, сърдечна и умствена чистота. Когато тѣлото на човѣка е чисто, той ще бжде физически здравъ; когато сърцето на човѣка е чисто, той има лице свѣжо и очи ясни; когато умътъ на човѣка е чистъ, отъ лицето му излиза приятна, мека свѣтлина. Ако умътъ на човѣка е нечистъ, той прилича на замъждѣлъ огънь, който пуши толкова много, че никой не може да се приближи до него, да се стопли. Често такъвъ огънь се срѣща въ нѣкои селски кжщи, дѣто огнището е всрѣдъ стаята и пуши. Цѣлата кжща е толкова опушена, че не може спокойно да се гледа, очитѣ заболяватъ отъ голѣмия пушекъ.

Казвамъ: човѣкъ трѣбва постоянно да се чисти, за което има редъ правила и методи. Нѣкой казва, че е нечистъ и се срамува отъ себе си. Нѣма защо да казва, че е нечистъ; то само по себе си се разбира. На физическия свѣтъ човѣкъ прѣдставя сѣме, което излиза отъ прѣстъта. Вслѣдствие на това, сѣмето, което излиза отъ земята, е нечисто, защото и земята е нечиста. Обаче, колкото повече расте, то само вече се чисти и създава своя аура. Като пуца коренчета и стѣбло, то излиза надъ земята и се освобождава отъ черната, нечиста прѣстъ. Който е ясновидецъ, той ще види това сѣменце като млада мома, която всѣка сутринъ взима метлата и чисти, мете кжщата. Здравето на сѣмето зависи отъ неговата чистота. Нѣкои градинари наторяватъ земята, за да могатъ растенията и плоднитѣ дрѣвчета да вирѣятъ добрѣ. Отъ тора сѣмето взима ония елементи, които сж потрѣбни за неговото развитие, и по този начинъ придобива сила по-добрѣ да се чисти. Тѣй щото, човѣкъ не трѣбва да се срамува отъ своята нечистота, но да използва отъ нея потрѣбнитѣ за себе си елементи и да се чисти. Нечистотата е торъ, гюбре, отъ което човѣкъ може да използва нѣкои елементи, необходими за неговото растене и усиление.

Мнозина отъ васъ иматъ желание да бждатъ чисти, свѣтли като ангели, като светии. Казвамъ: едно врѣме човѣкъ е билъ въ Бога, живѣлъ е между ангелитѣ. Защо излѣзе оттамъ? Защо напусна небето и дойде на земята? Човѣкъ самъ пожела да излѣзе отъ

Бога, да напусне небето и да слѣзе на земята, да учи. Щомъ човѣкъ самъ пожелалъ да слѣзе на земята, трѣбва ли днесъ да се оплаква отъ положението си? Нѣма нищо лошо въ това, че човѣкъ е излѣзълъ отъ Бога и дошълъ на земята да учи; лошото, обаче, седи въ това, че ржцѣтъ на съврѣмения човѣкъ сж много деликатни, и той не може да работи. Той търси други хора да работятъ за него, но не намира такива и се вижда въ чудо. Слѣдователно, истинската причина за недоволството на човѣка не седи въ слизането му на земята, но въ невъзможността да намѣри хора, които да работятъ за него. Човѣкъ иска да бжде господарь, да има нѣколко слуги на разположение. Той казва: да имамъ поне единъ вѣренъ слуга, да мете, да чисти кжщата ми! Нѣма ли такъвъ слуга, той е недоволенъ отъ положението си.

Тѣзи дни наблюдавахъ, какъ една сестра се отнесе съ единъ братъ. Сестрата искаше да дигне единъ голѣмъ камъкъ, но не можа. Въ това врѣме покрай нея минава единъ братъ. Тя го спира и много меко, внимателно му казва: братко, моля ти се, дигни този камъкъ, защото е тежъкъ, азъ не мога да направя това. Когато братътъ бѣше готовъ да ѝ послужи, тя веднага стана сериозна, промѣни тона си. Въ тона ѝ вече имаше заповѣдь. Този тонъ прѣдизвика реакция въ братъ, и той бѣше готовъ да ѝ откаже. Той се замисли за единъ моментъ и си каза: нищо, азъ ще ѝ услужа. Нейната работа е сжшевѣремен-

но и моя. Той взе камъка, занесе го, дѣто трѣбваше и си замина. Казвамъ: нѣкога една работа може да се свърши само съ лѣвата ржка, нѣкога — само съ дѣсната. Има случаи, когато и двѣтѣ ржцѣ едновременно взиматъ участие въ нѣкоя работа. Едно трѣбва да знаете: човѣкъ трѣбва да се отнася съ любовъ къмъ всички свои удове, ако иска работитѣ му да се уреждатъ добрѣ.

И тъй, когато работитѣ ставатъ съ любовъ, тѣ всѣкога сж чисти. Нѣма ли любовъ въ всѣка работа, тя е продиктувана отъ интересъ, отъ нѣкакво користолюбие. Запримѣрь, нѣколко братя сж донесли тукъ фотографическитѣ си апарати, да правятъ снимки. Щомъ желанието имъ е чисто, то е добро. Тѣ искатъ да иматъ споменъ отъ прѣкарването си на Рила. Азъ съмъ ималъ случай да видя, както върви нѣкой човѣкъ замисленъ нѣщо, изведнѣжъ нѣкой фотографъ цѣкне съ апарата, фотографира го. Това вече е кражба съ користна цѣль, да продаватъ този портретъ, да печелятъ съ него.

Сега, азъ изнасямъ този фактъ за изяснение на единъ въпросъ, на който мнозина се натъкватъ. Казано е въ Писанието: „Крадецътъ не иде, освѣнъ да открадне, погуби и заколи.“ Отъ този стихъ искамъ да извадя слѣдната аналогия. Както нѣкои фотографи дебнатъ едно лице, безъ то да знае, да го фотографиратъ и послѣ да продаватъ портрета му, така прави и дяволътъ. Дяволътъ не е нищо друго, освѣнъ разумно сжщество, което изкушава и праведни, и грѣшни хора,

жара ги да извършатъ нѣкакво прѣстѣпление, да направягъ нѣкаква погрѣшка. Слѣдъ това той дебне, да улови момента на прѣстѣплението, да го фотографира съ своя апаратъ. Тѣй щото, дяволтъгъ постоянно върви слѣдъ хората и фотографирва всичкитѣ имъ постѣпки, добри или лоши. Като види своитѣ постѣпки, изнесени прѣдъ свѣта, човѣкъ се чуди, кой го е видѣлъ, какво прави, кой е изнесълъ постѣпката му, и започва да страда, да се мъчи. Той иска да купи тази фотографическа плоча, да я задържи за себе си, но дяволтъгъ не я дава. И затова човѣкъ се моли ту на дявола, ту на Господа, да купи отъ тѣхъ плочитѣ на своитѣ прѣстѣпления. Слѣдъ голѣми молби, най-послѣ той успѣва да купи тия плочи. Той вече се успокоява, мисли, че никой нѣма да знае за неговитѣ грѣшки и прѣстѣпления, че всичко вече е свършено. Не се минава много врѣме, дяволтъгъ пакъ трѣгва подиръ него, слѣди го, и току вижъ, пакъ цѣкне съ апарата си. Това показва, че съзнанието на човѣка трѣбва да бжде будно, да мисли, какво върши. Дяволтъгъ обича да фотографирва главно лошитѣ постѣпки на човѣка, понеже тѣ сж въ неговъ интересъ. Той постоянно го дебне, и щомъ го намѣри въ добро разположение, показва му една отъ плочитѣ на неговитѣ погрѣшки. Разположението на този човѣкъ веднага се помрачава, и той казва: толкова добри дѣла съмъ направилъ, а защо все лошитѣ изпжкватъ въ ума ми? Дяволтъгъ се усмихва доволно и казва: мене лошото ми трѣбва, а не доброто. Пси-

холозитѣ обясняватъ това явление по другъ начинъ. Тѣ казватъ: всѣка постѣпка, добра или лоша, има свое отражение, свое ехо. Тѣй щото, веднѣжъ направена една грѣшка или едно прѣстѣпление, тѣ ще се повтарятъ до тогава, докато окончателно се заличатъ. Слѣдователно, човѣкъ трѣбва да бжде буденъ, да знае, че има нѣкой, който, отъ сутринъ до вечеръ, го слѣди, какво прави, и постоянно цѣка съ фотографията си. Който иска да не го фотографира дяволтъ, нека прави само добри дѣла. Дяволтъ не се интересува отъ доброто.

Казвате: нѣма ли нѣкое добро сѣщество, което да фотографира добритѣ дѣла? — Има добри сѣщества, наречени ангели, които по сѣщия начинъ, като дявола, ходятъ слѣдъ хората, да фотографиратъ добритѣ имъ постѣпки. Единъ ангелъ срѣща нѣкой обезсърденъ, отчаянъ човѣкъ, който е рѣшилъ да се самоубие. Той веднага изважда фотографията си, цѣкне съ нея и прѣдставя прѣдъ отчаяния една отъ неговитѣ добри постѣпки. Този човѣкъ погледне на фотографията, усмихне се, въздѣхне спокойно и казва: значи, и у мене имало нѣщо хубаво! Щомъ е така, има смисълъ да се живѣе! Всѣки човѣкъ минава прѣзъ добри и лоши състояния, докато най-послѣ разбере смисъла на живота.

И тѣй, хората трѣбва да разбератъ дълбокия смисълъ на живота. Дойдатъ ли до това положение, тѣ отъ нищо нѣма да се обиждатъ, нито пѣкъ на похвалитѣ ще се подаватъ. Често хората се обиждатъ отъ нѣща,

които не се отнасятъ до тѣхъ. Запримѣрь, мине нѣкой покрай васъ и каже: ти си лошъ човѣкъ! Вие веднага се обиждате, или пъкъ обезсърдчавате и казвате: отъ мене човѣкъ нѣма да стане! Питамъ: защо се докачате? Защо се обезсърдчавате? Това „ти“ не се отнася само до васъ. Всѣки може да бжде „ти“. Вие трѣбва да си кажете: това не се отнася до мене. Азъ не съмъ номеръ „ти“. Това мѣстоимение може да се употреби и въ множествено число: за много хора може да се каже „ти“. Всѣки човѣкъ отдѣлно е пакъ „ти“. Нѣкой казва за себе си: азъ съмъ лошъ човѣкъ. И мѣстоимението „азъ“ пакъ обхваща всички хора. Едно нѣщо трѣбва да имате прѣдъ видъ. Само тогава има смисълъ човѣкъ да каже нѣщо лошо за себе си, т. е. да констатира единъ фактъ, както е въ дѣйствителностъ, когато той може да се поправи. Обаче, ако човѣкъ не е готовъ да изправи погрѣшката си, тогава нѣма смисълъ да казва, че картината, която нарисувалъ, или писмото, което написалъ, не сж хубави. Не е достатъчно само човѣкъ да скжса писмото, което е писалъ, но той трѣбва да го прѣпише нѣколко пѣти, докато самъ се задоволи. Кажете ли човѣкъ за себе си, че не е добъръ, това подразбира, че работата, която той извършилъ, не е добра. Кажете ли, че е добъръ, значи, работата, която той извършилъ, е добра и на мѣсто направена.

Значи, ние трѣбва да говоримъ за себе си само вѣрни нѣща. Кажемъ ли нѣщо, което не е вѣрно, трѣбва да го корегираме. Каз-

вате: какъ ще познаемъ, дали това, което сме констатирани въ себе си, е вѣрно? Вѣрнитѣ нѣща лесно се познаватъ. Запримѣртъ, ако вие напишете едно писмо и слѣдъ като го прочетете нѣколко пѣти, останете доволни отъ него, това писмо съдържа вѣрни факти. Ако не сте доволни отъ писмото си, това показва, че има невѣрни факти въ него, затова трѣбва да го корегирате. Отъ единия до другия край, животътъ е само корекции. Прѣдприемащъ нѣщо, което не излѣзе, както трѣбва, и ти започвашъ да го корегирашъ. Ние сме изпратени на земята да свършимъ работата си, както трѣбва. На всѣки човѣкъ е дадена специална работа, която той самъ трѣбва да свърши. Ако не свърши работата си, както Богъ изисква, той не може да бж е свободенъ. Хиляди пѣти ще дохожда на земята, докато свърши работата си, както Богъ изисква.

Необходимо е човѣкъ да дохожда много пѣти на земята, да учи нейнитѣ закони, да се съобразява съ тѣхъ и да ги прилага въ живота си. При това, човѣкъ не живѣе само за земята; той не живѣе само за днешния день. Днешниятъ день зависи отъ вчерашния, а бждещиятъ — отъ днешния. Слѣдователно, настоящето е основа на бждещето. Възъ основа на това, всѣка мисль и всѣко чувство, които вълнуватъ човѣка днесъ, служатъ за основа на ония мисли и чувства, които ще дойдатъ у него за въ бждеще. И затова, като се интересуваме отъ своитѣ мисли и чувства, трѣбва да знаемъ, че и невидимиятъ свѣтъ е заинтересуванъ отъ тѣхъ. И

когато разумнитѣ същества, които седатъ по-горѣ отъ насъ, видятъ, че ние не можемъ да свършимъ работата си сами, тѣ веднага ни се притичатъ на помощъ. Щомъ дойдатъ тѣ, погрѣшкитѣ лесно се изправятъ. Запримѣръ, нѣкой ученикъ е способенъ, но мързеливъ, и не учи редовно. Учителътъ го изпитва, и като не знае, той му поставя слаба бѣлѣжка. Ученикътъ се стрѣска отъ слабия успѣхъ и започва да учи. Щомъ пожелае да учи, веднага отъ невидимия свѣтъ му идатъ на помощъ, слѣдъ което всички учители се произнасятъ за този ученикъ, че е даровитъ. Отъ своя страна, и той самъ се чуди, отдѣ му дойде това вдъхновение и разположение къмъ учението. Когато ученикътъ има помощъ отъ невидимия свѣтъ, всичкитѣ му работи тръгватъ напредъ. Щомъ знаете това, и вие не трѣбва да се смущавате. Имате ли стремежъ за работа, правите ли усилия, и невидимиятъ свѣтъ ще ви помага. Имате ли помощта имъ, ще станете даровити.

Сега, искамъ да обърна внимание на банитѣ, които правите въ езерата. Ако искате да направите студена баня, потопете се въ водата и бързо излѣзте вънъ. Не стойте много врѣме въ студената вода. Можете и десетъ пжти наредъ да се гурнете въ водата, но веднага да излизате на брѣга. Какъвъ смисълъ има въ това, да влѣзете въ студената вода, да стоите тамъ извѣстно врѣме и послѣ да излѣзете цѣлъ замръзналъ и разтреперенъ? При това, човѣкъ трѣбва да се кжпе въ опредѣлени часове прѣзъ деня, когато

въ атмосферата има топли, хармонични течения, които правят и водата такава. Ако се потопите въ такава вода, ще изпитате извънствна приятност, ще се почувствувате бодъръ, веселъ и разположенъ. Такова кжпане вече има смисълъ. Когато искате да се кжпете въ студена вода, наблюдавайте, дали още съ приближаването си къмъ нея, тя ви привлича, или не. Ако ви привлича, влѣзте въ водата. Слѣдователно, има извънствни условия при кжпането въ студена вода, които трѣбва да се спазватъ. Трѣбва да се спазва врѣмето, атмосфернитѣ течения и редъ още условия. Спазватъ ли се тия условия, човѣкъ се чувствува доволенъ, разположенъ, че е направилъ една студена баня. Иначе, той ще остане недоволенъ, ще усѣща трѣпки по тѣлото си и ще мисли, че се е простудилъ.

Казвамъ: отъ свои лични опити, както и отъ опититѣ на другитѣ хора, човѣкъ ще се домогне до положителни резултати по въпроса за кжпането въ студена вода. Безъ опити нищо не се постига. Акробатитѣ, които виждаме въ цирковетѣ, изведнѣжъ ли сж дошли до тия резултати? Не, тѣ дълго врѣме сж правили упражнения, докато сж постигнали нѣкакви резултати. На сжщото основание, всѣки човѣкъ трѣбва да прави упражнения въ областъта, въ която иска да постигне нѣщо. Животътъ прѣдставя непрѣривна система отъ упражнения. Въ областъта на доброто се изискватъ сжщо така редъ упражнения. Не е достатъчно само да се направи едно добро, но то трѣбва да бжде направено на врѣме

и на мѣсто. Земледѣлецътъ, напримѣръ, никога не хвърля сѣмето на камениста почва. При това, почвата, на която сѣе, трѣбва да бжде добрѣ разорана. За злото не се изисква разработена почва. За доброто, обаче, почвата винаги трѣбва да бжде добрѣ разработена.

Като говоря за разработена почва, разбирамъ освобождението ѝ отъ всички непотрѣбни вещества и прибавяне къмъ нея нови елементи. Сжщото се отнася и до живота на човѣка. Въ цѣлокупния животъ на човѣка, изразенъ въ сѣмейството, въ обществото, въ религията и въ науката, има остатъци отъ миналото, които днесъ, за новия животъ сж непотрѣбни. Той трѣбва да се освободи отъ тѣхъ, и отъ всѣкакъвъ атавизмъ. Запримѣръ, въ религиозния животъ на хората има много атавистически прояви, било въ молитвитѣ, въ обредитѣ, въ формитѣ на служенето, отъ които той трѣбва да се освободи. Нѣкои отъ тѣхъ сж полезни, нѣкои сж остарѣли вече и трѣбва или да се подновятъ, или съвършено да се изхвърлятъ. Много отъ убѣжденията и вѣрванията на хората сж сжщо така стари дрехи, които трѣбва да се замѣстятъ съ нови. Запримѣръ, по старъ навикъ нѣкой се изпжчва напрѣдъ, иска да бжде смѣлъ, рѣшителенъ, да респектира хората. Това е стара дреха, която трѣбва вече да се замѣсти съ нова. Новата дрѣха въ случая е правата, свѣтлата мисль на човѣка. Само тя е въ ъстояние да го направи смѣлъ, рѣшителенъ. Свѣтлата мисль е запалена свѣщь. Отивате ли при Бога, свѣщъта ви

трѣбва да бжде запалена. Излизате ли вечеръ, свѣщъта ви трѣбва да бжде запалена. При това, тя трѣбва да гори добръ, да не пуши. Никакъвъ кадежъ не трѣбва да излиза отъ свѣщъта! И чувствата на човѣка трѣбва да бждатъ благородни, възвишени. Никаква горчивина не се позволява въ чувствата!

Казвате: какво трѣбва да правимъ, когато дойде нѣкакво страдание? Скърбитѣ, страданията сж на мѣстото си. Дойде ли нѣкаква скръбъ или страдание, кажете: не страдамъ само азъ; въ този моментъ, съ мене заедно, страдатъ много хора още. Дойде ли нѣкаква радостъ, кажете: азъ се радвамъ сега, но съ мене заедно се радватъ много хора още. Слѣдователно, скърбитѣ, както и радоститѣ биватъ частни и общи. Нѣкой казва: какво ме интересува, че съ мене заедно страдали и други хора? За мене е важно, че азъ страдамъ. Казвамъ: колкото е важно, че ти страдашъ, толкова е важно, че и други хора страдатъ. Защо?—Защото скръбъта, страданието е работа, която трѣбва да се свърши; колкото повече хора страдатъ едноврѣменно, толкова по-голѣма е възможността за успѣшното свършване на работата. Тѣй щото, скърбитѣ, страданията не сж произволни нѣща, но понеже разбиранията на хората за страданията не сж прави, тѣ страдатъ повече, отколкото трѣбва. За онѣзи, които разбиратъ страданията, тѣ сж Божие благословение. Азъ нѣмамъ прѣдъ видъ ненужнитѣ страдания, които хората сами създаватъ, но говоря за ония страдания,

които се явяватъ като необходимо условие въ развитието на човѣчеството. Както при радоститѣ, така и при страданията, човѣкъ изпитва, провѣрява и калява себе си.

Единъ день се разговаряме съ единъ нашъ приятель за щедростъта. Той казва: азъ съмъ научилъ този урокъ, проявилъ съмъ щедростъта много пжти и мога смѣло да кажа за себе си, че съмъ щедъръ. — Можешъ ли сега да проявишъ щедростъта си? — Мога, разбира се. — Тогава, послужи на единъ нашъ приятель съ петъ хиляди лева, защото е въ голѣмо затруднение. — Ще помисля малко. Казвамъ: както те виждамъ, ржцѣтъ ти треперятъ, не можешъ да бръкнешъ въ джоба си, да извадишъ изведнѣжъ петъ хиляди лева. — По-малко отъ петъ хиляди лева не може ли? — Не, точно петъ хиляди трѣбватъ. Казвамъ: когато човѣкъ е научилъ закона на щедростъта, той трѣбва да е готовъ веднага да бръкне въ кесията си и да извади, колкото искатъ. Ако въпросътъ е да помогнешъ на единъ човѣкъ, да го извадишъ отъ голѣмото му затруднение, помогни до край. Кажешъ ли, че можешъ да помогнешъ, бръкни въ кесията си, извади паритѣ, дай ги на приятеля си и тръгни съ него да се разхождашъ. За послѣдствията не мисли. Само по този начинъ ще получишъ Божието благословение. Нѣма да мине много врѣме, и ще видишъ, че сжщитѣ пари ще дойдатъ отъ другадѣ.

Казвате: споредъ нашитѣ разбирания, това е невъзможно! Не е лесно да дойде чо-

вѣкъ при тебе, да поиска една сума, и ти изведнѣжъ да бръкнешъ въ кесията си и да му дадешъ. — Това е невъзможно за хора, които сж щерни, понеже у едни отъ тѣхъ водата е на дъното, у други — малко повечко. Единъ день, когато всички хора станатъ извори, чешми, тогава, кой какъ дойде при тѣхъ, ще даватъ изобилно. Нѣкой иска петъ хиляди лева отъ васъ, вие ще му дадете десетъ. Това е щедростъ. Ще давате всѣкому, колкото иска, защото водата и безъ това изтича навънъ. Само Богъ е абсолютно щедъръ, понеже Той е неизчерпаемъ изворъ. Ако нѣкой човѣкъ е щедъръ и дава на всички, това подразбира, че Богъ го е опрѣдѣлилъ за распоредитель на Неговитѣ блага.

Днесъ хората сж затворили кесията си, забравили сж, че сж назначени на служба „распоредители на Божиитѣ блага“, и никому нищо не даватъ. Нѣкой имъ иска петъ лева, но тѣ казватъ: нѣмаме петъ пари даже, не можемъ да ти услужимъ. Питамъ: какво ви коштува да дадете на човѣка петъ лева? Забѣлѣзано е, че когато поискатъ нѣкому пари въ името на Бога, и откаже да даде, той всѣкога е загубвалъ. Сжщото се отнася и за онзи, който иска пари. Ако нѣкой иска пари за нѣкакво удоволствие, безъ да има нужда, той непрѣменно ще пострада въ нѣщо — нѣкаква бѣда ще му се случи. Ако нѣкой поиска петъ лева за една хубава книга, или да се нахрани, не отказвайте на този човѣкъ. Потикътъ у него е правиленъ, и той трѣбва да бжде задоволенъ. Този човѣкъ ще бла-

годари и ще оправдае малката жертва, направена за него. Голѣмо съзнание се изисква, както отъ онзи, който дава, така и отъ онзи, който взима. Който дава, той трѣбва да бжде чувствителенъ, отзивчивъ, да разбира нуждитѣ на човѣка и да му послужи, прѣди той да е поискалъ. Услужвате ли по този начинъ, вие ще изпълните задачата на деня на доброто.

Сега, азъ изнасямъ редъ практически правила, а не само теория. Смисълътъ на всичко седи въ приложението. Ние сме дошли на земята да прилагаме, да прѣдаваме Божиитѣ блага, а не да оправяме свѣта. Ако е въпросъ, кой ще оправи свѣта, Богъ е промислилъ за това. Има специалисти за тази работа. Сжщото може да се каже и за живота на отдѣлния човѣкъ. Ако нѣкой срѣща трудни задачи въ живота си, има опрѣдѣлени хора, специалисти, които ще му дойдатъ на помощъ. Ако пъкъ нѣкои отъ винтоветѣ на неговата машина не се движатъ, и за това има специалисти. Тѣ ще дойдатъ, ще намажатъ тия винтове, и машината ще тръгне. До това врѣме машината на този човѣкъ ще поскърца малко, но послѣ ще се изправи. Тъкмо той намислилъ да върши много работи, но специалистътъ иде, и замислената работа се прѣустановява. Той казва: спрѣ се работата ми. — Нищо отъ това. Щомъ винтоветѣ се намажатъ, работата ще тръгне по-добрѣ. Ако нѣкой отъ васъ има развъртани винтове, да не се плаши, тѣ ще се завъртятъ. Важно е, кой ги е развъртѣлъ: дали нѣкой отъ светиитѣ, или дявола. И дяволътъ има отвертки, съ които

развъртва винтоветъ. Който и да ги е развъртѣлъ, като дойдатъ специалиститъ, тѣ ще ги оправятъ.

„Всѣко добро даване и всѣка съвършена дарба отгорѣ е и слиза отъ Отца на свѣтлинитъ, въ когото нѣма измѣнение, нито сѣнка на промѣняване.“

*

9. Бесѣда отъ Учителя, държана на 21 юли, 1931 г. 5 ч. с.

НЕДОКАЗАНИ ИСТИНИ.

Сега, за размишление прѣзъ деня ще вземете стиха: „Истинате ще ви направи свободни“. Днесъ малцина иматъ ясна, конкретна прѣдстава за истината. Ако за всѣки даденъ случай човѣкъ знае, какъ да направи нѣщо и може да го направи, това е пжть, отношение къмъ истината. Да знае човѣкъ, дѣ е хлѣбътъ и да може да го приеме и обработи въ себе си, това е отношение къмъ истината. Ако човѣкъ знае мѣстото на хлѣба, и ако организмътъ умѣе да го приеме, той ще придобие свобода. Той ще бжде свободенъ отъ гладъ, който обикновено отнима силитѣ. Въ случая истината прѣдставя отношение къмъ нѣщо. Ако не знаете, какво е отношението ви къмъ даденъ човѣкъ, вие не го познавате. Човѣкъ се изявява чрѣзъ своитѣ мисли, чувства и дѣйствия. И ако не знаете, какво мисли, чувствува и прави нѣкой човѣкъ, вие не го познавате.

Съврѣменнитѣ хора искатъ да знаятъ, дѣ е Богъ и какво Той прѣдставя. Казвамъ: дѣто има животъ, дѣто има мисль, дѣто има чувство, тамъ е Богъ. Ще кажете: какво нѣщо е животътъ? Азъ ще ви отговоря на този въпросъ, само ако вие ми кажете, отдѣ ви дойде тази мисль. Ако вие искате да знаете, какво нѣщо е животътъ, азъ пкъ искамъ да зная, отдѣ дойде този въпросъ въ ума ви. Отивате на училище, учителътъ взима тебе-

ширѣ и написва на черната дѣска: нѣкой-си ималъ 200 овци. Питамъ: ученицитѣ виждатъ ли тѣзи овци на дѣската? Никакви овци нѣма на дѣската, но учителѣтъ само ги написва. Какво има прѣдъ видъ той съ написването на тия 200 овци? Ако въ училищата бѣше въведена нагледната система на обучение, тогава, колкото овци напише учителѣтъ на дѣската, всички тия овци трѣбваше да бждатъ прѣдъ дѣцата. Учителѣтъ пише на дѣската десетъ овци, и веднага въ стаята прѣдъ дѣцата влизатъ десетъ овци. Защо да не дойдатъ тия овци въ класната стая? Нали е въпросъ за реалность? Всички хора говорятъ за реални работи, не признаватъ отвлѣченитѣ нѣща. Въ прѣки това, реалнитѣ нѣща ги нѣма на лице.

Нѣкой казва: азъ искамъ да се помоля на Бога.—Какъ ще се помолишъ на Бога, когото не виждашъ и за когото много хора казватъ, че не сѣществуватъ?—Азъ вѣрвамъ въ Бога.—Какъ можешъ да вѣрвашъ въ нереални нѣща? Невъзможно е човѣкъ да вѣрва въ нѣща, които не сѣществуватъ. Щомъ вѣрвашъ въ Бога, значи Богъ сѣществуватъ. Вѣрата въ нѣщо подразбира, че то сѣществуватъ. Нѣкой казва: азъ не вѣрвамъ въ Бога. — Щомъ въ Бога не вѣрвашъ, въ друго нѣщо вѣрвашъ. Това е все едно, нѣкой ученикъ да каже на учителя си: азъ не вѣрвамъ въ овцитѣ. Ако ти не вѣрвашъ въ овцитѣ, това още не значи, че тѣ не сѣществуватъ. Учителѣтъ взима ученика си за ржка и го завежда при овцитѣ. Ученикътъ вижда, че овцитѣ сѣ трѣвопасни животни, покрити съ вълна, блѣятъ, даватъ млѣ-

и т. н. Той се убѣждава въ тѣхното сжществуване, но и безъ това тѣ сжществуватъ. Мнозина искатъ да намѣрятъ Бога по сжщия начинъ, както ученикътъ видѣ, пипна овцитѣ и повѣрва въ тѣхното сжществуване. Богъ не се намира само съ пипане на ржка и съ виждане. Богъ се намира и съ пипане, и съ виждане, и съ чувствуване, и съ мисль.

Сега, да допуснемъ, че вие седите и философствувате върху свободата, а единъ отъ васъ казва: азъ съмъ свободенъ човѣкъ, никой не може да ми заповѣдва. Прѣдставете си, че както седите, въ крака ви се забива една дебела игла. Колкото повече се движите, толкова по-дълбоко се забива иглата въ крака ви, и вие усѣщате голѣма болка. Питамъ: щомъ сте свободенъ човѣкъ, защо не извадите иглата отъ крака си? Защо не се освободите отъ болкитѣ, които иглата ви причинява? Като привеждамъ този примѣръ, вие ще кажете, какво ли се крие въ този примѣръ?—Крие се нѣщо, но вие сами трѣбва да го разберете. Прѣдставете си, че една млада мома обича майка си, баща си, всички свои ближни, но единъ день срѣща единъ младъ момъкъ, който трѣгва подиръ нея. Момата мисли, че този момъкъ се влюбилъ въ нея, и тя започва да се интересува отъ него, става разсѣяна, иска и тя да го срѣща. Този момъкъ ни най-малко не се е влюбилъ въ младата мома. Обаче, той е намислилъ да се жени, и по този случай търси нѣкоя мома, която да изпълнява службата на слугиня. Тѣй щото, това още не е нито лю-

бовъ, нито женитба. Този младъ човѣкъ харесва момата, вижда, че е здрава, силна, иска да се ожени за нея, да я впрегне на работа, и слѣдъ нѣколко години, когато тя не може вече да работи, той ще я напусне. Питамъ: дѣ останала любовта на този момъкъ? Това става не само съ момата, но и съ момъка. Момъкътъ търси слугиня, а момата — слуга. Това показва, че нито момъкътъ, нито момата сж свободни.

Казвамъ: дойде ли момъкътъ при нѣкоя мома и каже, че иска да се ожени за нея, тя трѣбва да разбира правилно отношенията въ живота и да се откаже отъ това прѣдложение. Момата трѣбва да му каже: докато съмъ въ бащиния си домъ, между любовта на майка си и на баща си, азъ съмъ добръ, никому не ставамъ слугиня. Докато имамъ възможность господарка да бжда, нѣма защо слугиня да ставамъ. Азъ познавамъ любовта, и никой не може да ме излъже, нито съ писмата си, нито съ думитѣ си. Богъ ми даде животъ, и азъ ще служа на Него. Дойда ли при тебе, не само че не можешъ да подържашъ живота ми, но отгорѣ на това ще го отнемешъ. Сжщото нѣщо и момъкътъ трѣбва да каже на момата. Въ живота на съврѣменитѣ хора почти всѣки мжжъ подозира жена си въ нѣкакво прѣстѣпление, и почти всѣка жена подозира мжжа си въ сжщото. И този животъ наричатъ бракъ! Слѣдъ всичко това мжжътъ, жената, дѣцата даватъ видъ, че нищо лошо не мислятъ. Това не е сѣмейство; това не е бракъ. Това сж съдружия, основа-

ни на лъжа, на измама. Нищо лошо не мислятъ тѣ, а работитѣ имъ не вървятъ добръ.

Питамъ: отношенията, които съществуватъ между съврѣменнитѣ хора, съгласни ли сж съ волята Божия? Никой никого нѣма право да ограничава! Нѣкой грѣши — той самъ ще отговаря прѣдъ Бога за своитѣ грѣхове. Богъ ще го държи отговоренъ за грѣховетѣ му, а не хората. Нѣкой върши добро — пакъ той ще носи послѣдствията на своитѣ дѣла, нѣма защо хората да го хвалятъ. Когато нѣкой прави зло, азъ мога само да съжалявамъ; ако прави добро, азъ мога само да се радвамъ. Нѣкой човѣкъ се хвали, че е добъръ художникъ. Това означава, че той търси работа, да нарисува нѣкоя картина. Ако този художникъ не рисува, както трѣбва, никой нѣма да го търси. Обаче, ако той е великъ майсторъ, и може да рисува, както трѣбва, всички ще го търсятъ.

Тѣй щото, ако нѣкой се хвали, че е добъръ човѣкъ, добъръ художникъ или музикантъ, това подразбира, че той иска да завърже приятелство съ васъ. Това приятелство ще издържи толкова, колкото ще издържи картината на нѣкой слабъ художникъ. То е все едно слабиятъ ученикъ да отиде при нѣкой учителъ и да му каже, че иска да стане неговъ ученикъ. Този учителъ ще си създаде голѣми неприятности съ такъвъ ученикъ. Защо? — Понеже той нѣма да учи, а ще иска отъ учителя си хубави бѣлѣжки и ще му се сърди, че не го възнаградилъ, както трѣбва. Ако ученикътъ не върва на учителя

си, че справедливо му е турил слаба бълж-ка, учителят може да извика комисия, която да прегледа картината му и да се произнесе. Хубавото, красивото всички харесват и правилно оценяват. Работата хвали човъка, а не това, какво той мисли за себе си.

Сега, мнозина от вас постъпват като слабия ученик. Тъ казват: като правимъ молитвата си сутринъ, ние четемъ едни и същи молитви — Добрата молитва, Отче нашъ. Искаме нови молитви, разнообразие искаме. Питамъ: като сте чели толкова пъти „Добрата молитва“, разбрали ли сте значението на думитъ „Господи, Боже нашъ“, съ които започва тази молитва? Да произнасяте тия молитви, безъ да разбирате тяхния смисълъ, това е равносилно да произнасяте думитъ „гладенъ съмъ“, безъ да разбирате смисъла на глада. Кога човъкъ разбира смисъла на глада? — Когато се нахрани. И обратно: човъкъ разбира смисъла на яденето, когато огладнѣе. Следователно, гладътъ ще осмисли яденето, а яденето ще осмисли глада. Ако човъкъ не огладнява, той ще изгуби смисъла на живота.

Значи, между глада и яденето отъ една страна, както и между страданията и радоститъ отъ друга, може да се направи паралелъ. Страданието е гладъ, радостта е ядене. Ако човъкъ не скърби и не се радва, той нѣма да разбере смисъла на живота. Скръбта и радостта сж неизбѣжни спътници въ живота на човъка. При това, човъкъ нѣма само единъ пътъ да скърби и да се радва, но постоянно

ще скърби и постоянно ще се радва. При всъка скръбъ той ще разбира смисъла на яденето и ще си прѣдставя богата трапеза, на която ще има хубави баници, кокошки и др. Това събужда въ него енергия за работа. Ситиятъ не работи, гладниятъ работи. Кое кара хората да работятъ? — Гладътъ. И затова, казвамъ: хората работятъ, благодарение на глада, благодарение на страданията. Иначе, отъ тѣхъ нищо не би излѣзло. Гладътъ, страданието сж потици, стимули, които заставятъ хората да работятъ, да се развиватъ.

Нѣкой казва: главата ми побѣлѣ отъ страдания! Този човѣкъ иска да се радва, безъ да страда. Това нѣщо е невъзможно. Невъзможно е радость безъ страдание и страдание безъ радость. Понеже Богъ е допусналъ страданията, този животъ засега е най-добъръ. Слѣдъ този животъ ще дойде другъ, по-добъръ. По-добриятъ животъ не изключва страданията, но обяснява тѣхния дълбокъ смислъ. Днесъ хората страдатъ и сж недоволни отъ страданията. Тѣ се радватъ и сж недоволни отъ радоститѣ. Който е недоволенъ отъ страданието, той е недоволенъ и отъ радостта. Нѣкой казва: радвамъ се, но не зная докога. Направихъ си кжща, но не зная докога ще бжде моя. Оженихъ се за добра жена, но не зная докога ще бжде моя; утрѣ може да я хареса другъ нѣкой. Това показва, че въ всъка човѣшка радость, въ всъка човѣшка придобивка се крие единъ червей, който мжчи човѣка. Прѣди всичко, Богъ не е изпратилъ човѣка на земята да има жена; нито

жената е създадена да има мъжъ и деца. Срѣщате единъ българинъ, облѣченъ въ европейски дрехи, хвърлилъ своята национална носия, мисли, че никой нѣма да го познае, какъвъ е. Каквито дрехи да облѣче човѣкъ, той все сѣщиятъ ще си остане. Дрехитѣ не правятъ човѣка. Тѣ сѣ моди, които иматъ врѣменно значение. Хубави сѣ европейскитѣ дрехи, модерно скроени, добръ ушити, но тѣ не опрѣдѣлятъ живота на човѣка. Днесъ францускитѣ дрехи сѣ на мода, утрѣ ще дойдатъ английскитѣ. Когато турцитѣ се възхищаватъ отъ нѣщо, че е много хубаво, умно, солидно, тѣ казватъ „ингилисъ акжлж“. За нѣща, които сѣ външно красиви, тѣ казватъ, че сѣ направени „а ла франсе“.

Като говоря за модата, намирамъ, че тя не е нѣщо сжществено. И безъ мода може да се живѣе. На сжщото основание, казвамъ, че и безъ религия на формитѣ може да се живѣе. Такава религия не е нищо друго, освѣнъ външна дреха, модно скроена и ушита, която човѣкъ самъ е направилъ. И безъ такава религия може да се живѣе, както може да се живѣе безъ кокошки, безъ баници, безъ сладкиши. Обаче, безъ хлѣбъ не може да се живѣе. Това показва, че въ живота има сжществени и несжществени нѣща. Нѣкой казва: хлѣбътъ може ли безъ сирене? — Може. Вие искате да направите сиренето другаръ на хлѣба, но хлѣбътъ казва: другаръ не ми трѣбва. Азъ самъ свършвамъ работата си. Сиренето само залъгва хората, то не може да имъ даде необходимото, което хлѣбътъ дава. Хранете

хората извъстно време само съ сирене, и ще видите резултатитъ отъ него. Хората могатъ да се хранятъ само съ хлѣбъ, но само съ сирене — не могатъ. Ако се хранятъ само съ сирене, слѣдъ една седмица най-много ще го захвърлятъ настрана и ще кажатъ: хлѣбъ ни дайте! Слѣдователно, сиренето е притурка въ живота, несжщественно нѣщо. Трѣбва да се различава сжщественото отъ несжщественото. Сжщественно е само това, безъ което не можемъ. Хлѣбътъ е сжщественъ елементъ за живота. Любовта е сжщественъ елементъ за живота, защото всичко произтича отъ нея. Тя е изворътъ на живота.

Мнозина, като слушатъ да се говори за любовта, казватъ, че имало животинска, човѣшка, ангелска и Божествена любовъ. Това сж форми на любовта, които въ случая не важатъ. Какво се разбира подъ думата човѣшка любовъ? Човѣшката любовъ е вода, затворена въ шише. Ако шишето се отвори и обърне съ устата надолу, водата изтича. Отъ любовта въ шишето нищо вече не остава. Обаче, когато се говори за любовта, изобщо, ние разбираме това, което извира, тече и никога не прѣстава. Тази любовъ подразбира вѣченъ животъ, вѣчно благо, вѣчно щастие, вѣчно знание, вѣчна свѣтлина, вѣчна сила. Имате ли любовта, всички тия нѣща придобиватъ смисълъ. Изгубите ли любовта, всичко се обезсмисля. Защо? — Сжщественото въ живота изчезва. Начало на всѣка проява въ свѣта е любовта. Задъ свѣтлината седи любовта; задъ силата седи любовта; задъ

недоволството, задъ грѣха пакъ седи любовъта. Единствената сила, която направлява и корегира всичко въ свѣта, това е любовъта. Казвате: възможно ли е любовъта да седи задъ грѣха? Любовъта седи задъ грѣха, защото въ този случай любовъта още не се е проявила, но чака благоприятенъ моментъ да се прояви. Който не познава любовъта, той всѣкога върши грѣхове, прѣстѣпления. Щомъ познае любовъта, всѣкакъвъ грѣхъ, всѣкакво прѣстѣпление ще изчезнатъ. Слѣдователно, докато хората не познаятъ любовъта, и грѣхове ще има, и прѣстѣпления ще има.

Сега, ще обясня, какъ и отдѣ се раждатъ прѣстѣпленията. Имате едно хубаво, кристално шише, съ вмѣстимостъ единъ литъръ, пълно съ вода. Вие пазите това шише, като особена цѣнностъ, и казвате: никой да го не бута! Обаче, дойде единъ вашъ приятелъ, и безъ да знае, налива чаша вода отъ това шише. Дойде втори, и той налива една чаша вода. Дойдатъ трети, четвърти, и тѣ наливатъ по една чаша вода, и погледнешъ, шишето се изпразнило. Дойдете вие, виждате шишето празно и казвате: кой се е осмѣлилъ да направи това прѣстѣпление? Значи, когато нѣкой взима отъ малкото, което човѣкъ има, това е прѣстѣпление. Прѣдставете си, че този човѣкъ има на разположение не само едно шише вода, но голѣмъ изворъ, който непрѣстанно тече и дава на всички, колкото искатъ. При това положение, ще има ли условия за прѣстѣпления? При изобилието прѣстѣпления не се вършатъ. Често, въ любовъта между хора-

та се явява ревностъ. Защо? — Понеже любовта имъ е въ шишета. Като пийнатъ отъ нея едва-двѣ чашки, и тя се свършва. Разликата въ любовта на хората седи въ това, че шишетата на нѣкои сж по-малки, а на други — по-голѣми, но все шишета сж, не сж извори. Любовь, въ която има ревностъ, тя не е никаква любовь. Нѣкой казва: азъ имамъ любовь. — Дѣ е тя? — Въ това шише. Не искамъ да ми я бутате! Вземете ли нѣкой една капка отъ тази вода, той веднага вика: не взимайте отъ шишето ми вода! Всѣка капка отъ нея струва скжпо. Азъ взимамъ единъ голѣмъ сждъ и поканвамъ този човѣкъ да дойде съ мене при единъ голѣмъ изворъ. Поставямъ сжда подъ крана, водата въ него тече и прѣлива, и казвамъ: ето, това е любовь! Докато любовта се цѣди на капки, тя не е дошла още до Божествения изворъ. Искате ли любовь, идете при Божествения изворъ, оттамъ да начерпите, колкото искате.

Казвате: дѣ е Богъ? — При извора. Ако искате да намѣрите Бога, трѣбва да отидете при Вѣчния Изворъ на живота. — Нѣма защо да ходимъ толкова далечъ, когато може да ни разправите нѣщо за този изворъ. — Идете сами и вижте извора, азъ нищо не разправямъ за него. Велико нѣщо е този Изворъ! Ако започна да го описвамъ, ще направя нѣкаква грѣшка, нѣма да го опиша вѣрно. Той не се подава на какво разказване. Нѣма езикъ, съ който може да се опише. Ако азъ го опиша, вие нѣма да останете доволни. Идете сами да го видите. Азъ

ходихъ самъ при този изворъ, разбрахъ го и сега мога само да ви посвѣтвамъ: идете при този изворъ часъ по-скоро; не отлагайте! За дѣл-ия пѣтъ, който ще извървите, не съжалявайте. Всѣки самъ може да отиде при този изворъ. Тѣй щото, дали имате човѣшка или ангелска любовъ, едно е важно за васъ: и човѣшката, и ангелската любовъ сж потрѣбни, но и хората, и ангелитѣ сж черпили и черпятъ любовта си все отъ Божествения изворъ.

Казвамъ: ако искате да се освободите отъ терзанията на човѣшката любовъ — завистъ, съмнѣние, подозрѣние — идете при Божествения изворъ, да си начерпите вода, колкото желаете. Още по-добрѣ, свържете се съ този изворъ, да не се изчерпвате никога. Отрицателнитѣ прояви на любовта се дължатъ на неразбирането ѝ. Нѣкой казва: азъ не вѣрвамъ въ твоитѣ думи. — Ти не вѣрвашъ въ когото трѣбва, че ще вѣрвашъ въ мене. Другъ казва: азъ вѣрвамъ въ думитѣ ти. — Каква нужда имамъ да вѣрвате въ мене? Какво печеля отъ това? Вѣрата подразбира отношения. Да вѣрваме въ Бога, това подразбира да направимъ връзка, да създадемъ отношения съ Бога, за да може Неговата Любов да тече и прѣзъ насъ. Когато вѣрвамъ въ единъ човѣкъ, азъ трѣбва да направя връзка съ него, за да може любовта ми да потече въ неговия домъ, и всички да се ползватъ отъ нея.

Споредъ менъ, понятието вѣра е съвършено различно отъ това, което съвременнитѣ хора иматъ. Да вѣрвашъ въ нѣкой човѣкъ, това значи да завържешъ правилни отноше-

ния съ него, за да може Божествената Любов да се прояви едновременно и въ тебъ, и въ него. Кажете ли човѣкъ, че вѣрва въ Бога, а нѣма правилни отношения къмъ Него, какво го ползува тази вѣра? Кажете, че вѣрвате въ мене, въ моята ученостъ, въ моята доброта. Единъ день вѣрвате, на другия день не вѣрвате. Каква е тази вѣра? Единъ день вѣрвате, че съмъ добъръ човѣкъ, на другия день не вѣрвате, измѣняте мнѣнието си за мене. Това не е вѣра, това сж човѣшки заблуждения. Истинската вѣра спасява. Тя подразбира да създадешъ непрѣривна връзка съ Бога, или съ даденъ човѣкъ. Такава е вѣрата на майката къмъ дѣтето. Отъ тази вѣра и дѣтето се ползува, и майката се ползува. Дѣтето расте, развива се и учи. Съ идването си на земята, дѣтето помага за развиване на чувствата на майката. Ако майкитѣ нѣмаха дѣца, тѣхнитѣ чувства биха се атрофирали, а при тѣзи условия и дѣцата не биха могли добре да растатъ и да се развиватъ.

Казвамъ: много хора нѣматъ ясна прѣдстава за любовта. Вслѣдствие на това, тѣ казватъ: насъ никой не ни обича. Питамъ: вие кого обичате? Ония, които считатъ, че сж ученици, кого обичатъ? Ако любовта на съврѣменнитѣ хора се подложи на изпитъ, едни отъ тѣхъ ще издържатъ, други нѣма да издържатъ този изпитъ. За кого е любовта? — За гладния. Ако нѣкой носи торба, пълна съ хлѣбъ, за кого е този хлѣбъ? — За онзи, който се нуждае отъ него. Слѣдователно, да обичашъ нѣкого, това значи, да си готовъ да

му дадешъ хлѣбъ отъ своята торба. Прѣдстави си, че ти, който носишъ торба съ хлѣбъ, имашъ нужда отъ него. Какво ще направишъ тогава? Първо ти ще се нахранишъ, а послѣ ще дадешъ на другитѣ. Питамъ: може ли да люби онзи, който има нужда отъ хлѣбъ? Съберете на едно мѣсто двама души, които сж гладували десетъ деня, дайте имъ парче хлѣбъ и вижте, какъ сж разбрали любовта. Който е разбралъ любовта, той ще вземе една чиста кърпа, ще покрие съ нея парчето хлѣбъ, ще тури отгорѣ ржката си и ще почака извѣстно врѣме. Нѣма да мине много, и парчето хлѣбъ ще почне да се увеличава, ще стане голѣмъ самунъ. Слѣдъ това и двамата ще почнатъ да ядатъ братски. Това сж хората на любовта. Тѣ иматъ всичко въ изобилие.

Нѣкой вади отъ торбата си парче хлѣбъ и казва: сухъ е този хлѣбъ, не може да се яде. Щомъ този човѣкъ не може да направи сухия хлѣбъ мекъ, той е отъ обикновенитѣ хора, които знаятъ да залъгватъ другитѣ съ своята любовъ. Ако не мога да прѣввърна сухия хлѣбъ въ мекъ, и азъ съмъ отъ обикновенитѣ хора. Когато нѣкой говори за любовта, а не може да прѣввърне сухия хлѣбъ въ мекъ, вие не трѣбва да се съблазнявате отъ него, но ще знаете, че имате работа съ обикновенъ човѣкъ. Човѣкътъ на любовта нито се съблазнява, нито служи за съблазнь на другитѣ. Който се съблазнява, той нѣма истинско понятие за Бога. Такъвъ човѣкъ нищо не може да постигне. Този човѣкъ се намира въ положението на ученикъ, който постоянно промѣня учителитѣ

си. Отива при единъ учитель и казва: този учитель нищо не струва. Отива при другъ: и този нищо не струва. Въ края на краищата, този ученикъ нищо нѣма да научи. Ученикътъ не може да бжде по-уменъ отъ учителя си. Дойде ли такъвъ ученикъ при нѣкой учитель, послѣдниятъ се затваря за него, защото знае, че той е невѣжа и не иска да учи. Въ този случай учительтъ дава само трицитѣ отъ своитѣ знания.

Подъ думата „трици“, азъ разбирамъ лъжливитѣ, кривитѣ положения въ живота, или остатъцитѣ отъ нѣщата, които нищо не струватъ. Всички трѣбва да знаятъ, че ако човѣкъ живѣе въ вжтрѣшна самоизмама, това вече не е истина. Човѣкъ всѣкога чув-
ствува, дѣ е истината, но не я признава. За-
примѣръ, нѣкой човѣкъ е опрѣдѣленъ прѣвъ да направи едно добро, да направи стѣпка напредъ, но той казва: другъ да дойде вмѣсто мене! Така всички хора отлагатъ да изпълнятъ доброто, но по този начинъ влизатъ въ противорѣчие съ великия законъ, който работи у тѣхъ. Влѣзатъ ли въ противорѣчие съ този законъ, и Богъ ги напуска. Дѣто Богъ отсъствува, тамъ нищо не може да стане. Слѣдователно, всѣка работа, всѣко добро дѣло трѣбва да се гледа въ крайнитѣ си резултати. Крайнитѣ резултати прѣдставятъ идването на Бога, проявлението на Неговата Любовь, Мъдростъ и Истина. Щомъ Любовта, Мъдростъта и Истината се проявятъ, Божиятъ Духъ присъствува между насъ, и ние имаме истинската реалностъ на нѣщата. Съ това започва истин-

скиятъ животъ. Докато дойде този животъ, могатъ да минатъ години, двѣ, десетъ, сто, но трѣбва да се чака това врѣме.

Казвамъ: смисълътъ на живота седи въ това, човѣкъ да дочака врѣмето за идването на абсолютната реалностъ. Има дървета, които цвѣтятъ единъ пжтъ на сто години. Какво трѣбва да правятъ тия дървета? Тѣ трѣбва да дочакатъ врѣмето си да цвѣнатъ. Нѣкой чакалъ 99 години и казва: не мога да чакамъ повече, изгубихъ търпѣние! Казвамъ: толкова години си чакалъ, имай още малко търпѣние, остава ти само единъ часъ, докато цвѣнешъ. Такова нѣщо прѣдставя проявлението на Божията Любовь въ вѣчността. Ти си чакалъ цѣла вѣчностъ, сега си на края на вѣчността. Почакай още единъ часъ, докато се прояви Божията Любовь. Внимавай да не изгубишъ този часъ! Защо? — Понеже Божията Любовь, Мждростъ и Истина се проявяватъ само единъ пжтъ прѣзъ цѣлата вѣчностъ. Хубавитѣ, великитѣ работи се явяватъ само по единъ пжтъ прѣзъ вѣчността. И на васъ казвамъ: останало е само единъ часъ още, докато се прояви любовта. Казвате: има врѣме още. — Никакво врѣме нѣма. Вие трѣбва да седите на постъ и да чакате идването на любовта. Будни ще бждете, ще седите внимателно и нѣма да отклонявате мисълта си на една, или на друга страна. Отклоните ли мисълта си отъ цѣлтъ на вашето чакане, вие ще се намѣрите въ положението на онзи човѣкъ, който рѣшилъ да пробие дупка въ планината, да съедини едно

царство съ друго. Който минавалъ покрай него, все го заговарялъ нѣщо, и той спиралъ работата си, обръщалъ внимание на всичко, което му се говорило. Като спиралъ вниманието си на този, на онзи, дупката се запушила, и той не могълъ да постигне цѣлѣта си. Сжщото ще стане и съ васъ. Ще дохождатъ хора отвънъ, да ви теглятъ, да отвличатъ вниманието ви, но вие не трѣбва да се отклонявате. Ще дойдатъ нѣкои да ви разправятъ, какво мислятъ по вашата работа. Каквото и да мислятъ, то е за тѣхъ. Тѣхната мисль не е сжществена за васъ. Вие трѣбва да седите прѣдъ дупката и да работите, да чакате онзи моментъ, когато дупката се пробие, и вие постигнете цѣлѣта си. Значи, дошълъ е часътъ, въ който ще стане съединението между двѣтъ царства.

Мнозина отъ васъ сте дошли тукъ неразположени, отпаднали духомъ, понеже мислите, че Богъ не ви обича, не мисли и не се интересува за васъ. Това е голѣмо заблуждение, голѣма самоизмама. Въ любовта на Бога нѣма никакво изключение. Нѣкой е недоволенъ отъ себе си, че нищо не е направилъ. Казвамъ: не се смущавайте! Знайте, че това, което се изисква отъ васъ, ще го свършите. Ако сте недоволни отъ положението си, какво ще кажете за малкитѣ мушици? Богъ едва сега е започналъ да дѣйствува върху тѣхъ. Обаче, ще минатъ още 10—20 милиони години, докато се види, какво Богъ е направилъ отъ тѣзи мушици. Едно е важно: да започне любовта да дѣйствува. Когато се ко-

пае кладенецъ, важно е да се яви първата капка вода. Тя е признакъ, че има вода въ почвата. Отъ първата капка се образува голѣмъ изворъ, който ще напои всички градини.

И тъй, вие не трѣбва да губите вѣрата си въ Бога. Въ това нѣма никаква философія. Човѣкъ трѣбва да вѣрва! Да вѣрва въ Бога, това подразбира да направи връзка съ Него, да се прояви Божията Любовь. Тази е мистичната страна на въпроса. Съ други думи казано: човѣкъ трѣбва да направи връзка между ума и сърцето си. Като се говори за любовь между хората, това не значи, че трѣбва да обичашъ човѣка външно, но да направишъ връзка съ него, да му укажешъ пълно довѣрие. Имашъ ли вѣра въ човѣка, когото обичашъ, тогава Богъ ще се прояви въ тебъ. Сжщото се отнася и до обичьта ви къмъ Бога. Обичате ли Бога, ще направите връзка съ Него. Щомъ направите тази връзка, всѣкаква тъмнина отъ ума ви ще изчезне, и всѣкакво притѣснение отъ сърцето ви ще се прѣмахне. Въ ума ви ще се яви свѣтлина, въ сърцето ви — разширение, миръ, радостъ и ще разберете, че Божията Любовь ви е посѣтила. Това проблесване на свѣтлина въ ума и на радостъ въ сърцето е признакъ, че вие можете да работите, да постигнете всичко, което душата ви желае.

Сега, вие трѣбва да направите едно малко усилие, да възстановите връзката си съ Бога, да възстановите вѣрата си къмъ Него. Азъ наричамъ вѣрата законъ на хранене. Вѣрата подразбира правилни отношения между

ума и сърцето. Щомъ съществуватъ такива отношения между ума и сърцето, въ ума ще се яви свѣтлина, въ сърцето — разширение; тогава тъмнитѣ нѣща ще станатъ ясни, а неразбранитѣ — разбрани. Отъ този моментъ ще се прояви истинскиятъ животъ. Сега нѣ кой казва: азъ те обичамъ. Въ сжщность, той не обича. Азъ вѣрвамъ въ тебе. Въ сжщность, той не вѣрва. На този, който ме обича и казва, че има вѣра въ мене, казвамъ: дай ми хиляда лева на заемъ! — Нѣмамъ. Той има пари, но не иска да ми даде, защото не вѣрва въ мене. Момъкъ казва на нѣкоя мома: хайде да отидемъ на разходка! — Имамъ работа, не мога да ходя по разходки. Въ сжщность, момата има време да се разходи съ този момъкъ, но не му вѣрва, страхува се, да излѣзе сама съ него. Любовь ли е това, да се страхувашъ отъ човѣка, който те обича? Не е любовь. Любовьта е свещено нѣщо, въ нея страхъ нѣма. Нѣма по-красиво нѣщо отъ това, да намѣришъ човѣкъ, въ сърцето на когото живѣе Божествената Любовь. То е все едно да намѣришъ единъ скъпоцѣненъ камъкъ, да намѣришъ единъ чистъ, кристаленъ изворъ, който непрѣстанно извира, да влѣзешъ въ градина съ най-хубави плодни дървета, или най-послѣ да се запишешъ ученикъ въ добръ уредено училище.

Казвамъ: такава трѣбва да бжде вашата прѣдстава за любовьта! Какви сж сегашнитѣ разбирания за любовьта, за мене не е важно, но ако влѣзете въ пустинята съ вашата лю-

«Бовъ, устата ви ще засъхне. Ако влѣзете въ пустинята съ Божията Любовь, тя ще я прѣвърне въ градина. Влѣзете ли въ пустинята съ вашитѣ малки шишенца, пълни съ вода, пустинята ще остане пустиня, животътъ ѝ никакъ нѣма да се измѣни. Врѣме е вече да отидете при Божествения изворъ, оттамъ да черпите. Шишенцата съ вода днесъ не могатъ да ви задоволятъ. Всички трѣбва да тръгнатъ въ новия пжть. Стариятъ пжть, старитѣ разбирания нищо не даватъ. Тѣ сж опитани вече. Сега се изискватъ нови разбирания, нова свѣтлина.

Нѣкой казва: азъ искамъ да служа на Бога. — Какъ ще Му служишъ? — Като Го обичамъ, като вѣрвамъ въ Него. Казвамъ: ако единъ човѣкъ постоянно безпокои Бога съ своята обичъ, защо е тази обичъ на Бога? Ако любовта на ученика постоянно безпокои учителя, какво струва тази любовъ? Такава любовъ не е нищо друго, освѣнъ шумъ и прахъ. Това нѣщо сжествува въ сегашнитѣ училища. Ученицитѣ казватъ, че обичатъ своя учителъ, но докато той влѣзе въ класъ, тѣ играятъ, скачатъ изъ стаята, починоветѣ, дигнатъ толкова прахъ, че и учителътъ, и тѣ се задушаватъ, едва дишатъ. Работата на учителя тогава седи въ това, да отвори първо прозорцитѣ и да гледа часъ по-скоро да излѣзе отъ прашната стая. Ако ученицитѣ казватъ, че обичатъ учителя си, а задъ гърба му говорятъ лошо, любовъ ли е това? И едното, и другото е измама. Ученицитѣ трѣбва да сж доволни отъ зна-

нието на своя учителъ, и учителътъ трѣбва да е доволенъ отъ ученицитѣ си. Между учители и ученици трѣбва да има пълна вѣра. Божествениятъ законъ не може да се прояви между хората, ако вѣрата имъ не е абсолютна.

Слѣдователно, всѣки ученикъ трѣбва да бжде не само прилеженъ, но и способенъ. Нѣкой казва: азъ съмъ старъ вече. — Остарѣлъ си отъ лѣнностъ. Човѣкъ остарява отъ лѣнностъ, отъ мързелъ. Мързеливитѣ хора остаряватъ, а работливитѣ — никога. Нѣкой казва: дотегна ми вече да работя! Така може да каже само мързеливиятъ. Човѣкъ трѣбва да работи съ приятностъ, съ любовъ, никога да не се отекчава. Художникътъ рисува, наблюдава, пакъ рисува, докато най-послѣ свърши картината си. Всичко това той прави съ любовъ. Какво правятъ хората? Докато сж млади, работятъ много; щомъ започнатъ да остаряватъ, тѣ казватъ: старини идатъ, трѣбва вече да си починемъ. — Това е криво разбиране. На стари години човѣкъ трѣбва да работи повече, отколкото като младъ. Малкитѣ дѣца, запримѣръ, нищо не работятъ. Стане ли човѣкъ на 120 години, тогава, именно, Богъ ще го впрегне да работи на нивата Му. Богъ не иска дѣца да Му оратъ и жънатъ. За тази работа Той ще впрегне дѣдовцитѣ.

Казвате: на стари години трѣбва да се почива; тогава всѣкаква работа трѣбва да прѣстане. Това провѣряваме всѣки день и въ обществото. — За кое общество говорите: за обществото на мързеливитѣ, или за обществото на работнитѣ, на трудещитѣ? Ако

говорите за обществото на мързеливите, оставете го настрана. Ще дойдат нѣкои да ми говорятъ, че еди-кой си билъ много ученъ. Ако говорите за учени, които залъгватъ хората съ своитѣ баници съ сирене, ние не се нуждаемъ отъ тѣхнитѣ баници. Ако тѣ ни прѣдлагатъ хлѣбъ отъ прѣсно жито, добръ омесенъ и опеченъ, ние веднага ще го приемъ, но що се отнася до баницитѣ имъ, ние се отказваме отъ тѣхъ. Хлѣбътъ е необходимостъ, баницата не е необходимостъ. И безъ баница може да се живѣе, но безъ хлѣбъ не може.

И тъй, при всички изпитания, които ще минете въ живота си, гледайте същественото да запазите. Единъ день, слѣдъ като ви напуснатъ всички хора и останете самъ, да знаете, че има нѣкой въ живота, който е винаги съ васъ. Дѣйствително, ще дойде день, когато човѣкъ ще остане съвършено самъ: ще го напуснатъ и майка, и баща, и братя, и сестри, и приятели; като се види въ тази самотия, той ще вика, ще се моли, докато дойде Богъ при него и го запита: какво има? — Всички заминаха, оставиха ме самъ. — Не си самъ, не се безпокой, азъ съмъ съ тебе. Мнозина мислятъ, че сж прѣкарвали тази опитностъ. Невие не сте имали опитността, да прѣживѣете тази страшна самотия. Вие още не сте се видѣли въ ржцѣтъ на черния приятелъ, да знаете, какво значи страдание. Слизали ли сте въ ада, да видите, какво прѣдставя вѣчниятъ огънь? Нѣкой отъ васъ само се е опарвалъ малко отъ този огънь. Слизали ли сте до дъното на

ада, да видите страшния огънь, който гори и никога не изгаря? Нѣкой казва: какво нѣщо е адътъ? — Азъ не обичамъ да говоря за ада, но казвамъ: влѣзъ и вижъ! — Какво нѣщо е небето? — И за небето не обичамъ да говоря, но казвамъ: иди и вижъ!

Има смисълъ да се опита и едното, и другото положение. Който не е слизалъ до дъното на ада, той не може да се качи и на небето; който пъкъ не се е качвалъ на небето, той не може да слѣзе и до дъното на ада. Какво ще разберете отъ това? И 500 години още да говоря, вие пакъ нѣма да разберете, какво нѣщо е адътъ, и какво небето, докато сами не ги посѣтите. Ако не ме разберете, азъ ще се радвамъ. Защо? — Радвамъ се, когато нѣкой човѣкъ не иска да яде баница. Щомъ не иска баница, той ме освобождава отъ ненуженъ трудъ, да смѣсвамъ брашното съ сиренето, да правя баница. Слѣдъ всичко това, нѣкой проповѣдникъ ще разправя, какво нѣщо прѣдставя адътъ. Той ще разправя, че адътъ билъ мѣсто на вѣчно мжчение, на вѣченъ огънь, дѣто мушкатъ, изтезаватъ хората и т. н. Празни приказки сж тѣзи. Искате ли да знаете, какво нѣщо е адътъ, какво нѣщо е мжчение-то, въ ада ще слѣзете. Вие не знаете още, какво нѣщо е мжчението, но и азъ не искамъ да ви говоря за него. Вие не познавате още нито мжчението, нито страданието.

Казвате: какъ е възможно да не познаваме страданието и мжчението? Ние сме опитали и страдания, и мжчения. Щомъ е така, азъ ще направя друго твърдение. Вие позна-

вате страданията и мъченията, но нѣмате любовъ въ себе си. И на това твърдение пакъ възразявате: ние обичаме, познаваме любовта. Питамъ тогава: ходили ли сте въ ада? Не сме ходили, не сме припарили даже до вратата на ада. Казвамъ: който е ходилъ въ ада, и огньтъ на ада не е могълъ да го разруши, той е герой, той вече е облѣченъ въ дрехата на любовта. Който не е ходилъ въ ада, той не може да отиде на небето, той не може да говори за любовта. Ако по нѣкакъвъ начинъ отидете на небето, веднага ще ви питатъ: ходили ли сте въ ада? Кажете ли, че сте ходили, веднага ще ви приематъ съ почитъ и уважение. Нѣкои мислятъ, че въ ада има само прости хора. — Не, въ ада нѣма нито говедари, нито месари, нито кръчмари — тамъ всичко подобно изгаря. Ако внесете ракия и вино въ ада, тѣ ще се изпарятъ, ще изчезнатъ. Казвате: тогава, какъвъ е животътъ въ ада? Който е ходилъ въ ада, той е научилъ великия законъ на любовта. Христосъ е скрилъ тази мисль въ стиха, въ който се казва за ангелитѣ: „Идете въ вѣчния огнь, приготвенъ за васъ, да научите законитѣ на великата любовъ и правда!“ Значи, ония ангели, които не сж разбрали любовта, Богъ изпраща въ вѣчния огнь, като мѣсто на учение. Щомъ минатъ прѣзъ ада, тѣ ще разбератъ тѣзи закони и ще взематъ обратния пътъ.

Слѣдователно, ние не трѣбва да се бъркаме въ Божиитѣ работи и да питаме, защо е създаденъ адътъ, защо е създадено небето? Защо адътъ е създаденъ, само Богъ знае. За-

що небето е създадено, само Богъ знае. И адътъ е на мѣстото си, и небето е на мѣстото си. Така се говори по човѣшки, но отъ философско гледище въпросътъ седи друго-яче. Нѣкой казва на Бога: азъ не искамъ да отида въ ада. — И азъ не те прашамъ. Казвамъ: който иска да разбере Божията Любовь, той непрѣменно трѣбва да слѣзе въ ада.

Сега, азъ говоря само за онѣзи отъ васъ, които сж кандидати за ада, но не и за небето. Казвате: ние мислимъ, че ще отидемъ на небето, а вие ни пращате въ ада. Тѣзи сж нови възгледи върху живота. Обаче, както вие разбирате нѣщата, въ тѣхъ нѣма никаква философия, никакъвъ животъ. Давидъ казва: „И въ ада да отида, и тамъ ще ме наставлявашъ“. Азъ нѣмамъ прѣдъ видъ вашитѣ дѣтински схващания за ада, нито пкъ сръдновѣковнитѣ схващания, споредъ които адътъ е най-страшното мѣсто въ свѣта. Едно трѣбва да знаете: ако Богъ е въ ада, и азъ ще отида тамъ; иначе, кракътъ ми нѣма да стѣпи тамъ. Ако животътъ на Бога, ако Божията Любовь, Мъдростъ и Истина проникватъ въ ада и го владѣятъ, и азъ ще отида тамъ. Обаче, ако нито животътъ на Бога, нито Божията Любовь, Мъдростъ и Истина не сж тамъ, и моятъ кракъ нѣма да прѣкрачи прага на ада.

Желая на всички да имате трезви мисли и чувства! Въ всичко можете да се усъмините, но въ Бога — никога! Дойдете ли до Бога, вие трѣбва да имате трезва мисль и трезво чувство, отъ нищо да не се разколебавате. Вашата мисль и вашето чувство

къмъ Бога не трѣбва отъ нищо да се разклащатъ. Дали сте въ ада, или на небето, мисълта и чувството ви за Бога не трѣбва да се разколебаватъ отъ нищо. Мисълта и чувството на човѣка могатъ да се разклатятъ и на небето, и въ ада — дѣто и да сте. Иначе, не би могло да се обясни падането на ангелитѣ. Кой стана причина тѣ да напуснатъ своето свещено мѣсто? Азъ нѣма да обяснявамъ причинитѣ за падането на ангелитѣ, но казвамъ: човѣкъ може да се усъмни и на небето, и въ ада. Съмнѣнието прониква навсѣкждѣ. Затова, само онзи духъ е свършенъ, който нито на небето, нито въ ада може да се усъмни. Само онзи човѣкъ може да възприеме Божията Любовь, който и въ ада, и на небето остава единъ и сщъ. Този човѣкъ и въ скърбитѣ, и въ радоститѣ остава единъ и сщъ. Законътъ е еднакъвъ и въ двата случая. Трѣбва ли човѣкъ да се усъмни, когато дойдатъ скърби и страдания? Ако много страдате, Господъ нищо не печели; и ако много се радвате, Той пакъ нищо не печели. Богъ всичко има, нѣма какво да печели повече. Обаче, човѣкъ губи. Защо? — Понеже той се лишава отъ едно благо. И въ страданията, и въ радоститѣ Богъ е прѣдвидилъ по едно благо за човѣка. Скръбта е благо, и радостта е благо. Богъ оставя тѣзи блага на човѣка, да ги събере и използва. Той изисква отъ хората да направятъ връзка, да създадатъ отношения между радостта и скръбта, и по този начинъ да ги помирятъ.

Казвамъ: на всѣки човѣкъ е дадена задача, да примири радостта съ скръбта. Животътъ е пълненъ съ такива задачи. Който може правилно да съпостави, да примири радостта съ скръбта въ себе си, той минава за ученикъ и върви вече въ правия пѣтъ. Тази е великата задача на живота — да примиряваме скръбитѣ съ страданията.

И тъй, главната мисль на тази бесѣда е, че и въ ада, и на небето да сте, да не се роди у васъ никакво съмнѣние, но да останете едни и сжщи и да благодарите на Бога, че Той е и въ ада, и въ рая. Моментъ, въ който се намирате въ ада, и дойдете до правилното разрѣшение на отношенията между скръбта и радостта, вие веднага ще отидете на небето. Ако пъкъ сте на небето и не можете да разберете това отношение, вие веднага ще се намѣрите въ ада. Запримѣрь, вие сте въ едно добро, щастливо разположение на духа, като че сте на небето, но намѣрите ли се прѣдъ нѣкакво противорѣчие, веднага изгубвате мѣстото си и слизате въ ада. Вие ставате недоволни, кисели и казвате: всичко е изгубено! Не се минава единъ день, вие се намирате прѣдъ нѣкаква свѣтла идея, и отново се връщате на небето. Човѣкъ постоянно ту се качва, ту слиза. Ангелитѣ отъ ада, като ви видятъ между тѣхъ, хващатъ ви като ябълка и казватъ: не ни трѣбва тази ябълка тукъ! — и ви изхвърлятъ навънъ. Вие имате тази опитность. Даденъ моментъ имате щастливо състояние. Дойде нѣщо отвънъ, смути духа ви, и цѣлото

небе прѣдъ васъ се разрушава. Тогава вие излизате отъ вашето небе и слизате въ ада. Слѣдъ малко, отново проблесне нѣщо въ ума ви, и вие пакъ сте на небето. Ако се усъмните, дали ще ви приематъ на небето, или не, пакъ слизате въ ада. Ангелитѣ си играятъ съ васъ, което показва, че вие сте непостояненъ човекъ. Тѣ трѣбва да прѣстанатъ да си играятъ съ васъ, като съ ябълка.

Разберете ли сжщината на този въпросъ, вие ще знаете, че Богъ присъствува и въ ада, и на небето. Тогава вие ще бъдете въ хармония съ себе си и съ другитѣ и ще кажете: да бъде волята Божия! Въ каквото положение и да се намѣрите, у васъ не трѣбва да има сѣнка отъ нѣкакъвъ страхъ. Въ свѣта могатъ да ставатъ редъ пертурбации, между хората може да има безброй падания и ставания, но Богъ винаги запазва едни и сжщи отношения къмъ насъ и казва: „Написахъ ви на дланъта си“. Това показва, че Той всѣкога ни има прѣдъ очитѣ си, Той никога нѣма да ни забрави. Тази мисль трѣбва да остане въ умоветѣ на всички, не само за насърчение, но като велика истина. За онѣзи, които не искатъ да отидатъ въ ада и се страхуватъ, азъ имамъ мнѣние за тѣхъ, че сж страхливци. Нѣкой се страхува да отиде въ ада, защото тамъ имало вѣченъ огънь. Питамъ: ако той отиде на небето, какво ще прави? Тѣй щото, сега нѣма кандидати нито за небето, нито за ада. Пъкъ и азъ не искамъ да ви прашамъ нито на не-

бето, нито въ ада, защото ще остана безъ ученици.

Слѣдователно, всички трѣбва да имате здрава, трезва мисълъ, която отъ нищо да не се разколебава. Ще дойдатъ изпитанията — никой нѣма да избегне отъ тѣхъ. Ако вѣрвате въ Бога, всичко ще придобиете: ако не вѣрвате, всичко ще изгубите. Обаче, смисълътъ на живота седи въ вѣчното постигане на любовта.

*

10. Бесѣда отъ Учителя, държана на 22 юли, 1931 г. 5 ч. с.

СЪДЪРЖАНИЕ

	стр.
1. Любовта къмъ Бога	3
2. Идеалътъ на човѣка	53
3. Симонъ Петъръ	65
4. Старитѣ накити	91
5. День на доброто	101
6. День на Божиата работа	132
7. Човѣкътъ на новото	140
8. Теория и приложение	190
9. Отпечатьци	206
10. Недоказани истини	223

